

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Niven_Larry-Neutronova_hvezda.pdb

PDB Name: Niven_Larry-Neutronova_hvezda
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Larry Niven

Neutronová hvězda

ETIKA ŠÍLENSTVÍ

Tau Ceti je malý chladně žlutý trpaslík se čtyřmi planetami. Přesně řečeno, žádná z těch planet není obyvatelná. Dvě jsou plynoví obři. Třetí, která je na své oběžné dráze druhá nejbližší hvězdě, nemá žádnou atmosféru, zatímco čtvrtá, ta nejbližší, jí má zase příliš.

Tento čtvrtý, v celé soustavě nejvnitřnější svět je velký asi jako Venuše. Protože nemá žádný příliš velký měsíc, který by mu ukrádal atmosféru, jeho vzdušný obal se podobá Venušinu: je hustý, horký a korozní. Žádný lidský výzkumník by ho neurčil ke kolonizaci.

Ale ramroboty nebyly lidé.

Během 21. a 22. století (standardního pozemského kalendáře) tyhle ramroboty probádaly většinu toho, co se později začalo nazývat »Známy vesmír«. Vědci je složité programovali, ale jejich mise byly prosté, každý měl hledat obyvatelné planety.

Bohužel, programy byly chybné.

Nevěděli to konstruktéři a nevěděla to ani OSN, ale ramroboty byly naprogramovány jen k hledání nějakých obyvatelných bodů. Jakmile přístroje některého z nich lokalizovaly svět v odpovídající vzdálenosti od hvězdy, k níž byl vyslán, ramrobot vypustil na oběžnou dráhu sondu a ta obíhala tak dlouho, dokud nenašla místo, které odpovídalo zadaným kritériím pro složení atmosféry, pro průměrné teploty, pro vodní páry a pro jiné podmínky. Potom ramrobot odeslal laserový impuls zpět do sluneční soustavy, na což OSN reagovala vysláním kolonizační kosmické lodi.

Na rozdíl od ramrobotů tato pomalá plavidla pro přepravu lidí nemohla používat ramscoopy - sběrače paliva z mezihvězdného prostoru. Proto musela mít vždy veškerou zásobu s sebou na palubě. To znamenalo, že těmto pomalým vesmírným korábům trvalo velice dlouho, než se dostaly na místo určení, a že pro ně již nebylo cesty zpět. Pomalé lodi se nemohly vrátit.

Tak se stalo, že We Made It byla osídlena jen proto, že ji ramrobot vybral k osídlení na jaře. Kdyby přistál v létě nebo v zimě, kdy rotační osa planety míří na Procyon, zaznamenal by vichry, jejichž rychlost dosahuje až dva a půl tisíce kilometrů za hodinu.

Podobně byl kolonizován i Jinx, jenž má povrchovou gravitaci 1,78 a dva obyvatelné pásy mezi oceánem, kde je příliš mnoho vzduchu, a okrajovými oblastmi, kde není vůbec žádný. Jinx, jenž se podobá velikonočnímu vejci a jenž se stal domovem mužů a žen půldruhého metru vysokých a půldruhého metru širokých, nejsilnějších dvounožců ve známém vesmíru. Umírali však mladí kvůli srdečním problémům.

Tak byla kolonizována i Plateau. Tento nejvnitřnější svět u Tau Ceti se podobá velikostí a atmosférou Venuši, s jedinou výjimkou. Tou je hora se strmými stěnami přes šedesát kilometrů vysoká a její téměř plochý vrcholek velký asi jako polovina Kalifornie. Vyrůstá z tichého temna sežehnutého povrchu planety až k čiré atmosféře nahoře, kde je dýchatelný vzduch. Vrcholky uprostřed této náhorní planiny, nazvané prostě Plateau (podle ní pak byla pojmenována i celá planeta), pokrývá sníh, z něhož dolů stékají řeky, které se pak valí přes pusté hrany Plateau někde do hlubin zářící mlhy.

Tam přistál jeden z ramrobotů. A našel obyvatelný svět.
Uplynulo několik století.

* * *

Douglas Hooker odstartoval z Plateau na hoře Mount Lookitthat a stoupal vzhůru k nebi jako hvězda. Byl jediným člověkem na palubě průzkumné kosmické lodi určené pro čtyřčlennou posádku. Před patnácti lety ji ukradl OSN, pozemské vládě, a odletěl s ní na Plateau. Netroufl si ji vrátit. Zákony byly na Zemi daleko přísnější než na Plateau. A na Plateau nemohl zůstat.

Plateau si nestěžovala. Hooker byl preventivně a úspěšně léčený šílenec, garantovaný vzor občana. Autodoc - komplexní automatický lékařský přístroj - mu upravoval chemii v těle a tím odstraňoval biochemickou příčinu jeho duševní nemoci. Dva roky psychoanalýz, hypnoanalýz a úprav tělesné chemie poznamenaly jeho vzpomínky. Některé pozměnily, u některých potlačily anebo zase naopak posílily jejich význam. Léčba počítala s tím, že nikdy nezůstane daleko od automatického lékaře; jeho vnitřní chemie by už nikdy neměla mít šanci zbláznit se.

Jenomže on provedl na Plateau hroznou věc. Nemohl tam zůstat. Nemohl snést pomyšlení, že se jednoho dne ocitne tvář v tvář Gregovi Loefflerovi.

Svět dole se změnil z velké bílé planě na kulatý bílý míč. Hookerův termonukleární pohon planul žhavěji a hrozivěji než kterékoli slunce. Používal vodík z vlastní nádrže. I když jeho člun už byl vybaven modelem prvního »bezpečného« ramscoopu lidí, nenabral ještě dostatečnou rychlost na to, aby použil jako palivo vodík z mezihvězdného prostoru. Když se Plateau začala ztrácet na hvězdném pozadí, otočil loď k Wunderlandu. Rozhodl se pro Wunderland už před několika měsíci, když začal skutečně věřit tomu, že jednoho dne bude v pořádku. Wunderland byl malý a měl nízkou gravitaci. Hezký svět, ale daleko od Země. Technika na něm byla vždy několik desetiletí pozadu. Wunderlandané by ocenili nějakou další kosmickou loď, zvláště tak moderní, jako byla ta Hookerova.

Mohli by ho zavřít, i když si už souběžně s léčbou svůj trest odseděl na Plateau. Ale nezabili by ho. A Hooker mohl rozsudek vězení vydržet. Jeho fyzické zdraví bylo perfektní. Bylo mu sice osmdesát sedm, ale mohlo by mu zrovna tak být i dvacet. Pozemská lékařská věda skutečně dost pokročila.

(Jenže... podívejte se ještě jednou. Dvacet? V žádném případě. Působí zjizveně. Ne že by se mu roky nebo jizvy vryly do masa, nebo že by byly patrné kolem očí nebo v nich. Ale za očima byly jizvy. Ty jizvy se tvořily po desetiletí v mozku a vryly se tak hluboko, že se projeví i na povrchu.)

Hooker zamířil na Wunderland a zapnul autopilota. Jeho pohyby byly rychlejší a jistější, než tomu bylo po dlouhou dobu doposud. Opouštěl Plateau a nechával za sebou břímě. Teď mohl začít zapomínat.

O několik hodin později vylétla z Plateau na Mount Lookitthat další hvězda. Pomalu se otočila, pátravě, jako když pes větří stopu. Pak zamířila na Wunderland a začala nabírat rychlost.

San Francisco říjen 2514

Přijal tu zprávu, jako kdyby ji očekával. Když lékařka domluvila, dlouze se na ni zadíval. Pak se sesunul, záda a ramena mu poklesly, brada se téměř dotýkala hrudi. "Vždycky jsem věděl, že jsem nějak jiný," zamumlal.

"Copak je to nějaký zločin, Dougu?" Doktorce Doris Hahnové bylo přes třicet, ale kolik přesně, šlo těžko určit. Byla malá, orientálního typu. A v obličeji měla ten výraz hluboké moudrosti už dávno před tím, než nabyla moudrosti samé. "Zdá se, že ano," odpověděl Hooker. Bylo mu tehdy osmnáct let, byl štíhlý, měl modré oči a slámově plavé vlasy.

"Nemůžu s tím nic dělat, že ne?"

"Ale samozřejmě že můžeš! Proč? Nepotřebuješ vůbec vědět, že to máš. Nikdy po celý zbytek života to nemusíš vědět. Po tomto a jiných světech chodí milióny potenciálních paranoiků. A diabetiků, epileptiků, schizofreniků. Nikdo o těch odlišnostech neví."

"Oni to vědí."

"No, ano."

Doug se podíval lékařce do očí. "Proč tedy? Když to nepotřebují vědět, proč jim to říkat? Jak se to dotkne mě, paní doktorko? Co se očekává, že s tím budu dělat?"

Přikývla. "Máš samozřejmě pravdu. Dotkne se tě to ve dvou směrech."

"Za prvé, Rada plodnosti zřejmě nenechá projít potenciálního paranoika. Jestli chceš mít dítě, budeš muset udělat něco výjimečného, aby tě sama rada musela uznat za génia. Něco jako objev hyperpohonu."

Doug se nad tím smutně pousmál.

"Za druhé, nikdy nesmíš být mimo dosah autolékaře déle než měsíc, a to po celý zbytek svého života. Rozumíš?"

Doposud za to byli zodpovědní tvoji rodiče. Nyní jsi už dospělý. Musíš se k autolékaři dostat každý měsíc, aby ti mohl stabilizovat metabolismus. Tvoje tělo je chemicky nestabilní. Bez antiparanoických látek můžeš duševně onemocnět."

"To je všechno?"

"To je vše. Nejlepší je chodit pro jistotu každý druhý týden."

"Budou," řekl na to Doug. Chtěl odejít. Ty zprávy byly špatné, tak jak to očekával a očekával to po léta. Narodil se do nemocného těla. To bylo něco, co nemohl říct ani Gregovi. Chtěl odejít, někam se schovat a olízat si rány. Ale...

"Jak je to vážné, paní doktorko? Myslím tím, co by se stalo, kdybych místo za měsíc přišel za měsíc a půl?"

"Poprvé velmi málo. Vaše myšlení by se změnilo jen nepatrně, ne dost na to, abyste si toho všiml. Nevšimnul byste si ani toho, až by vám autodoc provedl úpravu. Podruhé a potřetí by to však už bylo horší. Víte, Dougu, velkou část duševní nemoci tvoří to, že jí člověk už nějakou dobu trpí. Kdybyste byl paranoidní rok, preventivní léčba autolékarem by už nestačila. Vaše rok trvající nemoc by vyvolala určité návyky. Autodoc by sice upravoval váš metabolismus, ale neměnil by paranoidní návyky vašeho myšlení. Potřeboval byste lidského psychoterapeuta."

V Dougově mysli vyvstaly otázky: Co to je paranoidní? Jak přemýšlí paranoik?

Ale nechtěl znát odpověď. "Nashledanou, paní doktorko," řekl jen, vstal a odešel. Zdálo se mu, že doktorka Hahnová za ním něco volá, ale nebyl si jistý.

Kansas City červen 2526

Když mu bylo třicet, Douglas Hooker si myslel, že zná sám sebe docela dobře. Už dlouho věděl, že je člověkem, který žije s návyky, a proto si svoje návyky pěstoval. Každý pracovní den vstoupil do své kanceláře v deset hodin a první věcí, kterou vždy udělal, bylo, že použil příruční autodoc zabudovaný do pracovního stolu.

To čtvrté ráno přišel opět přesně v deset hodin stále ještě s úsměvem ve tváři, s nímž přál dobré ráno ostatním zaměstnancům společnosti Skyhook Enterprises. Neviděl Gega, ale Greg vždy chodil buďto dřív anebo později, obvykle spíš dřív. Usoudil, že už je asi v práci. Doug si sednul, otevřel panel autolékáře ve stole a vložil do něj ruce. Ucítil dvojí pichnutí, v každém prostředníčku jedno. Doc odebíral vzorek krve. Doug počkal, dokud se nerozsvítilo zelené světlo a pak ruce vyndal. Jeho nehty se leskly.

Stolní doc byl malý a jeho léčebné možnosti omezené. Nemohl odstraňovat zranění ani provádět cvičení malých, nepoužívaných svalů, jako toho byl schopen plně vybavený lékárenský autodoc. Dokázal ale zjišťovat infekce a nasazovat proti nim široké spektrum antibiotik, dokázal aplikovat potřebné vitamíny, byl výborný manikér. Mohl stabilizovat nezvyklý metabolismus Douga Hookera za pomoci dvou ampulek s biochemickými látkami, které patřily do jeho výbavy. Kdyby zásoby něčeho došly, kdyby něco nefungovalo správně nebo kdyby zjistil nějakou anomálii, kterou bylo třeba léčit, doc by rozsvítil červené světlo.

Doug se zamračil na papíry čekající na vyřízení a dal se do práce. V kanceláři nebyl slyšet z okolí žádný hluk, nebylo nic, co by ho mohlo vyrušovat, přesto pracoval pomalu. Nemohl se soustředit. Nebyla to jarní únava, lidé ve městě netrpěli jarní únavou, protože žili ve světě, který z valné části tvořilo město. Byl to pocit blížící se hrozby.

Přišlo to v poledne, když se v intercomu ozval hlas Gega Loefflera.

"Dougu? Je to tady. Nech všeho a přijď ke mně."

Doug položil rozjedený sendvič a rychle vyrazil. Před ostrými paprsky ranního slunce musel přimhouřit oči. Nasedl do jednoho z vozítek před administrativním centrem a rozjel se k budově s designérskými kancelářemi. Právě se chystal zaparkovat, když si všiml kousek stranou stojícího šedavého masivního tělesa, které sahalo do výšky tak třípatrového domu. Zamířil k němu.

Greg na něj čekal. Jednou rukou se opíral o obrovský komolý kužel a usmíval se jako hrdý otec. "Není to nádherné?"

"Není," odpověděl Hooker, a měl pravdu. "Bude to fungovat?"

"Pokud ne, budeme se soudit. Ale nemůžeme ji testovat tady. Musíme ji dopravit na Měsíc."

"A potom?" Doug cítil, jak se mu zvyšuje hladina adrenalinu v krvi. O všem bylo rozhodnuto před dvěma roky a tady stál hmatatelný, třípatrový vysoký výsledek snahy dokázat něco sobě samému. A také splnit si dávný sen.

Bezpečný ramscoop.

Po staletí zkoumaly ramroboty vesmír pouze podsvětelnou rychlostí a byly zásobovány vodíkem sebraným z mezihvězdného prostoru v kónických elektromagnetických polích širokých přes tři sta kilometrů. Po staletí za nimi následoval člověk čtvrtinou rychlosti světla a s nezbytným palivem na palubě. Magnetické pole ramscoopů by zabilo jakýkoli organismus strunatců, tedy včetně obratlovců, v okruhu téměř pěti set kilometrů. Nikdy nebyl vyvinut žádný štít, který by chránil tyto živočichy a přitom umožňoval činnost ramscoopu.

Až před dvěma lety, když Moskevské motorové závody postavily tohle.

Mělo to »odstíněnou kapsu«, jakousi bublinu v ramscoopovém poli. Do téhle bubliny mohla být postavena kosmická loď a ta loď mohla letět kamkoli s neomezenou zásobou paliva.

Před dvěma roky získala firma Skyhook Enterprises kontrakt na postavení takové lodi. Byl to projekt Organizace spojených národů, za níž stálo všechno bohatství Země. V době, kdy toto rozhodnutí padlo, byl prezidentem společnosti ještě Dougův otec, o rok později však její vedení předal synovi a odešel na Belt. Doug pak rok odpovídal za vývoj lodi, přičemž dal zcela volné ruce Gregovi Loefflerovi. Samozřejmě, ne kvůli patnácti let trvajícímu přátelství, ale protože Greg byl v designech génius.

"A potom přiděláme ramscoop k lodi a vezmeme ji na výlet. Loď už je několik měsíců připravená. Právě tím jsem se zabýval v dubnu a v květnu, Dougu. Zkoušel jsem na Měsíci loď. Je připravená. Jediné, co musíš udělat, je dostat tam ramscoop."

Doug přikývl. Na okamžik vůči Gregovi téměř pocítil závist. Ta loď byla projektem Skyhooku, projektem Douga Hookera, ale byla to Gregova loď. Odshora dolů. Pokud by byla úspěšná, dobyla by celý okolní vesmír.

"Jak se má Joanna?" zeptal se.

Loeffler se hrdě usmál. "Je nádherná. Ještě měsíc a bude moct zase hrát tenis. Jak se má Clarissa?"

"Jo, dobře."

"Už jsme se dlouho všichni nesešli. Což takhle večere dnes večer? Oslavit ramscoop?"

"Dobrá. Kde?"

"U nás. Ještě jsi neviděl náš nový dům."

"To je pravda," odpověděl Hooker neurčitě. Necítil se ve společnosti nejlépe. Cítil se nespůj v přítomnosti většího počtu lidí a rovněž tak s osobami, které neznal. S Gregem a Joannou se mohl uvolnit. Ne však v pracovní době, to nemohl ani s nimi.

"Doug?"

"Ano?"

"Ty a Clarissa jste se vzali dlouho před tím, než jsem se oženil já. Proč ještě nemáte děti? Čekali jste na mě a na Joannu, abychom na tomto poli udělali průkopnickou práci my?"

Hooker byl v pokušení říci: Jo, proč nenechat tebe, abys ten riskantní krok udělal první? Ale pak ho napadlo, že by se Greg ptal dál. Proto řekl pravdu. "Rada plodnosti mi nedala povolení."

"Aha." Loeffler neměl v úmyslu dál se vyptávat, ale nechal otevřené dveře, pokud by Hooker stál o soucitného posluchače.

"Myslím, že bych se měl raději vrátit do práce," pronesl Doug. "Letěl bys na Měsíc dohlédnout na ty testy?"

"Jestli Skyhook platí výlohy..."

"Pošli mi požadavky. Uvidíme se večer."

Skalnaté hory srpen 2557

Leželi ve slunečním světle vedle bazénu v Gregově kupoli, která dokonale izolovala od počasí venku. Všichni tři byli mokří, po tělech jim stékala voda a tvořila louže na červených dlaždicích. Joanna byla bruneta s vysokou, pevnou postavou a krásnými nohama. Doug Hooker byl na svou výšku stále hubený, bez výraznějšího svalstva, zatímco Greg Loeffler měl svaly sportovce a pěkně do hněda opálenou kůži. Leželi vyčerpaní po plaveckém závodu v bazénu. Venku bylo chladno, i když ještě ne mrazivo. Dům obklopoval sníh, ale na vyhráté kopuli tál a stékal dolů. Gregův dům byl vysoko v horách v půli skalní stěny. Byl navržen tak, že vypadal, jako by byl organickou součástí té stěny. Velká část domu také byla uvnitř skály.

S nostalgií, ale bez vnitřní bolesti si Douglas vedle sebe představil Clarissu. Se zlatými vlasy v pevném složitém účesu, celá opálená do temné hnědi by teď usnula ve slunečních paprscích hřejících skrz průhlednou kopuli. Neviděl ji už deset let. Provádala se znovu hned po rozvodu. O dva roky později už byla dvojnásobnou matkou.

Nostalgie, ale ne bolest. Nedostala žádné alimenty, i když o ně usilovala. A to mu pomohlo překonat bolest ze ztráty. Její obličej mu zmizel z mysli a Doug se otočil na záda.

"Do měsíce odjíždíme," řekla Joanna. V jejím hlase byla známka lítosti.

"Přišli jste o rozum," reagoval Doug.

Greg se nadvzděl na loktech. "Vůbec ne. Budoucnost už není na Zemi, Doug." "

"A kde je? Na Plateau? I kdybyste letěli na nějaký jiný svět, pořád bych tvrdil, že jste se zbláznili. Ale na malém, titěrném Plateau? Během pěti generací tam bude přecpáno jako na Zemi!"

"Takže přiznáváš, že Země je přelidněná."

"Ale jo, jenomže to je cena, kterou platíš za civilizaci."

"Já platit nebudu. Odlétám." Greg se bavil. V uplynulých měsících si tuhle argumentaci znovu a znovu procvičoval.

"Do té doby, než na Plateau nastane skutečně tlačení, bude osídleno tolik planet, že si každý bude moct vybrat. Prozatím je Plateau pěkné místo na žití. Viděl jsi přece ty obrázky."

"Uvažoval jsi o tom, že můžou být podvržené?"

"Nejsou."

"Proč to ale vůbec riskovat? Nějakých deset světelných let v lodi pro čtyři lidi! Představ si, že nějaký meteor -"

"Představ si zlého skřítka. Proboha, Doug! Tyhle loď jsem projektoval já sám. Jsou naprosto spolehlivé."

Doug se zamračene zase otočil na břicho. Ani sám nevěděl, proč pokračuje v tomhle už prohraném boji. Odlétá Greg, Joanna i jejich starší dcera Marcia s manželem. Jediný důvod, proč Greg pokračoval v téhle výměně názorů, byla naděje, že se mu podaří Douga přimět ke změně stanoviska a k tomu, aby letěl s nimi. Ale to Doug nechtěl.

Nicméně, představa odletu Grega a Joanny naplňovala Douga nepopsatelným děsem.

"Je už loď připravená?"

"Ano. Od včerejška. Můžeme letět kdykoli."

"Ne dokud ji neprověřím. Slíbil's to."

"Slíbil. Co zítra? Dám ti klíč."

"Dobře."

* * *

Loď postavila Skyhook Enterprises. Stovky podobných v té době již křižovaly vesmírem. Byly všude v dosahu patnácti světelných let od sluneční soustavy. To znamenalo, že informace ze Země byly až patnáct let staré, ale zatím nikdo neslyšel, že by někdy selhala loď s ramscoopem od Skyhooku. Tato společnost už projektovala větší koráby,

dost velké na to, aby přepravovaly tisícovku kolonistů spících ve stázových kójičkách. Ale výzkumný model Skyhooku kosmického člunu pro čtyřčlennou posádku byl jedinou lodí s ramscoopem, který právě létal.

Byl dodán ve třech částech, které se daly snadno složit dohromady anebo zase rozložit. Ramscoop, obytná sekce se systémem pro zajištění života a pohon. Byly tam také přídatné rakety, ale ty se nepočítaly. Nepočítaly se, protože byly používány po staletí. Autopilot je odhodí, až vynesou Gregovu loď tam, kde může bezpečně použít fúzní motor. Hooker je ignoroval, jako by ignoroval kolo v nákladovém prostoru. Příliš jednoduché, příliš spolehlivé.

Ignoroval ramscoop, protože by mu nerozuměl. Ignoroval fúzní pohon z obou předešlých důvodů. Kdyby v některé z těchto sekcí byla závada, nezjistil by ji.

Jeho jediná naděje byla v obytné sekci.

Byla velká a dost prostorná pro čtyři osoby. Většina pozemšťanů neměla tolik prostoru ani ve svých domovech. Ovšem klaustrofobii trpící pasažér nemohl vystoupit ven a nadýchnout se vzduchu. Obytnou sekci tvořil válec, jímž procházelo osově jádro, které spojovalo ramscoop s fúzní pohonnou jednotkou. Někde na řídicím panelu byl nouzový spínač, který mohl explozí jádro rozdělit a uvolnit tak obytnou sekci jako samostatnou jednotku, jež by volně letěla vesmírem a čekala na nepravděpodobnou záchranu.

Byly v ní dvě zvukotěsné, zamykatelné ložnice - skutečné soukromí. Byla tam tělocvična s posilovacími přístroji, které bylo možné používat ve stavu lodní gravitace nebo v beztíži, dále se solárium, s masážními lehátky a s parní lázní. Byla tam také jídelna se stěnou plnou kuchyňských přístrojů a ovladačů.

Hooker procházel lodí, jako kdyby se jí bál. Báł se jí. Ale stále si nebyl jist proč.

Byl tam také autodoc, nejkomplexnější, jaký byl kdy postaven. Mohl regulovat tělní biochemické látky nebo provádět výměny tělesných orgánů, které dokázal sám naklonovat a produkovat, a to všechno automaticky s využitím materiálu vybraného z lodních odpadních kolektorů. Mohl vyléčit cokoli. Teoreticky by byl s to udržet člověka nekonečně dlouho mladého a zdravého. Tenhle zázrak nevýrobila společnost Skyhook Enterprises, nýbrž průmyslový gigant Moskevské motorové závody, které výhradní právo na jejich výrobu a dodávky zahrnuly do obchodní dohody, na jejímž základě Skyhook získala kontrakt na stavbu kosmické lodí.

Hooker se v autolékařích vyznal. Prozkoumal tunelové lůžko a celý mechanismus přístrojů, které se na něj napojovaly a zajišťovaly veškeré léčebné a diagnostické procesy. Nenarazil na žádnou závadu.

Prošel celou kuchyň alespoň tak, nakolik jejímu zařízení rozuměl. Toto zařízení kromě jiného dokázalo měnit odpad v potravu. Ten technologický proces byl strašně složitý, ale jakýkoli chemický proces se dá i provést zpětně, při dostatečných znalostech a při dostatečné energii. Loď byla energií zásobována přímo z fúzního motoru s neomezeným množstvím paliva.

Vzduchotechnika zajišťující produkci a úpravu vzduchu byla nejjednodušší částí lodí. Hooker se na ni dokonce ani nepodíval. Než se k ní dostal, byl už pořádně utahaný. Hodil sebou na jednu z postelí a zíral do jemně zářícího stropu. Pokud mohl říci, s lodí nebylo nic v nepořádku. Vůbec nic. Jaký byl vlastně smysl toho hledání? Jakoukoli závadu, kterou byl s to vedoucí pracovník Douglas Hooker zjistit, by bylo možné odstranit během pěti minut.

Odlétají. Teď už jsou prakticky na cestě. Greg a Joanna a Marcia a... Nemohl si vzpomenout, jak se jmenuje Marciin manžel. Ale proč by se měl snažit zastavit je? Měl hromadu jiných přátel. Neměl?

Vyhřabal z paměti jedenáct jmen a usilovně pátral po dvanáctém, když ho napadlo, že se všemi těmi jedenácti lidmi se seznámil díky Gregovi a Joanně. Vlastně kromě dvou, a s těmi se neviděl od chvíle, kdy Clarissa odletěla na Venu a zanechala po sobě svatební koláč, na jehož protilehlých koncích stáli vosková nevěsta a ženich otočení zády k sobě. Takže devět lidí, se kterými se potkával jenom na Joanniných večírcích.

Nezískával přátele snadno. S lidmi, které neznal, se necítil příliš dobře. Neustále přemýšlel o tom, co si o něm myslí.

A ani s přáteli to nebylo úplně ono. Mezi ním a kýmkoli druhým existovala bariéra, a tou bariérou bylo tajemství. Pokud mu bylo známo, na Zemi byli jen dva lidé, kteří věděli o tom, že Hooker je potenciální paranoik.

Bývali tři, ale jeho otec odešel na Belt, aby začal nový život. Pravděpodobně si myslel, že tamní méně přísné zákony v oblasti plodnosti mu povolí, aby po sedmi letech pobytu nezbytných k získání občanství, mohl mít druhé dítě.

Vydržel dva roky. Hodně kouřil, a proto měl v přístrojové desce také popelník. Jednou, v posledních vteřinách přistání na nějakém bezejmenném skalisku, zapojil směrové trysky tak nešťastně, že mu popel z popelníku vletěl do očí. A tak zbyli jen dva lidé, kteří znali Dougovo tajemství, a oba byli lékaři. Clarissa o tom nevěděla.

Ta by to vyžvanila.

To tajemství ho drželo zpátky, znesnadňovalo mu konverzaci a činilo ji plytkou. Kvůli němu se nikdy nemohl opít, protože se bál, že by nedokázal udržet jazyk za zuby. Žádný člověk nepozná svého přítele, dokud ho neuvidí opilého, a žádný člověk neviděl opilého Douga Hookera.

Pokusil se k tomu postavit přímo. Greg a Joanna s sebou na Plateau brali i jeho společenský život.

Proč to nebrat jako výzvu?

Hooker se převálil z postele a opustil loď. Loefflerům řekne, že je v perfektním pořádku, naprosto spolehlivá. Až odletí, najde si nové přátele, vytvoří si vlastní společenský život. Byl příliš dlouho zcela ponořen do své práce.

Ale bylo mu jednašedesát a svoje zvyky už měl zafixované.

Kansas City srpen 2570

Stalo se to takhle:

Každých šest měsíců chodil zkontrolovat stolní autodoc Douglase Hookera jeden muž. Jmenoval se Paul Jurgenson. Zabýval se servisní obsluhou automatických lékařů většinu života, autolékařů všech druhů a velikostí. Od velkých

pohotovostních pro více pacientů, které se používaly při mimořádných situacích na letištích a kosmodromech, až po stolní či panelové přístroje instalované v letadlech a v raketách pro krátké lety a používané nejrozličnějšími vedoucími pracovníky na celém světě. Ta práce ho nikdy nenudila, protože i když Jurgenson nebyl žádný lumen, ve svém oboru byl opravdu dobrý.

Přišel ve čtvrtek, v poslední pracovní den týdne, v poslední srpnový čtvrtek. Doug Hooker odešel jako obvykle v poledne domů, aby mu udělal místo na práci. Jurgenson doc rozebral a začal kontrolovat jednotlivé části. Smutně zakroutil hlavou, když zjistil, že obě ampule se speciálními roztoky jsou téměř prázdné. Hooker to nevěděl, ale Jurgenson byl třetím člověkem na Zemi, který znal jeho tajemství. Domyslel si to, samozřejmě. Jeho dohad byl prakticky jistotou. Před svým holičem pleš neutajíte.

Jurgenson ve sklíčené náladě ampule opět naplnil. Pan Hooker mu nikdy neopomněl poslat na vánoce nějaký dárek. Nyní se zdálo, že jeho spotřeba antiparanoik je vyšší, než obvykle. To znamenalo, že má problémy. Jurgenson to věděl díky dlouholeté zkušenosti. Přál by si, aby s tím mohl něco udělat.

Jako obvykle vyměnil vstříkovací jehly, baňky s čistým lihem, ampulky s vitamíny a testosteron. Zkontroloval nejrozličnější obvody a vyměnil dva drátky. Ne že by měly každou chvíli selhat, ale člověk nikdy neví. Jurgenson se na chvíli na doc zamračil, aby se dobře vypěstovaným instinktem, jemuž plně věřil, nechal ujistit, že je všechno v pořádku. Zdálo se, že je, a proto doc zavřel a odšrouboval červenou a zelenou žárovku, aby se na jejich spodní straně podíval na datum, kdy byly instalovány.

Byly staré deset let. V těch časech lidé už vyráběli odolné věci, které sloužily dlouho. Byly na to zákony. Ale deset let byla dost dlouhá doba, i na žárovky, které mohly vydržet až třicet let. Jurgenson je hodil do odpadu a nahradil je žárovkami ze své servisní výbavy. Zapojil příslušná relé a ujistil se, že obě svítí.

Na odchodu zamával Hookerově sekretářce. Znali se téměř půl století a nikdy si neřekli víc než dobrý den a nashledanou. Paní Patersonová byla hezká. Ale Jurgenson byl přesvědčen, že jeho žena je pro něj příliš dobrá, a už dlouho se bál, aby si to taky neuvědomila. Nikdy nebyl žádným záletníkem.

prosinec 2570

Hooker vstoupil do vnější kanceláře. "Nazdar lidi," řekl, jak to říkával každý pracovní den už... vlastně nevěděl, jak už dlouho. Odpověď, pronesená několika lidmi najednou, zněla jak smíšený sbor. Hooker vstoupil do své kanceláře přesně v deset hodin.

Příhrádka s došlou korespondencí a s papíry k vyřízení byla plná. Hooker se na ni zamračil, když vkládal ruce do autolékaře. Udělal chybu, když omezil závazky Skyhooku? Zjednodušila se tím administrativní práce, a tudíž i ušetřily peníze. Hookerovi se ale občas zdálo, že Skyhook stagnuje.

Kromě kolonizačních typů lodí s ramscoopy, jejichž několik kusů nyní používala OSN, Skyhook za uplynulých dvacet let s ničím novým nepřišel.

Loefflerovi touhle dobou již musejí být na Plateau. Poslali mu už laserovou zprávu? Pokud ano, nedostane se na Zemi dříve než za dvanáct let.

Co to je s tím autodoktorem? Už ho měl dávno pustit.

Doug vytáhl ruce. Necítil žádný odpor, z prstů mu nekapala žádná tekutina, nehty se mu leskly. "Do háje," ulevil si polohlasně. Zelená žárovka se přepálila. V duchu si řekl, že musí zavolat Jurgensonovi.

Nikdy to ale neudělal. V minulosti se to ještě nestalo, takže neměl žádné návyky, které by mu v takové situaci pomohly. A Jurgenson měl přijít až v únoru. Hooker si jednoduše na nefungující zelené světlo zvykl. Během několika vteřin poznal, když s ním doc skončil.

Jenomže nefunkční bylo červené a nikoli zelené světlo. Vlákno žárovky bylo pryč už měsíce. Přepálilo se v okamžiku, kdy Jurgensen červenou žárovku vypnul.

únor 2571

Změna přišla pomalu. Ze začátku si Doug ničeho nevšiml. Potom, jak týdny mýjely, se mu začalo zdát, že má jasnější mysl. Nevěděl, jak je to možné, stával se inteligentnějším. Tyhle věci, co mu dělaly starosti, měly jednu společnou příčinu. Samozřejmě, musely mít. Jediné, co musel udělat, bylo zjistit to.

Jeho zaměstnanci přicházeli do práce v deset a odcházeli ve čtyři odpoledne, přičemž Doug Hooker s nimi obvykle zcela anonymně odcházel na parkoviště a zdravil se s nimi jako jeden z nich. Onen čtvrtek 1. února Hooker neodešel. Jenom přikývl, když mu jeho sekretářka připomněla, že už je po pracovní době. Na její pozdrav zareagoval prázdným úsměvem. Zůstal sedět na židli.

Ve své pracovně byl naprosto izolován od vnějšího světa. Stěny nepropouštěly nejmenší zvuk, světlo nezáviselo na slunci, falešná okna skýtala výhled na cizí světy, na každém z nich právě přistávala kosmická loď Skyhooku. Pro návštěvníky velice působivé. Takže Hooker mohl plynutí času naprosto pominout.

Přemýšlel o tom, co všechno bylo v jeho životě špatně.

Neměl přátele.

Neměl žádné záliby. Myslel si, že si jednu vybere, ale pak to ztroskotalo, protože si uvědomil, že nesnáší hry. Prohry ho hrozně rozčilovaly. Vždycky ztratil zájem dřív, než se dokázal dostatečně vypracovat na to, aby začal vyhrávat.

Jeho životem byla práce a Palác. Palác byl dům nechvalné pověsti, říkalo se ale o něm, že poskytuje dobré, byť značně

drahé služby. Hooker tam zašel, když ho k tomu přiměly gonády. Většina dívek by však nebyla schopna říci, jak se jmenuje.

Práce pro něj byla vším. Procházel životem jako ve snu a byl to monotónní sen o laciné prohře. Takhle to s ním šlo už dlouhou dobu. Začalo to...

Když ho Clarissa opustila? Divoce vycenil zuby. Jestli ona byla tou příčinou, mohl ji najít, ať se schovala kamkoli! A děti, kvůli kterým ho opustila... Ne. Dokázal si vzpomenout i na období radosti, na krátké záblesky slunce v jeho životě. A některých z nich se mu dostalo právě díky Clarisse.

Vzpomněl si na jedny Vánoce před mnoha lety, kdy v práci pořádali sváteční večírek. Všechny nadchl nápad jednoho z nich a až do tří hodin do rána stavěli z toho, co ve firmě našli, robota. Tělo bylo uděláno z plastové pěny, která pocházela z bezpečnostního systému nějaké lodi. Robot vážil jen asi dvacet kilogramů, ale zato byl vysoký šest metrů, měl prázdný výraz a velké ploché nohy. Budil hrůzu. Ano, byl to Greg. Byl to jeho nápad, stejně jako většina návrhů při stavbě toho panáka. Nechali ho ve městě na pohyblivém chodníku 217 ulice. Byl nastaven tak, aby krácel v protisměru a fakticky setrval na místě. Zaměstnanci čekali další čtyři hodiny v restauraci nad chodníkem, než odbije sedmá a v ulicích nastane ruch. Z paniky, kterou jejich výtvar vyvolal, pak měli náramnou švandu.

Loeffler?

Jistě Loeffler! Čekal, až Dougova závislost na něm bude úplná. A pak odešel. Jak d'ábelsky prosté. Od té doby Doug neprožil ani jediný okamžik skutečného potěšení, skutečné radosti.

Hookerovy rty se stáhly a obnažily zuby. Jeho nosní dírký se rozšířily a zběhaly napětím. Tak prosté! Proč si toho už dřív nevšimnul? Od střední školy vždycky všude byl Loeffler a blokoval mu jakoukoli šanci, která se kdy naskytla, k získání vlastních přátel a k tomu, aby začal žít svůj vlastní život. Desítky let staré spiknutí, které přineslo ovoce, až když Dougovi bylo šedesát jedna let. Nyní, až nyní si to konečně uvědomil. Doug konečně viděl základní kostru toho plánu. Ramscoopová loď byla jeho součástí. Práce kolem ní byla tak náročná, že jí Doug musel v zájmu úspěchu věnovat veškerý svůj čas. Velice chytřá past. Byla do ní Clarissa zapletena? Možná. Těžko říci. Ale Greg ho přeci seznámil s Clarissou. Nebylo to snad tak?

Doug se zvrátil do křesla. Z obličejů mu čísel chladný klid. Clarissa, ať byla kdekoli, v tom nehrála aktivní roli. Byla v té partii jenom pěšákem, zatímco Greg Loeffler byl králem. Greg Loeffler musí zemřít.

O půlnoci se Doug rozhodl, co udělá. Sekretářka už byla dlouho pryč, což ho udivilo, než si uvědomil, kolik je hodin. Ale to, co chtěl udělat, mohl zvládnout sám. Věděl, jak pořídit zvukový záznam. Nadiktoval příkaz k nákupu ramscoopové lodi za standardní cenu. Účel: opuštění Země. (Žádné upřesnění, kam miní letět. Loeffler mohl kdekoli nechat svoje špióny.) Dal záznam do obálky a cestou domů ho uložil do poštovního boxu.

Greg měl mít Dougovu odpověď během tří dnů. Do pondělí Doug bude vlastnit loď Skyhooku. A potom...

* * *

"Nazdar lidi," zavolal Doug Hooker, když vstoupil do vnější kanceláře. Sbor hlasů mu odpověděl pozdravem. Nikdo si na něm ničeho zvláštního nevšiml. Vždycky přicházel takovým způsobem: s pohledem upřeným přímo před sebe, rychlým krokem, s výrazem odmítajícím přátelství ještě dříve, než bylo nabídnuto.

Vešel do své kanceláře, vložil ruce do automatu, počkal přibližně dvě minuty a zase je vyndal. Musí zavolat Jurgensona, napadlo ho, ale hned se vysmál banálnosti té myšlenky. Měl na práci lepší věci. Kde je ta obálka OSN? Tady. Otevřel ji, vzal záznam velikosti kreditní karty a vložil ho do přehrávače.

Odmítavá odpověď ho zamrazila až do morku kostí. Nevěřicně si to přehrál ještě jednou a pak ještě. Byla to pravda, odmřtili ho.

Důsledky byly děsivé. Doug měl tři dny, aby si věci znovu promyslel. Každou hodinou byl Loefflerův komplot stále jasnější. A zapojovalo se do něj stále více lidí. Loeffler musel mít mimořádně velkou podporu.

Ale Douga nikdy nenapadlo, že součástí toho spiknutí byla i OSN!

Musí být velice opatrný. Možná se už prozradil.

Východní New York únor 2571

Někdo ukradl ramscoopovou loď Skyhooku.

Krátce po poledni to zavolala milá, ale vystrašená sekretářka prezidenta společnosti. "Byla to loď pana Hookera," vysvětlila. "Zabýval se vývojem modernizovaného modelu. Vyžádal si úplný funkční typ lodi, jaký se nyní používá. A dnes ráno ta loď zmizela!"

"Měl ten model přídavné nosné rakety?" zeptal se Loughery. Ale hned si v duchu odpověděl: Samozřejmě, že měl, jinak by nemohl odstartovat. Ale taky ho mohl odtáhnout pryč tahač.

"Ano, měl přídavné rakety."

"Proč?"

"Pan Hooker chtěl model kompletní do posledního detailu."

"Pane bože!" Loughery si nervózně třel zátylek. Ten idiot! Chtěl kompletní model, že jo? Teď se někde ve sluneční soustavě poflakuje loď s termonukleárním pohonem. Stačí přerušit několik bezpečnostních relé, vypnout termonukleární štít a z jakékoli fúzní lodi se stane explodující termonukleární bomba. "Někoho k vám hned pošleme. Je tam pan Hooker?"

"Dnes ráno nepřišel."

"Dobře, dejte mi jeho adresu domů. A jestli se objeví, tak mu řekněte, ať sem okamžitě zavolá."

* * *

Kousky skládanky do sebe začaly zapadat.

Zaprvé: Skyhook. Objekt byl dobře strážěn, pro kohokoli by bylo velice obtížné dostat se dovnitř nepozorovaně. Areál společnosti nehlídali lidé, ale jakékoli nepovolené vniknutí by bylo snímáno desítky minut. Rozezněl by se alarm.

Zadruhé: Ozval se Belt, několika milióny lidí vlastněná většina sluneční soustavy. Politická moc Beltu byla srovnatelná s mocí OSN. Jeho činitelé byli nanejvýš pobouřeni. Někáká fúzní loď odstartovala ze Země bez řádného oznámení a nyní se řítí k hranicím soustavy, aniž reaguje na laserové volání. Loughery slíbil zaplacení způsobených škod. To bylo tak všechno, co mohl udělat.

Nikdo Hookera nenašel. Pokud byl doma, tak na komunikační výzvy neodpovídal.

Přídavné nosné rakety spadly zpět na Zem a byly nalezeny. Lougheryovi muži si je okamžitě vzali na starost a pečlivě je prohlédli ve snaze získat nějaké stopy. Při návratu atmosférou neshořely otisky prstů zanechané na jejich lesklém povrchu. Některé otisky patřily Hookerovi.

Loughery požádal o povolení k prohlídce Hookerova domu. Začalo to vypadat, jako kdyby Hooker ukradl vlastní kosmickou loď.

Odpoledne 27. února někdo našel Hookerovu žádost ohledně nákupu lodi. Byla zamítnuta z několika dobrých důvodů. Jedním bylo, že Hooker neuvedl žádný cíl letu ani účel. Další spočíval v tom, že OSN byla velice opatrná, aby dala fúzní pohon do rukou každému, kdo o to požádal. Vzhledem k tomu, že Hooker...

Loughery cítil, jak se mu zježily vlasy. Hooker byl potenciální paranoik.

Týž den večer se ozval Jurgenson. V té době byl Loughery v Kansas City, a tak se rozhovoru s Jurgensonem ujal osobně.

"Spotřebovával toho svinstva příliš moc," řekl Jurgenson. Připomněl přitom obě prázdné ampule, které našel při poslední kontrole autolékaře. "To je špatný. Mám na starosti i jiný lidi, který používají takovýchle látky, lidi, který potřebují něco speciálního nebo který mají něco s hlavou v nepořádku. Když mají problémy, tak dostávají sajratu víc než normálně."

"Ale je tam výstražné světlo."

Jurgenson si mnul ruce. "Je to moje chyba. Dal jsem tam vadnou žárovku. Když jsem ji zkoušel, svítila. Nechápu, co se stalo, že se přepálila."

"Kdo byl Hookerovým doktorem?"

"Jako člověk? To nevím. Možná paní Petersonová."

Loughery si vyžádal paní Petersonovou.

Mezitím začala oficiální pátrací akce. Na přelidněné Zemi bylo soukromí velice respektováno, a proto nebyly zatykač ani pátrání zveřejňovány prostřednictvím reklamních plakátů. Ukázalo se, že Hookerovým domovem byl vršek mrakodrapu v centru Kansas City.

Hooker po sobě zanechal zprávu, dlouhou zprávu. V ní sdělil, že vzhledem k tomu, že nemá žádné přátele a žádný zvláštní smysl své existence, rozhodl se strávit zbytek života realizací vlastního projektu. Chce se pokusit dospět až na konec vesmíru. Neočekává, že se mu to podaří. Ramscoopová loď ho může udržet při životě nekonečně dlouho, ale nekonečně není navždy. Nicméně, přesto se o naplnění projektu chce pokusit.

Byl to rozumně namluvený záznam. Skladba jeho obsahu byla v pořádku, Hookerův hlas zněl klidně. Jedinou bláznivou věcí byl vyjádřený záměr. Ale Hooker byl přece blázen, že ano?

Loughery se znovu spojil s Beltem. Hookerova loď už byla hodně daleko od vnitřní soustavy, dostatečně daleko na to, aby Belt mohl zastavit její monitorování. Nehrozilo žádné nebezpečí, že by před tím, než zmizí v hlubinách vesmíru, mohl někomu zkřížit cestu. Ano, směřoval zhruba k okraji galaxie.

Loughery si pomyslel, že to souhlasí. Pro Hookera by bylo lepší, kdyby letěl přímo souběžně s galaktickou osou, do cesty se mu tam mohlo dostat méně překážek. Ale možná, že na to nepomyslel.

* * *

Rozruch se začal usazovat. Loughery už měl jiné starosti. Ale zbývala ještě jedna věc, kterou v souvislosti s Hookerovým problémem mohl udělat.

"Pořádky Hookera monitorujte," požádal politické oddělení Beltu. "Zaplatíme standardní poplatky. Chceme vědět, jestli se neotočí zpátky anebo jestli nezmění kurs na nějaký obydlí svět."

A byl přesvědčen, že jedno nebo druhé udělá. Dříve nebo později Hooker použije palubní autodoc a ten ho prostě vyléčí. Pak se buďto obrátí zpět na Zemi, aby čelil obvinění z krádeže termionukleárního motoru, nebo poletí dál k některé z kolonií. Spíše udělá to druhé. Krádež fúzního motoru byla na Zemi hrdelním zločinem. Ale mohli se s ním dohodnout, mohli mu za vrácení lodi nabídnout milost.

O tři týdny později přišla zpráva. Jiskřící objekt, jímž byla Hookerova fúzní loď, se stočil směrem k Tau Ceti. Loughery musel uznat, že Plateau byla dobrá volba.

Plateau měla vážné potíže kvůli problémům banky tělních orgánů, které ji sužovaly po dvě století před tím, než aloplastika, věda aplikování cizích materiálů v lidském těle, převzala transplantace. Touto etapou prošly postupně všechny osídlené světy. Jejím nejhorším rysem bylo, že existoval jenom jediný způsob, jak získat nejdůležitější orgány k transplantaci.

Na Plateau mívala početně malá vládnoucí skupina moc nad životem a smrtí občanů. Nad životem proto, že s neomezeným přístupem do banky orgánů mohl člověk žít několik století. Nad smrtí proto, že jakýkoli trestný čin mohl být prohlášen za hrdelní, kdykoli se zásoby orgánů v bance nebezpečně ztenčily. Občané si nestěžovali. Chtěli žít víc než jen jedno století. Pak se aloplastika plně uchytila a prosadila. Nyní už neexistovaly vůbec žádné banky tělesných orgánů ani tresty smrti.

Loughery poslal na Plateau laserovou zprávu, v níž upozornil na předpokládané přistání ukradené lodi. Nebyl si jistý, co bude na místě určení dříve, zda zpráva nebo loď. Ramscoopové lodi byly rychlé.

březen 2571 lodního času

Lod' letěla samozřejmě sama. Jediné, co musel Doug udělat, bylo dostat se s ní přes Belt, pak dva týdny letět jen tak a nakonec zamířit k Tau Ceti. Těch čtrnáct dnů mělo zakrýt skutečný zamýšlený směr letu. Společně se vzkazem, který po sobě zanechal, tím chtěl přesvědčit policii, že se vydal někam do nenávratna a že už od něj bude navěky pokoj.

Měl stále plné ruce práce. Především se měl nepřetržitě na pozoru před zlatavými kosmickými plavidly beltské policie. Kromě toho ovšem neustále pročítal instruktážní příručky, aby se důkladně seznámil se všemi palubními přístroji a s veškerou výbavou. Odpočívat začal, až když minul oběžnou dráhu Pluta.

Nabyl přesvědčení, že ho nikdo nepronásleduje. Ne že by mohli něco udělat. Ve vesmíru nelze kosmickou loď zastavit. Můžete ji jediné zničit. Byl ale naprosto klidný. Zbavil se svého dlouholetého područí. A teď měl před sebou dlouhé čekání. Tau Ceti byla téměř dvanáct světelných let daleko.

Doug sraštil čelo. Nějakou dobu už nepoužil autodoc. Bylo by hloupé, kdyby onemocněl a umřel ve chvíli, kdy měl pomstu na dosah.

Vlezl si do diagnostickoterapeutického tunelu a usnul.

Doc zjistil, že je nezbytné provést výrazné změny v Dougově metabolismu. Hooker se po procitnutí cítil velice divně. Připadalo mu, že ta podivnost spočívá v myšlení, a to bylo děsivé. Cítil se neohrabaný, přihlouplý. Už si nemohl vzpomenout, proč vlastně chtěl Gega zabít. Pamatoval si jen to, že jeho dlouholetý přítel se na něm dopustil velkého příkoří.

Přemýšlel o tom, že se vrátí. Ale to udělat nemohl, za krádež lodi by skončil v bance tělesných orgánů.

Měl by snad zkusit nějakou jinou osídlenou planetu? Byla to matoucí otázka. Jeho mysl naplňovalo mnoho takových otázek. Ale bylo zřejmé, že Mount Lookitthat je tou nejlepší volbou, bez ohledu na to, co se stane, až se tam dostane. Plateau byla jediným lidmi obývaným světem, kde se nevynášely tresty smrti. Kdyby shledali, že se dopustil zločinu, dali by ho do péče lékařů.

Hlava ho brněla. Možná lékařskou péčí potřeboval. Ale lodní doc dokázal všechno.

Pokračoval.

Jak týdny plynuly, stala se zvláštní věc. Vzpomněl si na svou zášť vůči Gregovi Loefflerovi a zároveň si uvědomil něco, co v něm vyvolávalo mrazivé záchvěvy vzteku. Jeho doc byla léčka!

Ne, bylo to ještě horší. Gregu Loefflerovi a jeho přísluhovačům se nějak dařilo už dlouhou dobu manipulovat se všemi automatickými lékaři na Zemi. Hooker používal tyto přístroje celý svůj život. A pokaždé, když to udělal, autodoc ovlivnil jeho mysl a tělo, aby ho udržel v poddajném stavu.

Co mohl dělat? Celý jeho život na těch automatických doktorech závisel!

Trvalo mu několik dnů, než překonal pocit paniky, nebo si na něj možná zvyknul. Pak se dal do práce. Měl jednu pořádně silnou instruktážní příručku pro opravy palubního autolékaře. Hooker se ji naučil nazpaměť. Když se cítil dostatečně připravený, začal s odpojováním částí. Nebylo snadné rozhodnout, co přerušit. Nakonec se s tím vypořádal z opačné strany: rozhodoval se o tom, co nechá fungovat. Anestetika, samozřejmě, a nadstandardní služby jako manikúru, úpravu vlasů a masáže. Vitamíny, antibiotika, veškerou diagnostickou aparaturu, chirurgické zákroky, ty ovšem s výjimkou hlavy. Tohle tam nemohl nechat! Dál, preparáty na regulaci cholesterolu v krvi, umělé krevní komponenty, aloplastické komponenty...

Trvalo mu to dva měsíce. Doc by už neměl mít nic, co by mohlo jakkoli negativně působit na mozek. Přesto se Hooker pořád bál.

Nicméně, rozhodl se, že to zkusí. Určitě byl duševně nemocný, ale nebyl hloupý.

Když se probral, věděl, že autodoc je bezpečný.

Plateau 2583.8

Plateau byla stříbrná koule tiše se vznášející na nebesích. Hooker se zastavil poblíž, ne příliš blízko a ne na žádné specifické oběžné dráze. Začal pečlivě zkoumat povrch.

Kde byla hora Mount Lookitthat?

Nemohl ji najít. Rozhodl se s lodí planetu obletět, pro netrpělivého muže rozčilující zdržení. Pak ho napadlo zapnout vysílačku. Předtím ji vypnul kvůli volání úřadů Plateau, které se mu neustále snažily říct, co má dělat. Nyní mohl použít jejich směrový signál.

"...volá Douglase Hookera. Douglasi Hookere, ozvěte se, prosím. Potřebujete pomoc? Organizace spojených národů tvrdí, že letíte ukradenou lodí. Je to pravda? K přistání potřebujete zvláštní raketu. Můžete sdělit svou oběžnou dráhu, abychom vás mohli najít? Douglasi Hook -"

Hooker se mračil na obrazovku teleskopu. Tady někde by podle směrového hledáčku měla být Mount Lookitthat. Tak kde je?

Samozřejmě, zataženo. Je zakrytá vodní párou. Asi je mlha nebo prší.

Hooker se usmál a vletěl tam.

Skočil do mléčného závoje. Pokud za ním byli nějakí pátrači, byl lapen. Ale co by s ním tak mohli dělat? Nemohli se k němu přiblížit ničím s lidskou posádkou. Jeho ramscoopové pole bylo stejně smrtící, jako u starších modelů, bezpečno bylo jen v »odstíněné kapse«. Stačilo mu jenom to pole zapnout.

Když znovu pustil vysílačku, nic se neozývalo. V jeho směru nic nevysílali. To ho potěšilo. Byl někde blízko okraje Mount Lookitthat.

Pročetl si Loefflerův laserový dopis asi tak před rokem lodního času. Byl plný pokryteckého předstírání přátelství, které mělo za cíl rozehnat Hookerovo podezření. Přesto to byla z Loefflerovy strany velká chyba. Zpráva totiž obsahovala i snímky jeho domu a okolí.

Loefflerův nový dům připomínal jeho starý domov na Zemi. Byl velký, až okázale velký, a byl navržen tak, aby splýval se svým okolím, jako kdyby z něj vyrůstal. Loeffler už nežil ve skále. Vybral si místo v kopcovitém terénu, které leželo jedním směrem pár set metrů od okraje planiny a druhým směrem rovněž pár set metrů od řeky. Ta si během tisíciletí vyhloubila kaňon, jenž vedl k propastnému okraji obydlené náhorní roviny.

Hooker se držel s lodí v mlze. Motor musel vydávat pekelnou zář, ale doufal, že byl dostatečně hluboko, aby zůstal skryt. Natočil se směrem k neviditelné Mount Lookitthat a pomalu se k ní začal blížit.

Spatřil vodopád.

V této výšce by neměl být. Měl by se rozprsknout a vypařit vysoko nahoře.

Před lodí se z přítmi vynořilo něco černého a beztvareho. Okamžitě varovně zapípal palubní radar. Něco černého a obrovského, nekonečně obrovského... Hooker zvedl příď a přidal tah motorů. Loď vyrazila vzhůru a stoupala. Mlha začala řidnout a Hooker konečně uviděl Lookitthat. Zdála se nekonečná. Táhla se nahoru a dolů a do stran jako svět překlopený z horizontální do vertikální polohy.

(Po čtyřech hodinách beznadějného hledání pilot první kolonizační lodi na Plateau zahlédl Lookitthat, jak náhle vyrostla z nekonečné bílé děsivé roviny. "Lookitthat! Podívejte na támhleto!" zvolal tehdy, před čtyřmi stoletími, přidušeným hlasem).

Hooker zvedal loď nahoru podél zvrásněného boku hory. Mlha pod ním vířila a vřela. Najednou se mu otevřel první pohled na velké mírné slunce Plateau. Tau Ceti byla menší a studenější než pozemské Slunce, ale z povrchu Plateau se zdála větší, než Slunce ze Země. Hooker ovšem cestoval více než čtyři roky lodního času, takže si už moc nepamatoval, jak vypadá Slunce.

Nad ním kousek doleva se snášel vodopád. Stočil se tím směrem.

Loď vyskočila nad hranu vrcholu hory. Náhle se pod ním rozevřela většina náhorní roviny Plateau. Snížil tah a rozhlédl se.

Vzteky vyprskl. Vybral si špatný vodopád.

Nikde nebylo žádné kosmické plavidlo, zato všude viděl vozy nejrůznějších barev. Většinou stály na zemi. Byly tam domy a všechny velké. Loefflerův musel mít mezi nimi průměrnou velikost. Jistě, Hooker se v duchu sám pokáral. Mají více místa. Plánoval i tohle, když se přede mnou ukryl?

Mohl by to být tenhle?

Hooker klesl. Byl to velký oblý dům, vypadal jako obrovský oblézek s vestavěnými malebnými okny. Nedaleko tekla řeka a blízko byl i okraj planiny...

Bylo to ono. Ale co Loeffler, je uvnitř?

Nezáleželo na tom. Hooker navedl loď nad stavení. Z motoru vyšlehl smrtící plamen, v jehož výhni dům explodoval.

Hooker se rozesmál. "Tady už se tu neschováš!" vykřikl. "Jsi mrtvý Gregu? Jestli ne, najdu tě, ať se schováš kdekoli!" Stále ještě se smíchem v obličeji přidal tah a vyrazil do nebe. Pod ním zůstala díra se žhavou lávou.

Potřeboval nějaké město. Ve městě budou úřední záznamy. Mohl by si je prohlédnout a zjistit v nich, kde se Loeffler nyní nachází.

Musí být ale opatrný. Loeffler dokázal ovládnout Zemi. Hooker neměl ponětí, jak dlouho by Gregovi mohlo trvat ovládnutí Plateau, ale byl tam už dvanáct let, za tu dobu už něčeho určitě dosáhl.

Z reproduktoru vysílačky se ozval zvláštní zvuk, který Hooker ještě nikdy neslyšel. Natáhl se, aby přijímač vypnul.

Ruka se mu na půl cesty zarazila. Nemohl s ní pohnout, nebyl s to svůj záměr provést. Klesl zpět do křesla. V obličeji se mu rozlil zvláštní klidný výraz. Záhy začal nějaký hlas udělovat příkazy a Hooker je plnil.

* * *

"Šťěstí, že měl zapnutou vysílačku."

Druhý muž přikývl. "Mohl vyhledat celý tenhle svět. Jak já ty fúzní motory nesnáším. Stáhni ho dolů, jo? Zavolám do nemocnice."

"Či to byl dům?"

"Nevím. Snad tam nikdo nebyl. Dostal bys ho už laskavě dolů? Když to na něj přestane účinkovat, vypne vysílačku a pak budeme... Víš kde."

Práce skončila v pět hodin. Hooker byl vyčerpaný. Skupina trestanců sázela stromy na místě, kde speciální plísň vytvořily v půdě vhodné podmínky pro jejich růst. Trestanci používali i stroje, ale hlavní práci museli udělat ručně. Sazení stromů dávalo Hookerovi pocit skutečně vykonané práce. Nikdy se necítil tak užitečný, ani když byl prezidentem Skyhooku.

Před večerí se cítil k smrti unavený, ale jakmile měl jídlo před sebou, dostal ukrutný hlad a všechno hltavě snědl. Únava z něj rázem spadla. Potom šel do svého pokoje a do osmi četl.

V osm byla na řadě psychoterapie.

"Přemýšlel jsem o tom," snažil se při rozhovoru s doktorem ze sebe dostat otázku. "Chci vědět, jestli jsem někoho zabil."

"Proč?"

Slova se Hookerovi vzpříčila v hrdle. Při všech předchozích psychoterapeutických sezeních tím skončil, nebyl schopen pokračovat. Nikdy nevěděl, jak má na tuto otázku odpovědět. Tentokrát se však k nějaké odpovědi přinutil.

"Chci znát míru své viny!"

"Víte, co jste chtěl udělat. Ať jste udělal cokoli, už jste to udělal. Jak by pocit viny mohl něčemu pomoci?"

"Já nevím. Ale jestli se nemusím cítit vinen, proč jsem tedy ve vězení? A neříkejte mi, že jsem v nemocnici. Já vím, že je to nemocnice. Ale je to taky vězení."

"Samozřejmě, že je."

Zabil čtyři lidi. Zabil Joannu Loefflerovou a její dceru, zetě a vnuka. Greg Loeffler byl jinde. Čekali rok, než to Hookerovi řekli.

mezi hvězdami 2585.7

"Doug!"

Hooker vyskočil.

Vysílačka zaječela: "Doug, tady Greg. Ozvi se!"

Hooker zaváhal jen na okamžik. Stalo se to, čeho se tak děsil. Loeffler musel mít komunikační laser s přímým signálem zaměřeným na jeho loď. Hooker dal autopilotovi pokyn, aby zjistil polohu zdroje toho signálu.

Vysílačka nečekala. "Sakra, ozvi se! Dobře víš, co chceš!"

Co to bylo s Gregem? Jak mohl očekávat, že mu odpoví okamžitě? Bude to přece trvat hodiny, než Hookerův komunikační laser překoná prostor až k Plateau. Autopilot zapípal. Doug si nervózně poposedl a řekl: "Jsem tu, Gregu. Nechci s tebou mluvit. Opustil jsem Plateau, protože bych se ti nedokázal podívat do očí. Musí ti být jasné, jak je mi líto toho, co se stalo."

Gregův hlas nečekal. "Doug! Proč neodpovídáš? Je to proto, že si myslíš, že tě chci zabít?"

Hooker se v křesle napřímil. Najednou to bylo děsivě jasné. Loeffler, který křičel do komunikačního laseru a zapomněl přítom na časovou prodlevu v přenosu, nebyl duševně zdravý Loeffler.

Tau Ceti bile zářila na obrazovce teleskopu. Slunce Wunderlandu bylo příliš mdlé, aby mohlo být na tu vzdálenost vidět. Hooker zapojil ramscoopové pole. Byl to složitý proces, avšak z valné části ho prováděl autopilot. Potom vstal a začal přecházet sem tam.

"Ty zbabělej, vrahounskej..." - z Loefflerova komunikačního laseru se začaly řínout sprosté nadávky. Hooker poslouchal a snažil se zjistit míru Gregova pomatení, které se stalo dalším článkem břímě jeho viny.

Proč ho někdo nepřeruší? Komunikační laser byl příliš silný na to, aby jeho vysílání uniklo pozornosti. Přijímače na Plateau tohle musely zaznamenat.

A kde vůbec vzal lasercom? Na stanici Plateau měl přístup pouze kvalifikovaný personál. Doug si však hned uvědomil, že Greg vlastnil loď, a ta byla zřejmě laserem vybavena.

Stejně jako ho měla i jeho loď.

Hooker tiše usedl k řídicímu panelu. Napojil obrazovku autopilota na palubní teleskop. Poněkud stranou na ní jasně zářila Tau Ceti. Hooker hvězdu posunul do centra a pak nastavil zvětšení. Obrazovka se žlutobíle rozzářila. Blízko jejího horního okraje se směrem ven pohyboval modrý bod. Hooker ho zaměřil a nastavil další zvětšení.

Objevila se tmavě modrá záře s černým bodem uprostřed.

Loeffler letí za ním.

Loefflerův chraplavý hlas náhle ustal. Pak se ozvalo zachechtání. "Převezl jsem tě," pronesl najednou klidně.

Teleskop temně zčervenal.

Zatraceně. Oklamal mě, přiznal si Hooker. Monitor teleskopu nemohl přenést více světla, než bylo schopno snést lidské oko, nicméně byl k němu připojen měřič intenzity. A ten ukazoval maximum. Loeffler používal komunikační laser jako zbraň.

Při plném výkonu mohl snadno pokrýt jasným signálem sluneční soustavu Země, ale Loeffler tímhle plným výkonem pálil na objekt vzdálený jen několik světelných hodin.

Může mě zabít, pomyslel si Hooker. Může to udělat.

Nebylo by to rychle. Loeffler pálil zezadu na část Hookerovy lodi, která byla postavena tak, aby po léta vydržela termonukleární žár. Nakonec by se ale materiál přece jen roztavil.

Z Gregova hlasu byl cítit radostný pocit blízkého se zadostiučinění. "Upálím tě, stejně jako si upálil Joannu, Marcii,

Toma a malého Grega. Jenom zpomal. Zpomal, ty..." - následoval další příval více než jaderných nadávek. Údaje na nejrůznějších měřicích a senzorech stoupaly. Indikátory teploty lodního pláště a spotřeby energie se nebezpečně šplhaly k červené zóně, o čemž nikdo nikdy nepředpokládal, že by se mohlo stát. Doug Hooker si protřel oči. Čekal na nápad, ale žádný se nedostavoval. V tom se plnou silou rozezvučela varovná signalizace dosažení kritických hodnot v červené zóně. Doug alarm vypnul. Chvilku nerozhodně stál, pak opustil pilotní kabinu a sešel dolů, aby se natáhl na masážní lehátko.

Zabije mě. Myšlenky se zdály být tak daleko, utopené v příjemném pohodlí masáže.

Jediné, co jsem chtěl, byl nový život. Chtěl jsem zmizet a začít znova. Lehátko ho pevně objímalo a laskalo.

Nenechá mě. Chce mě zabít. A kdo by k tomu měl větší právo?

Ať mě zabije.

Ne.

Bylo těžké vymanit se z obětí lůžka, které ještě svou práci nedokončilo. Během masáže musí člověk být v rozpoložení plné odevzdanosti. Jinak je napjatý a to vyvolává protireakci stroje, který se napjatost snaží zvládnout mírným silovým působením. Dougovi se přece jen podařilo dostat z jemného, avšak svírajícího objetí a nějak se znovu vyškrábal nahoru do pilotní kabiny. Byl celý od masážního oleje.

Napadený člověk má právo bránit se. Za svůj zločin jsem už zaplatil.

Doug si sedl do pilotního křesla a klíčem odemkl horní desku řídicího pultu. Pod ní byla řada spínačů. Jeden vypínal lodní alarm, další pouštěl do palubního elektrického obvodu mimořádnou energii, tři následující zapínaly proces, který v případě selhání motoru nebo ramscoopu rozdělil explozí loď na části. Všechno bylo schováno pod palubní deskou z bezpečnostních důvodů. Doug udeřil do jednoho spínače a desku zase přiklopil. Potom otočil jedním z knoflíků na doraz.

Jeho komunikační laser už byl zaměřen na Loefflerovu loď. Teď již začne pálit.

Hooker vypnul fúzní motor, aby omezil žár, jemuž byla vystavena záď lodě. Teď měl dobrou šanci. Svým laserem pátil na Loefflerovu příď, kde byla ochrana slabší. Masivní, téměř nezranitelný trup ramscoopu absorbuje většinu energie paprsku, ale obytná část lodi ramscoop přesahovala a dost světla ji zasáhne. Nakonec se její stěny roztaví.

Hooker Loefflera zabije dřív, než Loeffler bude moci zabít jeho. Doug se vrátil do masážního lůžka. Cítil se velice unavený.

* * *

V obytné sekci bylo horko, nesnesitelně horko. Když už to Doug nemohl vydržet, vyšel nahoru, aby stisknul další skrytý spínač. Když to udělal, chladicí systém dostal více energie k většímu výkonu. Jeho místnosti tak budou dostatečně chladné, alespoň dokud neshoří relé nebo elektrické obvody.

U řídicího panelu zjistil, že to nebylo nutné. Z monitoru zářového teleskopu zmizela rubínová záře. Loefflerův laser zhasl nebo ztratil svůj cíl.

Loefflerova loď tam ale byla stále. Hooker zažehl motory a vypnul svůj laser. Pokračoval v cestě na Wunderland s Loefflerem v patách.

2589.0 lodního času

Otočka. Loeffler se stále držel za ním. Hooker byl dlouho přesvědčen, že Loefflerův komunikační laser byl spálen. Používal svůj laser, ale Loeffler mu nikdy neodpověděl.

A teď ho použil znovu.

"Gregu," řekl, "už mě sleduješ tři a půl roku. Předpokládám, že se chceš domoci spravedlnosti na Wunderlandu. Máš plné právo vznést tam svůj případ. Ale jestli sis toho nevšimnul, je čas se obrátit a já se obracím. Udělej prosím tě to samé."

Za pomoci gyroskopů otočil loď.

Byl už zdravý, jak jen mohl být zdravý díky léčbě autodoktorem. Za tři a půl roku už téměř na Loefflera zapomněl nebo se alespoň naučil brát ho jako stále přítomné zlo. Hooker se spoléhal na to, že i Loeffler měl doc a musel ho používat. A doc by nikdy nenechal duševně zdravého člověka v tak sebezničujícím stresu. Přinejmenším měl Hooker naději, že se Loeffler rozhodne pro zákon a ne pro zbraně. Zákon mohl Hookera potrestat, ale také by ho ochránil.

Letěl k Wunderlandu záďí napřed.

Na obrazovce příďového teleskopu se objevil světelný bod. Hooker ho sledoval, zda se obrátí. Byla to malá tečka světla; v závodě k Wunderlandu zůstal Loeffler daleko pozadu. Hookerův ramscoop bral z prostoru Loefflerovu ramscoopu část paliva, protože Loefflerova loď letěla v Hookerovu stínu.

Několik hodin po Dougově obrátce se světelný bod pohnul. Loeffler dostal jeho vzkaz anebo viděl jeho otočení. Světelný bod se na chvilku změnil ve světelnou čárku a pak se opět stal bodem.

V centru měl stále tmavou tečku.

"Ne," vyhrkl Hooker.

Temná tečka v centru skvrny, která byla převážně namodralá.

"Ne. Letíš špatným směrem. Otoč se ty idiote!"

Lodě se řítily příděmi k sobě.

Hooker rychle loď zase obrátil. Mělo mě to napadnout, vyčítal si v duchu. Loeffler se chce srazit. Když uhnu do strany,

uhne taky, protože jinak bych se mu mohl vyhnout. Ale nenechá mě ani zpomalit. Kdybych se dostal míň jak pět set kilometrů od jeho ramscoopu...

Byla to patová situace. Loeffler nemohl chytit Hookera a Hooker nemohl uniknout Loefflerovi. Ale jenom Loeffler mohl tuhle hru vzdát.

2590.0

Loughery přiletěl na Plateau v lodi kolonistů. V té době bylo na Zemi obvyklou praxí financovat jednosměrné lety na osídlované světy s prostým cílem dostat lidi pryč z planety. Na šedesáté narozeniny, když už měl plné zuby úřednickění v OSN, se Loughery rozhodl téhle nabídky Spojených národů využít.

Mohl si vybrat kterýkoli z kolonizovaných světů. Zvolil si Plateau, protože ho fascinovala jeho sociální struktura. Když se toho dost naučil, měl v úmyslu stát se právníkem.

"Nebude to snadné," řekl mu jeden z místních policajtů. Loughery toho chlapíka zastavil, když končil službu. Pozval ho na večeři a na pár drinků výměnou za poskytnutí informací. "Zákony horalů nejsou tak obtížné jako zákony na Zemi, alespoň podle toho, co jsem slyšel, ale můžete mít problémy pochopit etiku, ze které vycházejí."

"Jak jsem vyrozuměl, výrazem horal se chápe obyvatel Plateau."

"Správně. Jako vozembouchové pocházejí z We Made It a přízvěrníci jsou ze Země."

"Vraťme se k té etice."

"Hmmm." Policajt se podrbl na zátylku. "Něco vám řeknu. Dokumentační úřad je ještě otevřený. Zajdeme tam a já vám najdu pár příkladů."

Musel použít tři elektronické klíče, aby se k těm složkám dostal. Když se dostal dovnitř, rozhlédl se s přemýšlivým výrazem ve tváři. "Začnu s něčím snadnějším," řekl a vyndal jeden záznam ze zásuvky zaplněné řadou stejně vyhlížejících záznamových nosičů.

"Pustíme si tohle."

Přešli si to.

"Hooker," konstatoval Loughery. "Vzpomínám si na něj. Ztraceně, to já jsem ten, kdo poslal to varování. Myslel jsem si, že ho doc vyléčí. Jsem vinen stejně jako on."

Policajt se na Lougheryho rozvázně podíval. "Mohl jste ho zastavit?"

"Ne, ale mohl jsem to varování zdůraznit."

"Pokud nějaké varování bylo. A teď, chápete logiku rozsudku, který byl vynesen nad Hookerem?"

"Obávám se, že ne. Dostal dva roky vězení za zabití z nedbalosti se souběžnou povinnou psychoterapií a chemoterapií. Mimochodem, psychoterapie je na Zemi ztracená technika. Já se neptám, proč dostal jenom dva roky, ale proč za zabití z nedbalosti?"

"To je podstata problému. Nespáchal přece vraždu, že ne?"

"Já bych řekl, že ano."

"Ale řekli jsme, že byl duševně nemocný. To je legitimní obhajoba."

"Tak proč byl potom odsouzen?"

"Protože dopustil své onemocnění. Věděl, že je potenciální paranoik; jeho jedinou povinností bylo zůstat v dosahu fungujícího autolékaře. A to neudělal. Čtyři lidé přišli o život. Zabití z nedbalosti."

Loughery přikývl. Točila se mu z toho hlava.

"Na tomhle záznamu ovšem není, co následovalo. Loeffler se pokusil zabít Hookera."

"Co?"

"Hooker odletěl v ramscoopové lodi a Loeffler ho pronásledoval. Odehrál se mezi nimi souboj komunikačními lasery. Dejme tomu, že by Hooker v té bitce vyhrál a zabil Loefflera. Co potom?"

"Sebeobrana."

"Vůbec ne. Vražda."

"Ale proč?"

"Loeffler byl duševně nemocný. A jeho nemoc byla přímým důsledkem Hookerova zločinu, nikoli jeho vlastní nedbalosti. Hooker se mohl snažit uniknout, ukrýt se nebo zavolat pro pomoc nebo přemluvit Loefflera, aby souhlasil s léčbou. Nesmí však úder opětovat. Kdyby Loefflera zabil, dostal by padesát let za vraždu."

"Možná bych měl být farmářem. Co se stalo?"

"Nevím. Ani jeden z nich se na Plateau už nikdy nevrátil."

120.000 (přibližně)

Padesát let?

Mávnutí jepičích křídel.

Dlouhé stíhání se blížilo ke konci. Zpočátku Hooker získával před svým pronásledovatelem náskok, protože Loefflerův ramscoop nesbíral tolik vodíku jako Hookerův. Loefflerova loď letěla ve stínu Hookerovy lodi. V jednu chvíli byla mezi nimi vzdálenost několika světelných let. Nyní ale bylo rychlejší Loefflerovo kosmické plavidlo, protože Hookerova loď dosáhla mezní rychlosti. Rychlost ramscoopové lodi s termionukleárním pohonem musela mít svou mez. Jestliže výstupní rychlost fúzního pohonu nebyla vyšší než rychlost mezihvězdného vodíku vnikajícího do ramscoopu, loď

nemohla letět rychleji. Hooker této mezní rychlosti dosáhl před desítkami tisíc let. A rovněž tak jeho pronásledovatel. Ale Loefflerova loď využívala vodík, který proklouzl kolem Hookerova ramscoopu. A tenhle vodík nepronikal do Loefflerova ramscoopového pole tak prudce - měl již v důsledku kontaktu s Hookerovou lodí o něco nižší rychlost. Loeffler byl těsně za ním. Honička mohla skončit během několika desetiletí.

* * *

Kdysi Hooker doufal, že to Loeffler vzdá a obrátí se. Určitě si musel uvědomovat, že Hookera nemůže chytit! Roky se však protáhly na desítky let a každý rok Loefflerova otálení znamenal další čtyři roky potřebné na návrat na Wunderland. Před tím, než by mohl začít dlouhou cestu domů, musel postupně snižovat rychlost, a snižování rychlosti by trvalo stejnou dobu, desítky let, jakou strávil útekem. Proto Hooker strávil denně dvě hodiny před obrazovkou teleskopu sledováním, jak hvězdy rok za rokem pomalu plynou kamsi pryč, a čekáním na to, až se Loeffler otočí. Léta se protáhla ve staletí a Hooker stále trávil každý den dvě hodiny u monitoru zářového teleskopu. Před ním už nebyly žádné hvězdy, jenom vzdálené nejasné body galaxií, a hvězdy za ním byly stále mlhavější. A když staletí přerostla v tisíciletí, Hooker už přestal věřit, že by ho jeho nepřítel nechal být. Ale pořád trávil dvě hodiny lodního dne u monitoru a pozoroval, jak se galaxie ztrácí.

V té době byl zcela v zajetí návyků. Žádné vlastní myšlenky se už nedopustil několik století. Lodní hodiny řídily jeho život do nejmenšího detailu: upozorňovaly, kdy je čas použít autodoc, kdy jít do kuchyně, do tělocvičny nebo do sauny, kdy se umýt a kdy ulehnout. Mysleli byste si o něm, že je to nějaký starodávňý robot, který se řídí nějakou programovou smyčkou a který už není s to zareagovat na žádný vnější podnět.

Připomínal spíše velice starého robota než starého člověka. Z dálky vypadal tak na dvacet. Doc se o něj staral dobře, ale existovaly věci, které udělat nemohl. Když byl tenhle přístroj vyroben, nejstarší žijící člověk neměl ani čtyři sta let. Moskevské motorové závody nemohly mít ani potuchy o tom, co bude člověk potřebovat, až se jeho život bude měřit v desítkách tisíc let. Takže obličej byl mladý, ale pozlátka mělo pukliny: Obličejové svaly už dlouho nevyklouzily žádný výraz, návykové vzorce toho člověka byly hluboce vryty do paměťových procesů DNA v mozku.

Pronásledování teď už pro Hookera neznamenal nic. V každém případě nebyl schopen samostatně myslet.

* * *

Vyletěli podél galaktické osy. Při pohledu do monitoru zadního teleskopu se před ním galaxie rozprostřela jako na dlani. Moc jasná nebyla, ale zato byla široká. Galaxie vypadala jako pestré barvy nalité do hustého inkoustu - červená a žlutá a modrá a zelená, ale hlavně červená. Pak se všechno zavířilo kolem středu toho hrnce, takže střed zářil všemi barvami - souvislá masa hvězd natěsnaných tak blízko, že zcela zakrývala temnotu v pozadí, ale nebyla moc zářivá. I v mezgalaktickém prostoru je prach. Z Hookerova pohledu galaxií stínilo téměř sto tisíc světelných let prachu. Galaktická ramena byla téměř černá, zářivé oblasti byly posety černými mezerami a prachovými mračky. Všechno bylo zbarveno do červena a zkaleno Dopplerovým efektem.

Nikde Loefflera neviděl.

Návyk použil jeho prsty k pomalému zvětšování obrazu. Galaxie, která zaplňovala celý monitor, se rozšířila. V jádru se objevily jednotlivé rudé obří hvězdy. Byly větší než cokoli v galaktických ramenech. Náhle se vynořil modrobílý bod a rostl.

Stále rostl, až zaplnil celou obrazovku. V jeho centru byl černý bod. A ten rostl také.

Hooker se díval téměř celou hodinu, než se mu v mozku najednou pohnula myšlenka. To se nestalo už hodně dlouho, ale teď se to skutečně stalo. Jeho paměťová kapacita byla sice skoro zcela zaplněná, ale mozek měl v dobré funkční kondici a hlavně byl zcela duševně zdravý.

Zajímalo by mě, kolik škody jsem nadělal.

Ta myšlenka se chystala zase zapadnout, ale Hooker ji usilovně sevřel, aby se mu neztratila. Nějak podvědomě cítil, že by mohla být důležitá.

Pálil jsem do něj komunikačním laserem několik hodin. Možná jsem mu způsobil škody. Nikdy jsem ho neviděl z boku, a proto jsem neměl možnost zjistit to. Ale jestli je jeho loď vážně poškozená, mohl bych ho dorazit laserem. Můj ještě funguje, ale jeho ne.

Bude muset počkat, až se Loeffler dostane blíž. Myšlenka vyklouzla a vrátila se zpět za dva dny.

Zajímalo by mě, kolik škody jsem nadělal.

Jak to zjistím?

Každý den si na ten problém vzpomněl. Měsíc a půl poté, co ho ta myšlenka napadla poprvé, začal přemýšlet o řešení.

Mohl by svou loď natočit bokem, aby plameny motoru šlehaly stranou. Loeffler by ho napodobil, aby mu znemožnil oblet a návrat domů. Tím by se Loefflerova loď k němu rovněž otočila bokem.

Jednou to už kdysi udělal, když se pokusil obrátit k Wunderlandu. Loeffler byl tehdy ovšem příliš daleko na to, aby byly v teleskopu vidět podrobnosti. Kdyby to udělal teď...

Udělal to.

Potom zamířil jeden z bočních teleskopů na Loefflera, nastavil největší možné zvětšení obrazu a čekal.

Jeho čas nadešel právě, když měl jít do sauny. Už, už vstával z křesla, ale nedalo mu to. Loeffler se stále ještě nenatočil.

Lodě byly od sebe vzdáleny několik světelných hodin. Hooker se přinutil opět usednout. Zůstal sedět s prsty zatnutými do opěradel křesla. Zuby mu začaly cvakat. Roztrásl se. Tělo mu zmrazil smrtelný chlad. Kýchnul.

Třásl se a kýchal dlouho, pak to konečně přešlo. Čas vymezený pro saunu uplynul.

Loeffler se začal otáčet.

A Hooker poznal, proč se Greg nikdy nerozhodl vrátit domů.

Jeho loď neměla vůbec žádnou obytnou sekci. Obytná sekce byla vždy nejzranitelnější částí tohoto typu vesmírných plavidel. Před dávnými věky Hookerův laser zasáhl Loefflerovu obytnou sekci a úplně ji roztavil. Nezbylo z ní nic, jen ohnuté zbytky trupu vyleštěné na okrajích molekulami plynu, jež pronikaly ramscoopem.

Loeffler ale neuměl rychle. Měl dostatek času, aby naprogramoval autopilota na kolizní kurs s Hookerovou lodí.

Loeffler by se možná už dávno rozhodl pronásledování vzdát, ale autopilot by to nikdy neudělal, nikdy by to nemohl udělat.

Hooker vypnul obrazovku teleskopu a sešel dolů do sauny. Jeho denní rozpis činnosti mohl jít k čertu.

O několik let později Loefflerovo ramscoopové pole přejelo jeho loď jako neviditelný smrtící stín.

K hranicím vesmíru se šílenou rychlostí hnaly dvě prázdné, zcela opuštěné lodě.

HANDICAPOVANÍ

Letěli jsme na skútrech nad rudou pouští a pod mírným rudým sluncem Downu. Nechal jsem Jilsona před sebou. Byl to můj průvodce a já se skútrech nelítal už hodně dlouho. Jsem, jak se říká, přízemák. Většinu života jsem strávil v pozemských městech, kde je jakýkoli létající dopravní prostředek ilegální, pokud není plně automatizovaný.

Létání se mi líbilo. Nijak moc jsem to sice neuměl, ale tady, vysoko nad liduprázdnou pouští byla spousta místa na chyby.

"Támhle," řekl Jilson a ukázal.

"Kde?"

"Támhle dole. Leťte za mnou." Jeho skútr se s lehkostí stočil doleva, zpomalil a začal klesat. Následoval jsem ho poněkud neohrabaněji, se škubáním a poskoky. Konečně jsem něco zahlédl.

"Ten malý kužel?"

"To je ono."

Shora vypadala poušť jako bez života. Nebyla. Z té výšky nebylo vidět, že dole stály špičaté suché rostliny, které ukrývaly vodu v dřevu. Byly tu květiny, které rozkvétaly po dešti a které nechávaly semena čekat rok nebo taky deset let na další dešť. Lezli tady čtyřnohé hmyzy potvory a mohli jste potkat i kožnatého teplokrevného čtyřnožce, který dorůstal až velikosti lišky a který byl pořád hladový.

Byl tu půldruhého metru vysoký srstnatý kužel s lysým oblým vrcholem. Když jsme se k němu snášeli, viděli jsme jen jeho stín. Jeho zplhlé chlupy měly naprosto stejnou barvu jako načervenalý písek kolem.

Přistáli jsme poblíž a sesedli.

Začínal jsem si myslet, že si ze mě někdo vystřelil. Tahle věc vůbec nevypadala na nějakého živočicha. Připomínala spíš velký kaktus. Někdy mají kaktusy podobné chlupy.

"Jsme za tím," sdělil mi Jilson. Byl tmavý, rozložitý a mlčenlivý. Na Downu nebyl žádný profesionální průvodce.

Přemluvil jsem Jilsona, aby mě vzal do pouště za slušnou odměnu, ale jeho přátelství jsem si tím nekoupil. Myslím, že se mi to snažil dát jasně najevo. "Obejdeme to, abychom se podívali zepředu," dodal.

Obešli jsme chlupatý kužel a já se rozchechtal.

Ten Grog měl pět charakteristických věcí.

Základnu kužele, který stál na kameni, s průměrem asi tak metr dvacet. Dlouhé rovné chlupy, jež se otíraly o kámen jako noční košile sahající až na zem. O nějakých pár centimetrů výše z toho závoje vykukovaly dvě od sebe dost vzdálené pracky tvaru a velikosti předních tlap dánské dogy, ovšem holé a růžové. Asi metr nad nimi se ukazovaly další dvě, jejich špičky byly ale protažené do zahnutých, nepoužitelných prstů. A konečně nad těmito horními prackami byla asi metr dlouhá puklina bezertých úst z poloviny zakrytá chlupy a v koutcích mírně zvednutá. Žádné oči. Kužel vypadal jako nějaká modla vytesaná či vysekaná v době kamenné nebo jako strašidelná kreslená postavička feudálního mnicha. Jilson trpělivě počkal, až se přestanu smát. "Je to směšné," připustil trochu váhavě. "Ale je to inteligentní. Pod tím oblým vrcholem je mozek, který je větší než můj a váš dohromady."

"Pokusilo se to někdy s vámi komunikovat?"

"Ani se mnou, ani s nikým jiným."

"Dělá to nějaké nástroje?"

"Čím? Podívejte se na ty ruce!" Pobaveně se na mě díval. "Tohle jste chtěl vidět, není to tak?"

"Ano. Urazil jsem velkou vzdálenost kvůli ničemu."

"Každopádně jste to teď viděl."

Znovu jsem se rozesmál. Můj potenciální zákazník, bezoký a nepohyblivý, seděl jako vypasená doga v poloze

"popros". "No, tak se vrátíme," řekl jsem.

Hloupá cesta. Dva týdny jsem strávil v hyperprostoru, abych se sem dostal. Cestovné je placeno ze služebních výdajů, ale nakonec to stejně zaplatím já. Jednoho dne bude ten obchod můj.

Jilson beze slova vzal šek, dvakrát ho přeložil a dal do náprsní kapsičky. "Dáme si něco k pití? Zvu vás," prohodil.

"Jistě."

Pronajaté skútry jsme nechali na hranicích města Downtownu a pokračovali dál pohyblivým chodníkem. Jilson mě vedl od křižovatky ke křižovatce, až jsme se dostali k velké stříbrné krychli s vlnícím se modrým nápisem Czillerova irská kavárna. Uvnitř to nevypadalo jinak, než jako vnitřek krychle, asi čtyřicet metrů vysoké a s jedním podlažím. Po celé

místnosti byly těsně vedle sebe rozestavěny vypořádkované pohovky ve tvaru jezdecké boty a před každou z nich se choulil malý stolek. Nějaký blýskavý abstraktní výtvar vyrůstal z podlahy jako strom, vypínal se až ke stropu a přitom natahoval své široké trpytivé paže nad hosty, jako když kvočna schovává pod křídly kuřata.

Zařízení zajišťující obsluhu zákazníků bylo někde v polovině toho modernistického stromu.

"Zajímavé místo," řekl Jilson. "Ty boxy se měly vznášet." Odmíchl se, aby dal možnost vyniknout mému výrazu překvapení, který očekával. Když jsem ho zklamal, pokračoval: "Nefungovalo to. Nicméně, pěkný nápad. Sedačky poletovaly vzduchem a když lidé u dvou stolů chtěli jíst, jejich boxy se magneticky spojily do jednoho."

"To mohla být pěkná švanda."

"Byla to švanda. Chlapík, co to vymyslel, asi zapomněl, že se lidi chodí do baru namazat. Naráželi do sebe boxy jako s autíčky na pouťové autodráze. Léтали co nejvýš a pak lili dolů pití. Těm dole se to samozřejmě nelíbilo a zřejmě se to často neobešlo bez nějaké rvačky. Vzpomínám si, že jsem viděl jednoho maníka vyletět z boxu. Kdyby ho nezachytila jedna z těch blyštivých větví, byl by mrtvý. Slyšel jsem, že jiný chlapík tolik štěstí neměl, větev minul a bylo po něm."

"Takže boxy uzemnili."

"Ne. Nejdřív se pokusili o automaticky řízené poletování. Ale tím nezabráníte, aby lidi v náladě nelili pití na hosty dole. Stalo se to jakousi hrou, v níž někteří dosahovali velké zručnosti. A potom jeden večer nějaký blbec přišel na to, jak zkratovat autopilota, jenomže si neuvědomil, že ruční ovládání bylo odpojeno. Jeho box přistál na jiném boxu a zranil přitom tři důležité lidi. Teprve potom kóje uzemnili."

Létající tácek nám předal dvě studené sklenice a láhev Blue Fire 2728. Bar byl takhle brzy ze dvou třetin prázdný a tichý. Když bylo mrazivé zhuštěné víno z poloviny pryč, vysvětlil jsem, proč se Blue Fire říká »přízemácký uzemňovač«: tvar pružné plastické lahve, úzké hrdlo s rozšířeným ústím a k tomu váha tekutiny uvnitř - parametry skvělého kyje.

Nyní, když už jsem nebyl jeho zaměstnavatelem, začal být Jilson téměř upovídaný. Já se taky poněkud rozpovídal. Ne že bych to nějak pociťoval, prostě jenom... no, zkrátka, byl jsem tady, vzdálen světelné roky od Země, od svých obchodů, od známých lidí, daleko na okraji lidského vesmíru. Down, dříve kzintský svět, většinou pustý s několika roztroušenými ostrůvky civilizace a s několika velkými šrámy po válce; svět, na němž farmáři museli používat k pěstování zemědělských plodin ultrafialové lampy kvůli tomu rudému trpasličímu slunci. Byl jsem tady a chtěl jsem si to užít. Člověk přece nikdy neví, kde bude zítra nebo co s ním bude. A já si to užíval.

Jilson byl dobrý společník a Blue Fire vůbec nepálil. Objednali jsme další láhev. Jak se blížila hodina koktejlů, halas rostl.

"Něco mě zajímá," svěřil se Jilson. "Nebude vám vadit, když budeme mluvit o práci?"

"Ne. O jaké práci?"

"O vaší."

"Vůbec ne. Proč se ptáte?"

"To je pro nás konvence. Někteří lidé neradi prozrazují svoje obchodní triky. Jiní tady na práci chtějí zapomenout."

"To je rozumné. Jak zní otázka?"

"Proč jste vyslovil handicapovaný, jako kdyby tam mělo být velké H?"

"Hm. No, kdybych to řekl s malým h, myslel byste si, že mám na mysli lidi, není to tak? Potenciální paranoiky, albínské přízemáky, lidi alergické na omlazovací koření, lidi bez údů a neschopné přijímat transplantáty - prostě handicapované tohoto druhu."

"Jo."

"Jenomže to, o čem mluvím já, jsou rozumné bytosti, které se vyvinuly s myslí, ale bez čehokoli, co by sloužilo jako ruce."

"Aha. Jako delfini?"

"Správně. Jsou na Downu delfini?"

"Sakra že jo. Kdo jiný by se staral o náš rybolovný průmysl?"

"Znáte ty věci, kterými jim za to platíte? Vypadají jako proudový lodní motor, k němuž jsou připojeny dvě vypořádkované kovové ruce."

"Delfiní ruce. Samozřejmě. Prodáváme jim i jiný materiál, nářadí, sonické přístroje, kterými nahánějí ryby, ale hlavně potřebují Delfiní ruce."

"Vyrábím je."

Jilsonovi zakmitaly oči. Pak jsem ucítil, jak se stahuje zpátky, když si uvědomil, že ten člověk, který sedí naproti němu, by pravděpodobně mohl koupit celý Down.

Zatraceně! Ale nejlepší, co jsem v tu chvíli mohl udělat, bylo ignorovat to.

"Měl bych říci, továrna mého otce je vyrábí. Jednou budu Garvey Limited řídit, ale nejdřív musí umřít pradědeček. Pochybuji, že to někdy udělá."

Jilson se poněkud upjatě usmál. "Znám takovýhle lidi."

"Jo. Někteří lidé, když zestárnou, vypadají, že vyschnou. Místo aby tloustli, jsou vyschlejší a tvrdší. A zdá se, že mají stále víc energie, jakoby v sobě měli nějaký termonukleární zdroj. Děda-Energický je právě tenhle typ. Velký starý muž. Nevidím ho moc často."

"Vypadá to, že jste na něj hrdý. Proč říkáte: musí umřít?"

"Je to něco jako zvyk. Společnost nyní řídí táta. Když se dostane do potíží, může jít za svým otcem, který společnost vedl před ním. Když to nedokáže zvládnout ani Děda-Mladý, jdou oba za Dědou-Energickým."

"Legrační jména."

"Pro mě ne. I to je součást tradice."

"Promiňte. Co děláte na Downu?"

"Nejednáme jen s delfíny. Podívejte, Jilsone. Známe tři druhy inteligentních bytostí bez rukou. Je to tak?"

"Víc. Loutkáři používají ústa. Outsideri..."

"Ale ti si, sakra, dokáží vyrobit vlastní nástroje. Já mluvím o tvorech, kteří si nemůžou připálit zapalovačem, natož dát šluka z cigarety: o delfínech, o bandersnatchích a o tamtom, co jsme viděli dneska."

"Grog. Takže?"

"Copak nevidíte, že handicapované druhy musejí být po celé galaxii? S rozumem, ale bez rukou? Říkám vám, Jilsone, mrazí mě z toho. Protože pokud budeme expandovat k dalším hvězdám, budeme nacházet víc a víc bezrukých, bezmocných civilizací. Někdy je ani nepoznáme. Co s nimi budeme dělat?"

"Budeme pro ně vyrábět Delfíni ruce."

"No, ano, ale nemůžeme jim je jen tak dát. Když jeden druh začne být závislý na druhém, stane se parazitem."

"A co bandersnatchi? Vyrábíte ruce pro bandersnatche?"

"Ano, i když samozřejmě mnohem větší. Bandersnatch je dvakrát tak velký jako brontosaurus. Jeho kostra je pružná, ale nemá žádné klouby. Jeho hladkou bílou kůži narušují jenom chomáčky smyslových štětín na každé straně zašpičatělé holé hlavy. Pohybuje se na masitých nohách. Žije v nížinách Jinxu, kde podél pobřeží spásá šedou kvasnicovou pěnu. Člověk by si myslel, že jsou nejbezmocnějšími stvořeními ve známém vesmíru, dokud nějakého nespattí hrozivě se blížící jako řítící se horu. Viděl jsem kdysi jedno ze starobylých obrněných vozidel rozkrápnuté na nížinné skále a s kostrou toho monstra na sobě."

"Dobrá. Jak platí za to, co dostávají?"

"Souhlasem s lovením."

Jilson se zatvářil vyděšeně. "Tomu nevěřím."

"Nemohl jsem tomu uvěřit ani já, ale je to pravda." Nahrbil jsem se přes úzký stolek. "Funguje to takhle. Bandersnatchi musejí kontrolovat svou populaci, aby jich bylo jen tolik, kolik potravy jim může poskytnout pobřežní nížina. Zápasí také s nudou. Dovedete si představit, jak znučení museli být, než na Jinx přišel člověk? Takže uzavřeli dohodu s jinxsou vládou. A teď pozor, řekněme, že nějaký chlápek chce kostru bandersnatche, aby si pod ní postavil svatostánek svých loveckých trofejí. Přejde na úřad vlády Jinxu a dostane licenci. Ta licence mu stanoví, jakou výbavu si smí vzít sebou dolů do nížiny, kterou obývají jenom bandersnatchi, protože tamní atmosférický tlak dokáže rozdrtit plíce člověka a teplota by stačila k jeho uvaření. Když bude přistižen, že si vezme nějaké zbraně navíc, skončí na dlouho za mřížemi.

Možná dostane svoje peníze zpátky, když uspěje. Možná se ale taky nevrátí. Jeho povolená výbava mu dává šance šedesát ku čtyřiceti. Ovšem tak či onak bandersnatchi dostávají osmdesát procent z licenčního poplatku, což představuje tisíc starů. Za to nakupují různé věci."

"Jako ruce."

"Správně. Jo, ještě jedna věc. Delfíni mohou ovládat ruce svou řečí, ale bandersnatchi ne. Musíme jim ovládací mechanismus chirurgicky napojit přímo na nervový systém. Není to obtížné."

Jilson kroutil hlavou a objednal další láhev.

"Dělají i jiné věci," pokračoval jsem. "Ústav věd má v nížinách přístroje - laboratoře a tak. Vědci by rádi něco věděli o věcech, které se dějí v podmínkách takového tlaku a teploty, jaké panují v nížinách. Všechny ty experimenty provádějí bandersnatchi a používají k tomu ty ruce."

"Takže jste sem přiletěl kvůli novému trhu."

"Bylo mi řečeno, že na Downu je nová inteligentní forma života, která nepoužívá nástroje."

"Změnil jste názor?"

"Nemám k tomu daleko. Jilsone, proč si myslíte, že jsou inteligentní?"

"Kvůli jejich mozku. Je velký."

"Jenom proto?"

"Jo."

"Jejich mozky nemusejí pracovat jako naše. Nervové buňky mohou být odlišné."

"Koukněte, dostáváme se na vědeckou půdu. Co kdybychom to nechali na pozdější dobu." S těmito slovy Jilson odsunul láhve a sklenice stranou a stoupl si na stůl a pomalým obloukem se upřeně rozhlížel po Czillerově irské kavárně. "Ha! Garvey, támhle je sestřenice s nějakou kamarádkou. Pojdte, přidáme se k nim. Už je pomalu čas na večeři."

Myslel jsem, že je vezmeme na večeři. Ale kdepak. Večeři nám vlastnoručně připravili Sharon a Lois, a to počínaje surovinami, které jsme si vybrali ve zvláštním obchodu. Když jsem poprvé uviděl syrové potraviny, prakticky ve stavu, jak byly vytaženy ze země nebo vyříznuty z mrtvého zvířete, pocítil jsem mírnou nevolnost. Doufám, že to na mě nebylo vidět. Ale jídlo chutnalo náramně.

Po večeři, několika skleničkách a troše zdvořilostní konverzace jsem zamířil zpátky do hotelu. Uléhal jsem se záměrem odletět hned nazítří ráno první dostupnou lodí.

Kolem čtvrté hodiny ráno jsem se probudil do naprosté tmy, zíral do neviditelného stropu a před očima měl kužel s oblým vrcholem, zplihlými zrzavými chlupy a s mírně se usmívajícími ústy. Usmívali se na mě s jemným posměchem. Ten kužel má tajemství. Včera odpoledne jsem u toho byl dost blízko na to, abych na jedno přišel. Něco jsem viděl, ale nevšiml jsem si toho.

Neptejte se mě, jak jsem to věděl. S průzračnou jistotou, o níž se nedalo pochybovat, jsem to prostě věděl.

Jenomže ne a ne si vzpomenout, co jsem to vlastně viděl.

Vstal jsem a zavolal si do kuchyně pro horkou čokoládu a pro sendvič s tuňákem. Proč by měli být inteligentní? Proč

by se sedícím kuželům vyvinul mozek?

Napadlo mě, jak se asi rozmnožují. Dvojpočasně ne, nemohli se dostat k sobě. Leda... No samozřejmě, musejí mít nějaké pohyblivé stádium. Ty zbytky práce...

Co tak jedí? Nemůžou hledat potravu, musejí čekat, až se k nim sama dostane. Jako kterýkoli přisedlý živočich nebo rostlina: mlži, mořské sasanky či orchidej z Gummidgy, co mám doma v pokoji a lekám s ní hosty.

Mají mozek. Proč? Na co jim je? Aby seděli a přemýšleli o všem, o co přicházejí?

Potřeboval jsem údaje. Ráno se spojím s Jilsonem.

* * *

V jedenáct dopoledne jsme byli v Downtownské zoologické zahradě.

Za ochranným polem po nás něco chňapalo a vrčelo, něco jako dost nepovedený pokus o dlouhosrstého buldoka.

Zvíře nemělo čumák a jeho tlamu tvořila plochá, bezertá štěrbin, za níž se ukrývaly dva ostré zubaté pásy. Dlouhé, hrubé chlupy měly barvu písku zalitého rudým slunečním svitem. Přední tlapy měly čtyři dlouhé roztažené prsty, takže vypadaly jako kuřecí pařáty.

"Ty tlapy poznávám."

"Jo," přitakal Jilson. "Je to mladý Grog. V tomto stádiu se páří. Pak si samice najde nějaký kámen a na něm se usadí.

Když je dostatečně velká, začne rodit mladé. To je ovšem jenom teorie. V zajetí to nedělají."

"A co samci?"

"Ve vedlejší kleci."

Byli v ní dva podobně temperamentní samci velcí jako čivava. Na rozdíl od samic však měli špičaté zuby a narudlé chlupy.

"Jilstone, když jsou inteligentní, tak proč jsou v klecích?"

"Jestli si myslíte, že je to špatné, počkejte, až uvidíte laboratoř. Podívejte, Carvey, musíte mít stále na paměti, že jejich inteligenci dosud nikdo neprokázal. Dokud to někdo neudělá, jsou to pokusná zvířata."

Mají zvláštní, téměř příjemný pach, který je natolik jemný, že ho po pár vteřinách přestanete vnímat. Upřeně jsem se díval na rafající samici. "A co bude potom, když se to někomu podaří? Bude se každý za sebe stydět?"

"Pochybuji. Víte snad, co dělali lidé delfinům, když se snažili prokázat, že jsou inteligentní, ne?"

"Drželi je v zajetí, dělali pokusy s jejich mozkem. Ale to už je hodně dávno."

"Vědci se snažili dokázat, že delfini jsou inteligentní, tak s nimi museli zacházet jako s pokusnými zvířaty. Proč ne?"

Dává to smysl. Nakonec tomuto druhu prokázali službu. Kdyby se ve svém předpokladu mylili, jenom by mařili čas na zvířatech. A to byl pro delfiny pořádný stimul, aby dokázali, že jsou myslícím druhem."

Do laboratoře jsme se dostali krátce po poledni. Laboratoř xenobiologického výzkumu byla umístěna v obdélníkové budově, která ležela za hranicemi města. Obklopovala ji hnědá pole vyznačená ultrafialovými lampami na vysokých sloupech.

Provedl nás po ní doktor Fuller. Byl to vozembouch na první pohled: vytáhlý albín, přes dva metry vysoký, s hubeným trupem a s téměř kostlivečnými údy. "Zajímáte se o Grogy? Já vám to nevyčítám. Víte, zkoumají se velice obtížně. Jejich chování neříká nic. Sedi. Když jde něco kolem, snědí to. A rodí mladé."

V klecích měl několik kuželů ve stádiu před přisednutím, čtyřnožce velikosti buldoka. V jedné měl dva z těch malých samců. Nešťekali na něj a on k nim přistupoval s něhou a dalo by se říci s láskou. Připadalo mi, že je šťastný muž. Byl mi sympatický. Down musel albínovi z We Made It připadat jako ráj. Můžete chodit venku po celý rok, z půdy leccos roste a leccos se v ní dá pěstovat a na červeném slunci nepotřebujete taninové pilulky.

"Učí se rychle," řekl vážně, "tedy, vedou si dobře v labyrintech. Ale určitě nejsou inteligentní. Jsou inteligentní asi tak jako psi. Rychle rostou a strašně jedí. Podívejte se na tuhle." Vzal velice tlustou, dole zakulacenou samici. "Za několik dnů si začne hledat místo k usazení."

"Co uděláte potom? Pustíte ji?"

"Budeme ji chovat dál, ale mimo laboratoř. Vybrali jsme jí dobrý kámen k přisednutí a kolem něj postavili klec. Bude v kleci, dokud nepřejde do dalšího stádia. Potom můžeme klec odstranit. Už jsme to zkoušeli dřív, ale nějak to nefunguje. Umírají. Odmítají jíst, i když jim dáme živé maso."

"Proč si myslíte, že tahle bude žít?"

"Musíme to zkoušet. Snad přijdeme na to, co děláme špatně."

"Napadl už Grog někdy lidskou bytost?"

"Pokud vím, nikdy."

Tato odpověď pro mne byla stejně dobrá jako "ne", protože jsem se snažil zjistit, zda jsou inteligentní.

Vzpomeňte si na dobu, kdy se objevily první úvahy o tom, že kytovci jsou druhým živým myslícím řádem na Zemi. Bylo tehdy známo, že delfini mnohokrát pomohli plavcům z nesnází, a naopak nebyl znám žádný případ, že by delfin napadl člověka. Dobrá, jaký je rozdíl, jestli žádného člověka nenapadli anebo jestli to udělali jenom tehdy, když nehrozilo nebezpečí, že přitom budou přistiženi? Oba případy jsou důkazem inteligence.

"Samozřejmě, člověk prostě může být pro Groga příliš velký na to, aby ho snědl," řekl dr. Fuller a zapnul monitor mikroskopu. Na obrazovce se objevila část nervové buňky. "To je z Grogova mozku. Trochu jsme pracovali na jeho nervovém systému. Grogovy nervy přenášejí impulsy pomaleji než lidské nervy, ale ne zas o moc. Přišli jsme na to, že silně stimulovaný nerv umí přenést podnět na sousední nerv stejně bleskově, jako je tomu u pozemských obratlovců."

"Jsou podle vás kužely inteligentní?"

Dr. Fuller to nevěděl. Sáhodlouze se o tom rozpovídal, ale to bylo asi tak všechno. Cítil se dost nepříjemně, až mu z

toho zrudly lalůčky uší. Chtěl to vědět a možná, že byl přesvědčen o tom, že má právo to vědět.

"Pak mi povězte tohle. Je nějaký evoluční důvod pro to, aby se u nich vyvinula inteligence?"

"To je mnohem lepší otázka," reagoval, ale s odpovědí váhal. "Řeknu vám toto. Existuje pozemský podmořský živočich, který začíná život jako volně plující červ se hřbetní strunou. Později se usadí jako přisedlý živočich, který se hřbetní struny zbavuje."

"Úžasné. Co je to hřbetní struna?"

Zasmál se. "Něco jako vaše mícha. Hřbetní struna je provazec nervových spojení, který se rozvětňuje do těla.

Primitivnější formy mají číková spojení, ale roztroušená bez řádu. Vyvinutější formy obalí hřbetní strunu páteří a stávají se z nich obratlovci."

"A tenhle tvor se hřbetní struny zbavuje."

"Ano. Je to zpětný vývoj."

"Ale Grogové jsou odlišní."

"To je pravda. U nich se velký mozek nevyvine, dokud se neusadí. A... Ne, neumím si představit, jaký by pro to mohl být evoluční důvod. Neměli by potřebovat mozek. Neměli by žádný mít. Jediné, co v životě dělají, je, že sedí a čekají, až kolem bude hopsat nějaké sousto."

"Mluvíte skoro poeticky, když o nich přemýšlíte."

"Děkuji... Pane Garvey, přistoupil byste sem tudy? Ty taky Jile. Chci vám ukázat Grogův centrální nervový systém. Potom budete stejně zmatený, jako jsem já."

Mozek byl velký, kulovitého tvaru a zvláštní barvy: byl sice podobně šedý jako lidský, ale se žlutým nádechem. Mohla to být ochrana. Zadní mozek byl téměř neznatelný a míchu tvořila bílá, velmi tenká struna, která se rozbíhala do nitek roztřepených do četných zakončení. Co mohl tak obrovský mozek řídit, když prakticky neměl k dispozici žádnou míchu, která by přenášela jeho příkazy?

"Domnívám se, že většina nervů v těle nevede přes míchu."

"Jsem přesvědčen, že se mýlíte, pane Garvey. Marně jsem se pokoušel najít doplňující nervy." Mírně se usmíval. Teď jsem měl problém. A kvůli němu jsme oba mohli ponocovat.

"Liší se nervový materiál od mozku pohyblivé formy?"

"Ne. Pohyblivá forma má menší mozek a silnější míchu. Jak jsem řekl, jeho inteligence je asi tak úrovní psa. Grogův mozek je o něco větší, což není nic překvapujícího, vezmete-li v úvahu pomalejší přenášení nervového vzruchu."

"Správně. Udělá vám dobře, když budete vědět, že jste mi zkazil den?"

"Jo, udělá." Zazubil se na mě. Stali jsme se přáteli. Byl potěšen vědomím, že rozumím tomu, o čem mluvil. Jinak bych totiž nevyhlížel tak zmateně.

* * *

Velké mírné slunce bylo na polovině cesty k obzoru, když jsme vyšli ven. Zastavili jsme se v ohradě, kterou doktor Fuller připravil pro přisednutí Gropa. Ležel v ní velký plochý kámen obklopený pískem. Byla tam i menší ohrádka s bílými králíky.

"Poslední otázka doktore. Jak jedí? Nemůžou přece jenom sedět a čekat, až jim potrava skočí rovnou do úst."

"Ne. Mají velice dlouhý, tenký jazyk. Přál bych si vidět ho v akci. V zajetí ovšem nejedí; nebudou jíst, pokud je někde na blízku lidská bytost."

Rozloučili jsme se a nasedli na skútrová vozíčka.

"Je teprve patnáct deset," řekl Jilson. "Nechcete se ještě podívat na nějakého divokého Gropa, než odletíte z Downu?"

"Myslím, že ano."

"Můžeme si zaletět do pouště a vrátit se ještě před setměním."

A tak jsme zabočili na západ. Přeletěli jsme řeku Ho a pak dlouhý pás obdělávaných polí. Nebe lemovaly dlouhé růžové mraky.

Nemůžou být inteligentní, přemýšlel jsem. Nemůžou.

"Co?"

"Promiňte, Jilsone. Mluvil jsem nahlas?"

"Jo, mluvil. Viděl jste ten mozek, ne?"

"Viděl."

"Tak jak můžete říct, že nejsou inteligentní?"

"Nemají pro inteligenci žádné využití."

"Mají ho snad delfini? Nebo vorvani nebo bandersnatchi?"

"První dva druhy ano. Přemýšlejte. Delfini musejí lovit svou potravu. Musejí také přelstít hladové kosatky. Vorvani také mají problém s kosatkami, nebo mývali. Potom tu byly velrybářské lodi. Čím jsou chytřejší, tím déle mohou žít.

Nezapomeňte, kytovci jsou savci. Někdy mozek se jim vyvinul na souši. Když se vrátili do moře, vyrostli a jejich mozek vyrostl taky. Čím lepší byl jejich mozek, tím lépe dokázali ovládat svaly a tím hbitější byli ve vodě. Mozek potřebovali."

"A co bandersnatchi?"

"Velice dobře víte, že evoluce bandersnatche nevytvořila."

Zavládla chvilka ticha. A pak se ozvalo překvapené: "Co?"

"Vy to opravdu nevíte?"

"Nikdy jsem neslyšel o žádné formě života, která vznikla bez vývoje. Jak se to stalo?"

Vysvětlil jsem mu to.

* * *

Kdysi dávno, před miliardou a půl let, existovaly dvounohé inteligentní druhy. Inteligentní, ale ne příliš. Měly však vrozenou schopnost ovládat mysl kteréhokoli jiného myslícího druhu, který jim přišel do cesty. Dnes je nazýváme Otrokáři. Jejich impérium na svém vrcholu zahrnovalo téměř celou galaxii.

Jednou z jejich zotročených ras byli Tnuctipové, velice vyspělý, vysoce inteligentní druh, který již zvládl biologické inženýrství, když ho Otrokáři objevili. Otrokáři dali Tnuctipům omezenou svobodu, když zjistili, jakou cenu mají jejich svobodně myslící mozky. Tnuctipové pro ně na oplátku vyvíjeli užitečné biologické produkty. Epifytní rostliny pro kosmická plavidla, stupňové stromy s dřevem použitelnou jako tuhé raketové palivo, krmná zvířata - bandersnatche. Tihle bandersnatchi byli pěstováni pro maso. Jedli všechno a všechno z nich se dalo jíst, kromě kostry.

Jednoho dne, před půldruhou miliardou let, Otrokáři přišli na to, že většina tnuctipských darů byly pasti. Vzpouřila se připravovala dlouho a Otrokáři své otroky podcenili. Aby válku vyhráli, museli použít nějakou zbraň, která vyhladila nejen Tnuctipy, ale i všechny myslící druhy v galaxii. A pak, když neměli své otroky, vymřeli i Otrokáři.

Po známém vesmíru zůstaly na nejružnějších světech a v mezihvězdném prostoru roztroušeny pozůstatky onoho Otrokářského impéria. Některými jsou otrokářské artefakty chráněné proti působení času stázovými poli. Jinými jsou více méně zmutované tvory Tnuctipů: slunečnice, stupňové stromy, epifytní rostliny pro kosmické lodi plující v prostoru v celofánových bublinách a... bandersnatchi.

Bandersnatch byl jednou z tnuctipských pastí. Byl vyprodukován jako myslící tvor, takže mohl být používán jako špión. Tnuctipům se přitom nějak podařilo, že byli imunní vůči moci Otrokářů. A tak přežili revoluci.

Proč? Bandersnatchi na Jinxu trávili život v řídké mlze, spásali starodávnou krmnou pěnu, která na hladině oceánu stále tvořila asi půl metru silný šedavý povlak. Jejich smysly nic nevnímaly kromě chuti pěny a věčné, šedé mlhy. Měli mozky k přemýšlení, ale přemýšlet neměli o čem. Dokud nepřišel člověk.

"A nemohli mutovat," zakončil jsem své povídání. "Takže na bandersnatche můžete zapomenout. Je to výjimka potvrzující pravidlo. Všechny ostatní handicapované druhy mozek potřebovaly dřív, než se jim vyvinul."

"A všechny jsou to kytovci v pozemských oceánech."

"No..."

Jilsonovi se z úst vyloudil posměšný zvuk. Zatraceně, měl pravdu. Všechny byly kytovci.

Nechali jsme úrodnou půdu daleko za sebou. Pláně se pomalu měnily v poušť. Začal jsem se cítit mnohem uvolněněji s tím »zvítětem« pod sebou - plošinou se sedlem, se zvětšeným motorem vznášecích pásů, se vzduchovou pumpou a s generátorem silového pole, které vytvářelo ochranu před prouděním vzduchu. Cítil jsem se jistější při řízení, takže jsem mohl letět v menší výšce. Případná chyba nad obydlenou oblastí by mohla být nebezpečná, tady by se nic nestalo. Z té malé výšky bylo vidět, že v poušti je život. Táhle žene vítr bratrance rostliny laskavce, kterou jsem viděl v pozemské zoo. Tady stojí nějaký vzpřímený stonek s blýskavými oranžovými listy u země, jejichž hrany ostré jako nůž mají odradit býložravce. A tam je další, ale u něj chytrý býložravec velký jako liška mazaně okusuje listy z prostředku. Zvíře vzhledlo, spatřilo nás a v mžiku zmizelo. Ostrý fialový záblesk prozradil nějakou pouštní rostlinu, která si vybrala zrovna toto období k rozkvětu.

Načervenálý sluneční svit dával všemu vzhled dekorace jistého nočního klubu, který jsem znal. Byl zařízený, jako by to mělo být na Marsu, jako to bylo na Marsu před kosmickými lety. Před očima mi vytanula klamná představa: červený písek; přímé kanály, jimiž protéká neuvěřitelně čirá, čistá voda; krystalické věže zvedající se výš a výš k velkým tlustým měsíčním srpkům. Najednou jsem dostal žízeň.

Zašmátral jsem v zásobovacím vaku v naději, že najdu láhev. Byla tam, plná a pěkně těžká. Otevřel jsem uzávěr, notně si přihnul a... málem se udusil. Martini! Sice trochu moc sladké, ale studenější než led.

Dvakrát jsem uskrnul a láhev zase schoval. "Mám rád Dowňany," řekl jsem.

"Bezva. Proč?"

"Žádného přízemáka by nenapadlo dát martini do pronajímaného skútru, pokud by o to nebyl výslovně požádán."

"Hany je dobrý chlap. Hele, táhle je kužel."

Podíval jsem se vpravo dolů a pátral v písku po pískově zbarvených chlupech. Kužel stál ve svém stínu, prakticky jakoby po mě vyskočil. A stejně náhle jsem si uvědomil, co mě to v ranní tmě probudilo.

"Co se děje?" zeptal se Jilson. Uvědomil jsem si, že jsem zatajil dech.

"Nic, Jilsone. Nevím všechno, co bych měl znát o zvířatech na Downu. Mají tuhé exkrementy?"

"Mají co? Ale to je hezky řečeno. Ano, mají." Sklopil skútr dolů ke kuželu. Ten pevně seděl na plochem mírně zvednutém kamenu, jehož jedna hrana vyčnívala z písku. Kámen byl naprosto čistý.

"Takže Grog taky."

"Správně." Jilson přistál.

Snesl jsem se vedle něj s poněkud nešetrným drcnutím. Grog seděl čelem k nám a mírně se usmíval.

"Dobře, ale kde je důkaz? Kdo po nich uklízí?"

Jilson se podrbl na hlavě. Obešel Gropa kolem dokola a tvářil se zmateně. "To je komické, nikdy mě to nenapadlo. Uklízeči?"

"Možná?"

"Je to důležité?"

"Možná. Většina přisedlých tvorů žije ve vodě, která všechno odnáší pryč."

"Na Gummidgy existují přisedlé věci..."

"Jednu takovou mám. Ale tahle orchidejovitá věc žije na stromech. Přichytává se na pořádně silných horizontálních

větvích, přičemž ovšem ocasní část jim přesahuje do prostoru."

"Hmmm." Nevypadal, že by ho to zaujalo. Nepochybně měl pravdu, nějaký čistič po Grogovi uklízel. Ale nějak to nesedělo. Proč by nějaký parazitující tvor dělal takovouhle nevábную práci?

Stál jsem tvář v tvář proti Grogovi.

Zpravidla se zdá, že handicapovaní trpí dlouhodobým nedostatkem smyslových podnětů. Kytovci žijí pod vodou, bandersnatchi v horké mlze s vysokým atmosférickým tlakem. Možná je předčasné činit nějaké závěry, ale zcela určité budou mít handicapované druhy potíže při experimentování se svým prostředím. Pro experimenty jsou obecně potřebné nástroje.

Ale Grogové měli skutečné problémy. Byli slepí, kvůli téměř zbytečné míše měli zchromlé končetiny a nebyli ani schopní přesunout se na jiné místo. Jakou představu mohli mít o vesmíru?

Uvědomil jsem si, že se mu dívám na ruce.

Ruce. Zbytečné, pravda, ale stále ruce. Čtyři prsty s úzkými drápy kolem drobné dlaně připomínající nějaký mechanický drapák.

"Vůbec se nevyvíjeli. Oni degenerovali!"

Jilson se posadil na skútr, který byl široko daleko jedinou tímto způsobem použitelnou věcí, a udiveně se na mě podíval. "O čem to mluvíte?"

"Grog má zakrnělé ruce. Kdysi to musela být vyšší forma života."

"Nebo šplhavé zvíře, jako třeba opice."

"Nemyslím. Podle mě měli mozek, ruce a byli pohybliví. Potom se něco stalo a přišli o svou civilizaci. Nyní ztratili i pohyblivost a ruce."

"Proč by se přestali pohybovat?"

"Možná měli nedostatek potravy. Omezením pohybu šetřili energii." A protože to bylo pouhopouhé hádání, dodal jsem: "Anebo se pro ně stalo zvykem příliš moc se jenom dívat kolem sebe. Znáám lidi, kteří se klidně týdný nehnou z místa."

"Můj bratranec Earnie při meziplanetárních vyřazovacích kolech... K sakru! Vy si myslíte, že tohle je vysvětlení, že jo?"

"Ano, jsou jako v pasti. Žádné oči, žádné smyslové vjemy, žádná možnost dělat něco, o čem by se dalo přemýšlet."

Jsou jako slepí, hluchí a němí novorozenci pod anestetiky."

"Ale stále mají mozek."

"Jako my máme slepé střevo. Přijdou i o něj."

"Vy se handicapovanými zabýváte, můžete pro ně něco udělat?"

"Euthanasii, možná. Ne, ani to ne. Vraťme se do Downtownu." Šoural jsem se sklesle pískem ke skútru. Bandersnatchi potřebovali člověka, aby jim povídal o hvězdách. Ale co můžete říct chlupatému kuželu?

Ne, nadešel pro mě čas, abych se vrátil do Downtownu a pak hezky zpátky na Zemi. Jsou lidé, jimž nemůže pomoci žádný doktor, ani žádný psychiatr. A jsou druhy, kterým stejně tak není pomoci.

S Grogy nebylo kde začít.

Několik kroků od skútru jsem si sedl s nohama křížem. Jilson se usadil vedle mne. Seděli jsme proti Grogovi a čekali.

Zanedlouho to Jilson nevydržel a zeptal se: "Na co čekáme?"

Pokrčil jsem rameny. Nevěděl jsem. Ale ani Jilson, ani já jsme se nezvedli. Nějak jsem si byl naprosto jistý, že děláme správně.

Současně jsme se odvrátili od Gropa a pohlédli do pouště.

Nějaké zvíře velikosti potkana se k nám blížilo přiskoky a s každým dopadem vířilo prach. A za ním se objevilo další a další. Lopotně vysokými skoky dohopsali tři potkani pískem až ke Grogovi a posadili se před ním v oblouku. Grog se k nim obrátil, ale ne tak, jak by to otočením krku udělal člověk. Otočil se celý. Nevidomým pohledem sledoval písečné potkany a píseční potkani, sedící na zadních nohách, se dívali na něj.

Grogova ústa se otevřela. Za nimi byla prohlubeň, na jejímž růžovém spodku spočíval stočený jazyk. Ten náhle bleskurychle dvakrát šlehnul a dva potkani zmizeli. Ústa (člověk by se do nich vešel) zaklapla v mírném úsměvu.

Třetí potkan stále seděl na zadních. Žádné ze zvířat se nepokusilo utéct.

Grogova ústa se opět otevřela. Poslední písečný potkan vyskočil se zjevným úmyslem uniknout, ale skončil v sevření jazyku. Ústa se zavřela naposledy a kužel se opět otočil čelem k nám.

Odpovědi mě napadly intuitivně okamžitě, a to zároveň se stejně silným pocitem, že teď jsem na řadě já sedící se zkříženýma nohama na písku.

Grog měl parapsychologické nebo nějaké podobné schopnosti. Dokázal duševně ovládat, a to ovládat i tak bezvýznamné mozečky jaké měli pouštní potkani.

To byl účel Grogova velkého mozku. Inteligence byla vedlejším produktem jeho moci. Po dlouhé věky si Grogové krmlí k sobě prostě přivolávali. Poté, co dospěli, už svou potravu nelovili. Jakmile se jim vyvinul mozek, už se vůbec nemuseli pohybovat.

Nepotřebovali oči a pramálo potřebovali i jiné smyslové vjemy. Vnímali prostřednictvím smyslů jiných zvířat.

Když to bylo nutné, nařídili nějakým uklízečům, aby jim vyčistili kámen a asi i kožich. Svou mentální silou přiváděli potravu k mladým samicím ve stádiu před přisednutím, řídili rozmnožovací zvyky těchto samic a naváděli je na správné kameny pro přisednutí.

Nyní vlévali informace přímo do mého mozku.

"Ale proč já," zeptal jsem se.

Odpověď jako by mi hned sama od sebe vytanula v mysl. Grogové si byli vědomi toho, co jim chybí. Četli mysl těch, kteří kolem nich prošli: nejprve kzintských válečníků, potom lidských horníků, výzkumníků, turistů. A já se zabýval

handicapovanými druhy. Dozvěděli se o rukou pro delfíny. Jilsonovi a dalším do mysli zanesli důkazy nijak nepodloženou vědomost o tom, že Grogové jsou myslící druh. Zároveň jim dali pokyn, aby o tom informovali tu správnou osobu, až se objeví.

Bez důkazu, to bylo důležité. Museli nejdřív vědět, do čeho jdou, než se vystavili možnému nebezpečí. Lidé jako doktor Fuller mohli bádát, když chtěli, vypadalo by totiž podezřele, kdyby jim v tom bylo bráněno. Něco však způsobovalo, že si nevšimli rukám podobného vzhledu těch malých předních tlap ani chybějícího biologického odpadu kolem volně žijících Grogů.

Mohl jsem jim pomoci?

Ta otázka se najednou stala posedlostí. Zatřepal jsem hlavou ve snaze bojovat s tím.

"Já nevím. Proč jste čekali tak dlouho, než jste se projevíli?"

Obava.

"Proč? Jsme tak hrozní?"

Čekal jsem na odpověď. Žádná nepřišla. V mozku mi nevytanula žádná náhlá a zcela přesvědčivá informace.

To mohlo znamenat, že se bojí dokonce i mě. Mě, bezmocně sedícího před bleskově mrštným jazykem a před železnou myslí. Proč?

Byl jsem si jistý, že Grogové se regresivně vyvinuli z nějaké vyšší dvounohé formy života. Jejich tenké ruce vyhlížející jako mechanický drapák byly charakteristické. Stejně jako ta hrůza nahánějící schopnost mentálního ovládnutí.

Pokusil jsem se vyskočit a dát se na útěk. Nohy mě ale nezvedly. Snažil jsem se vymazat myšlenky a skrýt to, na co jsem myslel, ale marně. Mohli mou mysl číst. Věděli.

"Je to moc Otrokářů. Vašimi předky byli Otrokáři." A já tam bezmocně seděl s myslí otevřenou jako kniha.

Uklidňujícím způsobem a s již typickou čirou jistotou jsem si uvědomil:

Že Grogové nic nevědí o žádných Otrokářích a že, pokud je jim známo, jsou tam odedávna.

Že Grogové nejsou tak hloupí, aby se pokusili o převzetí kontroly. Jsou přisedlí. Nemohou se pohybovat. Jejich zbylá moc Otrokářů mohla obsáhnout jen necelou polovinu planety, a to za součinnosti všech jedinců. Jak by mohli snít o útoku proti druhu, který ovládá veškerý kosmický prostor ve sféře o průměru třiceti světelných let? Jenom strach jim bránil v tom, aby lidem prozradili, kdo jsou. Strach z vyhlazení.

"Mohli byste o dosahu své moci lhát. Nikdy bych to nezjistil."

Nic. Nic se mé mysli nedotklo. Vstal jsem. Jilson mě sledoval, pak vstal a mechanicky se oprášil. Podíval se na Gropa, otevřel pusku, zavřel ji, polknul a pak promluvil: "Garvey! Co to s námi udělalo?"

"Neřeklo vám to?" V tu samou chvíli jsem věděl, že neřeklo.

"Přinutilo mě to sednout si, pak to předvedlo tu podívanou s písečnými potkany. Viděl jste to taky, ne?"

"Ano"

"Pak nás to nechalo chvíli sedět. Mluvil jste na to. Potom jsme najednou mohli vstát."

"Jo, přesně tak. Jenomže ono to mluvilo na mě taky."

"Říkal jsem vám, že je to inteligentní!"

"Jilsone, našel byste sem ráno cestu zpátky?"

"Naprostě ne. Ale nastavím váš skútr tak, aby zaznamenal kurs, takže se sem budete moci vrátit. Jste-li si jistý, že to chcete."

"Nejsem. Ale chci mít možnost volby."

Slunce se změnilo v mlhavou rudou záři na západě, která postupně mizela z horizontu nořícího se do temné modře a pak do černě.

* * *

Smál jsem se.

Hotelové pokoje neměly levitační spací desky.

Pokud jste vůbec spali a nedělali místo toho něco jiného, pak jedině na takových těch starodávných postelích, které se dnes už vidí málokde, snad jen v muzeích. Já s nimi byl spokojený. Minulou noc jsem spal dobře, dokud mne v časných hodinách nevzbudilo Grogovo volání. Ale jak jsem mohl spát teď?

Sharon a Lois nás čekaly na večeři. Jilson jim zavolał ještě před tím, než jsme vyrazili do zoo. Tentokrát jsme měli nějakého ptáčka. Každý jednoho. Byla to lahůdka. Potom jsme se nemohli ničeho dotknout, dokud jsme si neotřeli ruce do horkého ručníku.

A mluvili jsme o grozích. Ten kužel nechal Jilsonovu mysl prakticky netknoutou, takže měl něco jako nestranný názor.

Jeho nestranný názor byl, že se tam nevrátí ani za nic a že bych se tam neměl vracet ani já. Dívky s ním souhlasily.

Smál jsem se Grogovi. A kdo by se nesmál?

Delfini, bandersnatchi, Grogové - člověk se jim směje, handicapovaným. Směje se delfinům, jsou to totiž největší klauni ve známém vesmíru. Směje se, když poprvé uvidí bandersnatche. Vypadá jako něco, co Bůh zapomněl dokončit; nemá žádný detail, jenom to bílé tělo. Jenomže zčásti se směje z nervozity, protože ta hora si ho nikdy nevšimne, jako tank si nikdy nevšimne hřebíku pod svými pásy. A smějete se Grogům. Není v tom žádná nervozita. Grog je kreslená postavička.

Grog do mne pumpoval své informace. Doslova jsem cítil, jak v mé mysli plují kusy studené jistoty jako ledovce plující v temných vodách.

Mohl jsem pochybovat o tom, co mi sdělil. Mohl jsem například pochybovat, že všichni Grogové na Downu nedokáží ždímat mozky lidí, řekněme, na Jinxu. Mohl jsem pochybovat o jejich strachu, o jejich naprosté bezmocnosti, o tom, že

potřebuji moji pomoc. Ale stále jsem si musel připomínat, že musím pochybovat. Jinak by pochybnosti zmizely a zbyla by jen studená jistota.

To není legrace.

Měli bychom je vyhladit. Hned. Vzít všechny lidi z Downu a udělat něco se sluncem. Nebo někam posadit starou fúzní kosmickou loď se zapnutým ramscoopem, který by zlikvidoval všechny strunatce na planetě.

Ale vždyť oni přišli za mnou. Za mnou!

Byli tak utajení, tak k smrti vystrašení, aby je nikdo nepovažoval za primitivní vzkříšené Otrokáře. Doktorovi Fullerovi mohli vyjít alespoň část pravdy a on by zastavil své experimentování. Nebo mohl být vůbec zastaven ve svém bádání pouhým telepatickým příkazem Grogů. Ale ne, oni raději umírali, než by svá tajemství prozradili.

A přece mne kontaktovali při první příležitosti.

Grogové byli nedočkaví. Jak hrozně riskovali! Ale něco potřebovali. Něco, co jim mohli poskytnout jenom lidé. Nebyl jsem si jistý, co to bylo, ale o jedné věci jsem byl přesvědčen: mělo jít o obchod. Neexistovaly žádné záruky jejich dobré vůle, ale pokud bych nějaké garance vymyslel, mohl jsem je prosadit.

Pak jsem opět ve své mysli pocítil ty naprosté jistoty. Ale už jsem nic takového cítit nechtěl.

Vstal jsem a objednal si máslo z burských oříšků, slaninu, rajče a sendvič s hlávkovým salátem. Dostal jsem to bez majonézy. Pokusil jsem se majonézu objednat, ale člověk ve výdejně jidel o ničem takovém v životě neslyšel.

Dobré bylo, že se Grogové neprozradili Kzintům, když jim planeta dřív patřila. Kzintové by je vyhladili anebo, což by bylo horší, využili by je jako spojence proti lidem. Jedli Kzintové Grogy? Jestli ano, potom... Ale ne. Grogové byli nezajímavá, snadná kořist. Nemohli utíkat.

Zadíval jsem se z verandy ven. Hvězdy nad temnou plání jasně zářily. Napadlo mě, že bych mohl zajít na kosmodrom a pronajmout si kajutu v nějaké kosmické lodi, takže bych se alespoň mohl vznášet mezi spacími deskami. Ne, houby.

Nemohl jsem Grogům čelit. Ne, pokud se mnou komunikovali tím...

To byla alespoň část odpovědi. Zapnul jsem počítač a zadal mu dotaz, který jsem chtěl zodpovědět.

Zanedlouho přišly i další části odpovědi. Existovala mutovaná vojtěška, kterou bylo možné pěstovat při rudém slunečním světle. Její semena mezi jiným nákladem dopravila na Down loď, kterou jsem přiletěl i já. Byla to součást zdejšího zemědělského programu. Takže...

* * *

Druhého dne ráno jsem odletěl zpátky do pouště sám. Chlapík, který létací skútry pronajímal, dal můj stroj stranou, a tak záznam kursu včerejšího letu zůstal netknutý a já se mohl vrátit na místo, kde jsme byli.

Ten Grog tam stál. Anebo jsem náhodou narazil na jiného. Nedokázal jsem to poznat, ale na tom nijak nezáleželo. Přistál jsem a sesedl. Ovládlo mne trochu napětí vyplývající z pocitu, že se mi nějaké úponky budou hrabat v mysli. Ale nic se nedělo. Byl jsem si jistý, že četl mé myšlenky, ale necítil jsem to.

Pak s tou známou naprostou jistotou přišlo vědomí, že jsem vítán. "Vypadni odsud. Vypadni a zůstaň venku," byla moje odpověď.

Grog nic neudělal. Stejně jako vědomost, kterou jsem získal včera odpoledne, trvalo i přesvědčení: jsem vítán, vítán, vítán. Skvěle.

Sáhl jsem do sedadlového úložního prostoru a vytáhl z něho tu těžkou věc. "Dalo mi dost práce to najít," vykládal jsem Grogovi. "Je to muzejní kousek. Kdyby Downané nebyli tak pevně oddaní tomu, dělat všechno vlastníma rukama, asi bych žádný nenašel."

Otevřel jsem to kousek před Grogovými ústy, vložil do válce arch papíru a připojil k přenosné baterii. "Moje mysl ti řekne, jak to pracuje. Uvidíme, jak dobrý je tvůj jazyk." Porozhlédl jsem se po dobrém místě, kam bych si sednul, a nakonec se usadil pod ústy Gropa a opřel se o něj zády. Mohl jsem tak číst, co bude natištěno. Žádný pocit urážky majestátu se nedostavil. Kdyby mě Grog chtěl slupnout, byl jsem odsouzen k záhubě - byl by to konec.

Jazyk se vymrštil okem nepostřehnutelnou rychlostí. PROSÍM, DÍVEJ SE NA PSACÍ STROJ, objevilo se na papíře. JINAK TO NEMOHU VIDĚT. POSUNUL BYS HO KOUSEK DÁL?

Udělal jsem to. "Co takhle?"

TO STAČÍ. MÁŠ PŘEHNANÝ STRACH O SOUKROMÍ.

"Možná. Zdá se, že to funguje. A teď, než začneme, četl jsi mé myšlenky týkající se toho ramscoopového motoru?"

AHA. POVAŽUJ TO ZA ODBYTOU VĚC.

"Dobře. Co nám můžete nabídnout?"

PRÁVĚ TO, NA CO MYSLÍŠ. BUDEME HLÍDAT VÁŠ DOBYTEK. ČASEM SE OBJEVÍ I JINÉ VĚCI, KTERÉ MŮŽEME DĚLAT. MŮŽEME MONITOROVAT ZDRAVOTNÍ STAV ZVÍŘAT VE VAŠÍ ZOOLOGICKÉ ZAHRADĚ A ZÁROVEŇ TAM BÝT VYSTAVOVÁNI. MŮŽEME DĚLAT I POLICEJNÍ PRÁCI. BUDEME HLÍDAT DOWN. NĚJAKÝ NEPŘÍTEL BY MOHL DOWN ZNIČIT, ALE ŽÁDNÝ NA NĚJ VTRHNOUT.

Přes rychlé šlehy jazyka psal Grog pomalu, jakoby to dělal jedním prstem.

"Dobrá. Nemáte nic proti tomu, abychom vaši půdu osázeli mutovanou trávou?"

ANI PROTI TOMU, ABYSTE DOBYTEK PŘESUNULI NA NAŠE ÚZEMÍ. BUDEME NĚKTERÉ KUSY POTŘEBOVAT JAKO POTRAVU A BYLI BYCHOM RÁDI, KDYBY NYNĚJŠÍ POUŠTNÍ ZVÍŘATA ZŮSTALA. NECHCEME ZTRATIT ŽÁDNÉ Z NAŠICH NYNĚJŠÍCH ÚZEMÍ.

"Budete potřebovat novou půdu?"

NE. PLÁNOVANÉ RODIČOVSTVÍ JE PRO NÁS SNADNÉ. MUSÍME JENOM OMEZOVAT MLADÉ VE STÁDIU PŘED PŘISEDNUTÍM.

"Víte, že vám nedůvěřujeme. Podnikneme kroky, abychom se ujistili, že neovládáte myšlení lidí. Až se vrátím domů, nechám se velice pečlivě prohlédnout."

PŘIROZENĚ. BUDETE RÁDI, KDYŽ ZJISTÍTE, ŽE TUTO PLANETU NEMŮŽEME OPUSTIT BEZ SPECIÁLNÍ OCHRANY. ULTRAFIALOVÉ ZÁŘENÍ BY NÁS ZABILO.

JESTLI CHCETE, MŮŽETE MÍT NĚJAKÉHO GROGA I V POZEMSKÉ ZOO.

"To by šlo také zařídit. Je to dobrá myšlenka. A teď, co můžeme udělat my pro vás? Co takhle nějaké upravené delfíní ruce?"

NE, DĚKUJEME. NĚKTERÉ POUŠTNÍ ZVÍŘE S NĚČÍM, JAKO JSOU RUCE, BY BYLO LEPŠÍ. CO POŽADUJEME, JE VĚDĚNÍ. ENCYKLOPEDIE, PŘÍSTUP DO LIDSKÝCH KNIHOVEN. JEŠTĚ LEPŠÍ BY BYLI LIDŠTÍ LEKTOŘI, KTERÝM BY NEVADIL ČTENÍ V MYSLI.

"Lektoři. To by bylo velice drahé."

JAK MOC DRAHÉ? JAKOU HODNOTU BY MĚLA NAŠE SLUŽBA, KTEROU BYCHOM POSKYTOVALI JAKO PASTEVCÍ?

"Dobrá otázka." Uvelebil jsem se a pohodlněji opřel o Grogovu chlupatou postavu. "Tak jo. Pojdme se bavit o obchodu."

* * *

Rok poté jsem vstoupil na Down znovu. V té době už firma Garvey Limited byla téměř s to vykázat zisk.

Prošel jsem nejtvrďšími obchodními jednáními, jaká bych si kdy dokázal představit. Pokud se týče Downu, Garvey Limited měla monopol na Grogy. Nemohli si bez nás koupit ani balíček tabáku. Platili jsme downské lidské vládě tučné daně, ale tento výdaj byl zanedbatelný.

Měli jsme mnohem větší výdaje.

Nejhorší byla publicita. Nesnažil jsem se udržet tajemství Grogů. Bylo by to marné. A ta moc naháněla hrůzu. Naši jedinou obranou proti panice, která by mohla přepadnout celý lidský vesmír, byli sami Grogové.

Grogové byli legrační.

Všude jsem šířil stohy obrázků: Grogové píšící na psacích strojích prostřednictvím písáří, Grogové pasoucí na Downu stále větší stáda dobytka, Grogové v kabině kosmické lodi, Grog asistující složité operaci nemocného kodiackého medvěda. Grog vždy vypadal stejně. Pohled na ně vyvolával smích a nikdy strach... Pokud se ovšem ve vašem mozku neobjevily ty myšlenky a odpovědi, které jakoby tanuly samy od sebe.

Skutečně důležitá zaměstnání pro Grogy se ale teprve začínala rodit. Wunderland už změnil své zákony, aby Grogům umožnil svědčit v soudní síni, a to jako odborníkům na zjišťování lži. Některý z Grogů měl být přítomen na příští vrcholné schůzce představitelů lidského a kzintského vesmíru. Lodě mířící do neznámého vesmíru budou mít pravděpodobně na palubě Groga pro případ setkání s neznámými druhy, s nimiž bylo potřeba komunikovat přes tlumočníka.

V hračkářstvích se prodávaly chlupaté postavičky Grogů. Nebránili jsme tomu.

Po přeletu na Down jsem si vzal den na odpočinek, abych se pozdravil s Jilsonem, se Sharon a s Lois. Nazítří ráno jsem odletěl do pouště. Velkou část toho, co dříve byla pustá země, nyní pokrývala tráva. Spatřil jsem pod sebou bílý kruh a klesl dolů.

Bílým kruhem bylo stádo ovcí a v jeho středu seděl Grog. Dunivým hlasem se ozvalo: "Vítej, Garvey!"

"Díky," odpověděl jsem a nesnažil se přitom křičet. Grog mi četl myšlenky a odpovídal prostřednictvím implantovaného hlasového zařízení, které jsme začali před dvěma měsíci vyrábět ve velkém. To byly další velké náklady, ale potřebné.

"Jak je to s těmi postavičkami v hračkářstvích?" zeptal se.

"Nemůžeme na tom nic vydělat. Neexistuje nic jako copyright na Grogův vzhled." Zakroužil jsem se skútrem, přistál a sesedl.

Hovořili jsme o všem možném kromě obchodních záležitostí. Grog například chtěl toho panáčka a já mu ho slíbil. Prošli jsme seznam »lektorů« a seřadili je podle priority. Abychom je dostali na Down, museli jsme zaplatit jejich cestu a potom jejich čas. Žádný z nich nemusel mluvit.

Ani jeden z nás se nezmínil o ramscoopu.

Nebyl na Downu. Kdybyste na Down dopravili nějakou zbraň, Grogové by ji jednoduše ovládli. Pak by to nebyla žádná obrana. Navedli jsme ho na oběžnou dráhu kolem slunce Downu, na bližší, než na které obíhala planeta Merkur kolem Slunce. Pokud by se Grogové stali hrozbou, elektromagnetické ramscoopové pole by se sluncem udělalo určité zvláštní změny.

Nezmínili jsme se o tom. Proč? Grog znal moje důvody.

Nebylo to tak, že bych se Grogů bál. Bál jsem se sám sebe. Ten ramscoop byl důkazem, že mi bylo umožněno jednat i proti zájmům Grogů a že jsem tudíž vlastním pánem.

Ale stále jsem si nebyl jistý. Nemohl poslední muž na palubě toho ramscoopu zničit motor? Dokázali Grogové dosáhnout tak daleko? Neexistoval způsob, jak to zjistit. Jestli to byla pravda, pak kdokoli, kdo na té lodi přistál, mohl oznámit, že je všechno v pořádku - buď bez obav, Garvey. Zapomeň na to. Spi v klidu.

Možná budu. Je to dost lehké uvěřit, že Grogové jsou neškodní, bezmocní a že zoufale touží po přátelství.

Jsem zvědavý, co nás čeká přistě.

Když ta loď přiletěla, dr. Richard Schultz-Mann byl venku mezi rostlinami, poletoval nad nimi a kolem nich se vznášecím pásem. Nad jednou z nich se zastavil a s majetnickým zájmem zkoumal nezvyklou skvrnu na jejím žlutém listu. Rostlina bude již brzy zralá.

Tento milovník přírody vypadal jako slaná tyčinka, byl velmi vysoký a velmi hubený. Aristokratická hlava se honosila krátce zastřiženými vlasy měděné barvy a nesouměrnými vousy. Nad pravým uchem se táhl bílý pruh a na každé straně brady svítily bílé skvrny. Jak se jeho hlava pohybovala ve světle dvou sluncí, skvrny neustále měnily barvu.

Odebral vzorek z naředlé skvrny, uložil ho a postupoval dál.

Loď sletěla jako meteor za denního světla a zanechala po sobě modrobílý pruh přes matně rudou zář Velké Míry.

Zpomalila a zakroužila ve výšce, přičemž to vypadalo, jakoby se na nebi přiopile houpala, a potom přistála na planině vedle Mannova Explorera. Mann sledoval její přistání, pak přerušil svou čmeláčí činnost a vydal se příchozího uvítat. Byl touto událostí ohromen. Pokud věděl, jeho loď byla vůbec první a dosud jedinou lodí, která zde přistála.

Společnost by mu přišla k duhu, ale co by tady kdo pohledával?

Mezitím co poskakoval zpátky, Malá Mira zašla. Na vzdáleném mořském horizontu se bíle zablesklo a tenhle modrobílý trpaslík zmizel. Stíny se náhle změnily a svět se zbarvil do ruda. Mann si sundal narůžovělé ochranné brýle. Velká Mira byla stále ještě vysoko, šedesát stupňů nad horizontem; do západu druhého slunce chyběly dvě hodiny.

Loď, která přiletěla, byla obrovská. Silný válec s tupou špičkou asi dvacetkrát větší než Explorer. Vypadala staře. Ne poškozeně, ba ani zachátrale, jen těžko popsitelným způsobem staře. Přid' byla zavřená a obytná kopule, pokud to nějakou obytnou kopuli vůbec mělo, zůstávala zatažená. V okolí se nic nepohnulo.

Určitě čekali na to, až je přivítá. Dřív vystoupit nechťeli.

Mann zamířil k lodi.

Náhlé působení paralyzátoru ho vyhodilo do výše kolem sta metrů. Bez bolesti a bez hlesnutí se Mannovy svaly najednou změnily v bezvládný rosol. Za plného vědomí, ale naprosto bezmocný padal zpět k zemi.

Z abnormálně velké vstupní a výstupní komory cizího plavidla k němu přiskočily tři postavy. Chytily ho, než dopadl. Prohodily mezi sebou několik humorných poznámek jazykem, jenž Mann neznal, a odvěkly ho do letounu.

* * *

Muž za pultem měl kapitánskou čepici a spokojený úsměv. "Naše zásoby Verinolu jsou omezené," pronesl tónem někoho, kdo chce o něčem vyjednávat. "Jestliže ho budu muset použít, učiním tak, ale raději bych s ním šetřil. Možná jste slyšel, že má nepříjemné vedlejší účinky."

"Rozumím velice dobře," řekl Mann. "Použijete ho, když si budete myslet, že jste mě chytil při lži." Protože mu ještě injekci s tou látkou nepíchli, dospěl k závěru, že jde o bluf. Ten chlap žádný Verinol nemá, jestli něco takového vůbec existuje.

Ale pořád byl v pěkné kaši. Na palubě té letité, ale renovované lodi bylo více než deset mužů, jimž by se stěží mohl postavit. Otřes, který utrpěl, ještě neodezněl.

Jeho uchvatitel souhlasně přikývl. Byl rozložitý a hranatý, téměř vzor muže z drsné planety se zřetelnou, masivní muskulaturou jako slon. Podle všeho Jinxan. Byl tak veliký, že se malá lodní úřadovna zdála jen o něco málo větší než rakev. K tomu, aby posádka plnila jeho rozkazy, kapitánskou čapku vůbec nepotřeboval. Vypadal na to, že by mohl kopat díry do kovu lodního trupu nebo učit jemnocitu ozbrojeného Kzinta.

"Pálí vám to," řekl. "To je dobře. Budu se ptát na věci, které se týkají vás a téhle planety. Dáte mi pravdivé a úplné odpovědi. Jestli některá otázka bude příliš osobní, řekněte to. Ale mějte na paměti, že použiju Verinol, když nebudu spokojen. Kolik je vám let?"

"Sto padesát čtyři."

"Vypadáte starší."

"Pár desítek let jsem už neměl omlazovací koření."

"Smůla. Z jaké jste planety?"

"Wunderland."

"Myslel jsem si to, podle vaší postavy. Jméno?"

"Doktor Richard Harvey Schultz-Mann."

"Takže Rich Mann - bohatej muž, co? Jste bohatej?"

Věřte, že Jinxan si všimne slovní hříčky, jakou například skýtá jméno Richard, tedy Rich (bohatý), Mann (muž).

"Nejsem. Až si udělám jméno, napíšu knihu o Otrokářské říši. Pak budu bohatý."

"Když myslíte. Ženatý?"

"Několikrát. Ne v této chvíli."

"Rich Manne, nemůžu vám říct své skutečné jméno, ale můžete mi říkat kapitáne Kidde. Co to máte za vousy?"

"Nikdy jste neviděl nesouměrné vousy?"

"Ne, zaplať Mlžným démonům. Vypadá to, jako byste si vyholil všechny vlasy pod pěšinkou a na obličejí nechal jednu kozí bradku. Takhle to má být?"

"Přesně tak."

"Pak jste to udělal s nějakým záměrem."

"Nedělejte si ze mě legraci, kapitáne Kidde."

"Dobrá. Jsou nesouměrné vousy na Wunderlandu oblíbené?"

Dr. Mann si nevědomky sedl trochu vzpřímeněji. "Jenom mezi těmi, kteří jsou ochotni věnovat čas a práci na jejich udržování." S nehranou samolibostí si zakroutil jedinou navoskovanou špičku vousů na pravé straně brady. Byl to

jediný rovný porost na jeho tváři - zbytek byl krátce zastřížený a zvlněný - a vyrůstal z jedné z bílých skvrn. Mann byl na své vousy hrdý.

"Sotva to za to stojí," odušil Jinxan. "Myslím, že to ukazuje, že jste jeden z těch, co nemusejí pracovat. Co děláte na Mira Ceti-T?"

"Zkoumám jeden aspekt Otrokářské říše."

"Jste tedy geolog?"

"Ne, xenobiolog."

"Nerozumím."

"Co víte o Otrokářích?"

"Moc toho není. Kdysi obývali celou tuto část galaxie. Jednoho dne se zotročené rasy rozhodly, že už toho bylo dost, a vypukla válka. Když skončila, byli všichni mrtví."

"Něco víte. Takže, kapitáne, půl druhé miliardy let je dlouhá doba. Otrokáři po sobě zanechali jen dva druhy důkazů své existence. Jsou jimi stázové schránky a jejich obsah, většinou zbraně, ale byly také nalezeny různé záznamy. A jsou jimi také rostliny a zvířata, jež pro potřeby Otrokářů vypěstovali jejich tnućtipští otroci, kteří byli biologickými inženýry."

"Vím o nich. U nás na Jinxu máme na obou stranách oceánu bandersnatche."

"Bandersnatche jsou zvláštní případ. Nemohou mutovat, jejich chromozomy jsou silné jako váš prst, takže jsou příliš velké na to, aby je mohla ovlivnit radiace. Všechny ostatní pozůstatky tnućtipského inženýrství zmutovaly téměř k nepoznání. Téměř. Uplynulých dvanáct let jsem hledal a identifikoval druhy, které přežily."

"To nevypadá jako moc zábavný způsob života, Rich Manne. Jsou na této planetě nějaká zvířata Otrokářů?"

"Zvířata ne, ale rostliny. Byli jste už venku?"

"Ještě ne."

"Tak pojděte. Ukážu vám je."

* * *

Lod' byla obrovská. Nezdálo se, že by byla vybavena obytnou kopulí, celá obytná sekce posádky proto musela být uzavřena někde v kovových stěnách. Mann sestoupil před Jinxanem dlouhou nenatřenou chodbou do výstupní komory, počkal uvnitř, dokud tlak mírně nepoklesl, a pak sjel eskalátorem na zem. Nepokusil se ještě utéct, i když omračení již pominulo. Jinxan se choval přátelsky, ale byl obezřetný. Za opaskem se mu klátila laserová baterka, jeho muži byli všude kolem a Mannovi byl odebrán vznášecí pás. Richard Mann nepatřil k rodu donkichotskému.

Byl to rudý svět. Stáli na prašné planině řídké poseté podivnými, jakoby žlutohlavými keři. Větr něco honil po planině. Něco, co se při pozornějším pohledu ukázalo jako uschlé vršky keřů. Žádná jiná forma života nebyla na dohled. Velká Mira Seděla na horizontu jako nejasný, ohnivý polokruhový mrak, dostatečně mlhavý, aby se na něj dalo koukat bez mhouření očí. Na pozadí krvavého disku rudého obra se tyčily ostré černé siluety tří úzkých, mimořádně vysokých štíhlých věží, nepřírodně přímých a souměrných. Kolem sebe měly živé skvrny žluté vegetace. Členové Jinxovy posádky venku běhali, chodili nebo se vznášeli, někteří hráli improvizovanou variantu baseballu, jiní pracovali a další si jen tak užívali. Žádný z nich nebyl Jinxan a žádný neměl Mannovu postavu obyvatele planety s menší gravitací. Mann si všiml, že několik jich používalo úzké drátěné čepele variabilních nožů k odřezávání některých ze vzpřímených keřů.

"Tohle jsou ty rostliny."

"Ty keře?"

"Ano. Bývaly to tnućtipské stupňové stromy. Nevíme, jak vypadaly původně, ale záznamy ukazují, že je Otrokáři přestali používat několik desetiletí před povstáním. Mohu se vás zeptat, co ti muži dělají v mé lodi?"

Obytná kopule Explorera, táhnoucí se od lasturového předku, byla větší než Explorer sám. Vypnutá tlakem vzduchu, izolovaná od okolního prostředí, nepropustná pro jakoukoli atmosférickou chemickou látku nacházející se v přírodě. Průhledná tkaninová polokoule byla standardním příslušenstvím všech tábornických vesmírných plavidel. Mann viděl dvounohé stíny, jak se s nějakým záměrem pohybují uvnitř a vcházejí lasturovými dveřmi do vlastní lodi.

"Nejdou nic krást, Rich Manne. Poslal jsem je, aby odmontovali nějaké součásti z motorů a z komunikačních systémů."

"Doufám, že nic z toho, co odmontovávají, nepoškodí."

"Nepoškodí. Mají své rozkazy."

"Předpokládám, že nechcete, abych někomu volal," řekl Mann.

Všiml si, že muži připravují z keřů oheň. Keře byly jako miniaturní stromy, vysoké jeden až dva metry, štíhlé a vzpřímené a na vrcholcích s oslnivě žlutým listovým vyrovnáním jako květ pampelišky. Od nízkých zaoblených hor na východě až po moře na západě byla červená zem posetá žlutými body korun těchto keřů. Muži odsekávali koruny a kořeny, kmeny pak odtáhli a skládali je do hranic nad hromadami suchých korun.

"Nechceme, abyste volal wunderlandskou policii, která by mohla být někde kolem a pátrat po nás."

"Nerad strkám nos do..."

"Ne, ne, máte právo být zvědavý. Jsme piráti."

"Jistě si děláte legraci. Když jste přišel na to, jak si vydělat pirátským, musíte být dostatečně chytrý na to, abyste si vydělal desetkrát víc na burze cenných papírů."

"Proč?"

Tónem hlasu, škodolibým úsměvem si ho Jinxan dobíral. Fajn, aspoň to odvrátí jeho pozornost od keřů. "Protože nemůžete chytit lod' v hyperprostoru. Jediný způsob, jak můžete srovnat kurs s nějakou lodí, je počkat si, až bude v nějaké obývané soustavě. Pak ovšem na zavolání přichází policie," odpověděl Mann.

"Znám obývané soustavy, kde není žádná policie."

"Starou belu znáte."

Pomalou došli k výstupní komoře Explorera. V tu chvíli se Jinxan otočil a zahleděl se přes rudé pláň na zbytek zapadajícího kotouče Velké Míry, který teď vypadal jako velký lesní požár. "Ty věže ve mě budí zvědavost."

"No dobře, nechte si to své tajemství... Byl jsem na ty věže zvědavý sám, ale ještě jsem neměl šanci podívat se na ně."

"Myslel bych si, že vás budou zajímat. Zdají se mi být určité umělé."

"Ale mají jen miliardu let, jsou tedy příliš mladé na to, aby byly vytvořeny Otrokáři."

"Rich Manne, jsou ty keře jediným životem na této planetě?"

"Nevěděl jsem nic jiného," zalhal Mann.

"Pak ty štíhlé věže nemohla vztyčit žádná místní rasa. Nikdy jsem neslyšel o rase cestující vesmírem, která staví něco tak velkého jenom jako monumenty."

"Ani já ne. Podíváme se na ně zítra?"

"Ano." Kapitán Kidd vstoupil do vchodové komory Explorera, ovinul velkou rukou Mannovo úzké zápěstí a vtáhl svého zajatce za sebou dovnitř. Komora se uzavřela a Mann následoval Jinxana do obytné kupole s pocitem, že mu Jinxan úplně nevěří.

Dobrá.

Uvnitř kupole bylo temno. Mann zaváhal, než rozsvítil. Venku viděl poslední rudý srpek Velké Míry mizějící v patrném spěchu. Viděl víc. Před hranicí klečel muž a blikající oheň rostl v podpalové hromadě vyschlých korun keřů.

Mann rozsvítil a světlo ozářilo místnost. "Pokračujme o pirátství," řekl.

"Ah, ano." Jinxan svažil čelo a usednul do křesla.

"Pirátství bylo jen důsledkem. Začalo to před rokem, když jsem objevil loutkařskou soustavu."

"Co to...?"

"Ano. Loutkařskou domovskou soustavu."

Richard Mann nastražil uši. Nezapomeňte, byl z Wunderlandu.

* * *

Loutkáři jsou vysoce inteligentní, vegetariánský a velice starý druh. Jejich vedoucí postavení v mezihvězdném obchodu je tak dávné, jako bronzová doba lidstva. A jsou to baby.

Odvážný Loutkař je považován za vyšínutého nejen ostatními Loutkáři. On skutečně duševně nemocný je a obvykle se to projevuje katastrofálními druhotnými symptomy: depresí, sebevražednými sklony a podobnými věcmi. Tyto ubohé pomatené hlavy lze snadno rozpoznat. Duševně nezdravý Loutkař bude přecházet jízdou vozovku nebo bude cestovat jiným než výhradně nejbezpečnějším dostupným způsobem nebo se postaví na odpor zloději. Loutkař, který to nemá v hlavě v pořádku, opustí svou domovskou soustavu, ať už je kdekoli, bez své bezbolestné metody sebevraždy a vydá se do cizího světa bez osobní stráže - neloutkařské stráže.

Poloha domovské soustavy je jedním z nejvíce střežených tajemství Loutkářů. Druhým je bezbolestný sebevražedný grif. Možná je to jen nějaký trik, ale ať je to cokoli, funguje to. Loutkáři nemohou být mučením přinuceni, aby prozradili něco o svém domovském světě, ačkoli bolest nesnášejí. Musí to být svět s mírnou, pozemským podmínkám podobnou atmosférou a teplotou, ale kromě toho není nic jiného známo... nebo přesněji, nebylo známo.

Náhle Mann zatoužil, aby oheň nebyl zapálen tak brzy. Nevěděl, jak dlouho bude trvat, než vzplanou kmeny, a chtěl o tom všem slyšet víc.

"Zjistil jsem to právě před rokem," zopakoval Jinxan. "Bude lepší, když vám neřeknu, co jsem do té doby dělal. Čím méně toho o mně budete vědět, tím lépe. Ale když jsem se dostal bezpečně z té soustavy, letěl jsem přímo domů. Chtěl jsem čas na přemýšlení."

"A rozhodl jste se pro pirátství? Proč ne pro vydírání?"

"Myslel jsem na to..."

"No aby ne! Dovedete si představit, co by Loutkáři zaplatili za zachování tohoto tajemství?"

"Ano. A to je to, co mě zastavilo. Kolik byste si za to řekl vy, Rich Manne?"

"Rovnou miliardu stárů a imunitu před pronásledováním."

"Dobrá. A teď se na to podívejte z hlediska Loutkářů. Ta miliarda by jim nekoupila stoprocentní bezpečnost, protože stále můžete promluvit. Jestliže však dají desetinu této částky na detektivy, na zbraně, na nájemné vrahy a tak dále, mohou vám zavřít pusu navždy a přitom ještě najít a zlikvidovat každého, s nímž jste mluvil. Nemohl jsem přijít na žádný způsob, jak si zajistit bezpečnost a přitom vyinkasovat hromadu peněz, když jsem měl takový potenciál síly proti sobě. A tak jsem se dal na pirátství."

Bylo nás tam osm, ale jenom já jsem si uvědomil, kam jsme se to dostali a do čeho jsme tím spadli. Podělil jsem se o ten poznatek s ostatními. Někteří z nich měli přátele, kterým mohli věřit, a tak se náš počet rozrostl na čtrnáct. Koupili jsme starou, velmi starou loď a renovovali ji. Má starý pomocný motor pro dopravu z planety na oběžnou dráhu kolem ní, který je opatřen novým hyperpohonem. Možná jste si všiml?"

"Ne. Viděl jsem, jak je stará."

"Dospěli jsme k závěru, že i kdyby ji Loutkáři poznali, nikdy by ji nevysledovali. Letěli jsme s ní zpátky do loutkařské soustavy a čekali."

Za stěnou kupole tmou problikávalo kmitavé světlo. Každou vteřinou teď chytanou kmeny. Mann si chtěl odpočinout.

"Docela brzy přiletěla nějaká loď. Počkali jsme, až byla dostatečně hluboko v gravitačním poli soustavy, aby nemohla skočit zpět do hyperprostoru. Pak jsme s ní srovnali kurs. Přirozeně se okamžitě vzdali. Vstoupili jsme k nim na palubu"

ve skafandrech, takže nás nemohli popsat. Věřil byste, že měli 600 miliónů starů v bankovkách?"

"To je docela slušný výdělek. Co se pokazilo?"

"Moje idiotská posádka nechtěla odletět. Věděli jsme, že většina lodí přilétajících do soustavy Loutkářů poveze peníze. Součástí zbabělosti je přání mít bezpečí. A většina jejich důlního a výrobního podnikání je proto na jiných světech, kde mohou dostat pracovní sílu. Tak jsme čekali na další dvě lodě, protože jsme měli dost místa na mnohem větší hromádku peněz. Loutkáři by si nedovolili na nás zaútočit ve své vlastní soustavě."

Kapitán Kidd si znechuceně odfrkl. "Já vlastně nemohu ty chlapy z ničeho obviňovat. V jistém smyslu měli pravdu.

Jedna loď s termonukleárním pohonem může způsobit setsakra pořádnou škodu už jenom tím, že se bude vznášet nad nějakým městem. Tak jsme zůstali.

Mezitím Loutkáři poslali na Zemi formální stížnost.

Země nesnáší lidi, co poškozují mezihvězdný obchod. Chtěli jsme fyzicky ublížit Loutkářům. To je něco, co by mohlo způsobit krach na burze cenných papírů. Takže Země nabídla služby veškerých policejních sil v lidském vesmíru. To nevypadá zrovna pěkně, že jo?"

"Spojili se proti vám. Ale stále vás ještě nemohli pronásledovat, že ne? Loutkáři by museli policii říct, jak najde jejich soustavu. To by sotva udělali, protože nějaký lidský potomek by na ně mohl zaútočit za dalších tisíc let."

Jinxan si nalil slušnou dávku ledového daiquiri. "Museli počkat, až odletíme. Pořád nevím, jak nás vystopovali. Možná mají něco, co může zaznamenat gravitační zakřivení pohybující se rychleji než světlo. Nevěřil bych, že by to vyrobili jen kvůli nám. Každopádně, když jsme zamířili k Jinxu, slyšeli jsme, jak sdělili policii na We Made It, kde právě jsme."

"Hm, nepříjemné."

"Letěli jsme k nejbližší dvojhvězdě. To nebyl můj nápad, ale Hermie Prestona. Myslel si, že bychom se mohli schovat v prашných mračnách libračních bodů. Ať už Loutkáři použili cokoli, pravděpodobně by nás v normálním prostoru nenašli." Dvěma žiznivými hlty do sebe hodil daiquiri. Zmuchlal pohárek a sledoval, jak mizí. Pak si nalil další. "Nejbližší dvojhvězda byla Mira Ceti. Rozhodně jsme nečekali, že najdeme v libračním bodu nějakou planetu, ale když tam byla, rozhodli jsme se ji využít."

"A jste tady."

"Jo."

"Bude pro vás lepší, když najdete způsob, jak schovat tu loď."

"Museli jsme nejdřív vyřešit, co s vámi... Zítra ponoříme Puppet Master do oceánu. Už jsme uzavřeli fúzní motor.

Zdvíhače pracují na baterie a policajti je nemůžou zjistit."

"Dobře. Ted' o té miliardě..."

"Ne, ne, Rich Manne. Neřeknu vám, kde najít planetu Loutkářů. Pusťte to celé z hlavy. Nepřidáme se k těm u táboráku?"

Mann se zachvěl a zostražitěl. Jak to mohly ty stupňové Stromy tak dlouho vydržet? Rychle přemýšlel a pak řekl: "Je vaše automatická kuchyně tak dobrá jako moje?"

"Pravděpodobně ne. Proč?"

"Dovolte, abych se postaral o večeři pro vaši družinu, kapitáne Kidde."

Kapitán Kidd s úsměvem zavrtěl hlavou. "Bez urážky Rich Manne, ale nevím, jak se vaše kuchyně ovládá a nemá smysl vás uvádět v pokušení. Možná byste něco..."

PRÁSK!

Kupole se vyboulila dovnitř a zase skočila zpět. Kapitán Kidd zaklel a vyrazil k východu. Mann zůstal nehybně sedět a utěšoval se marnými nadějemi, že na něj Jinxan zapomněl.

PRÁSK! PRÁSK! Světelné záblesky od táborového ohně. Kapitán Kidd horečně udeřil do spínače vyrovnávání vnitřního a vnějšího tlaku ve výstupní komoře a neprůhledné vnitřní dveře se za ním zavřely. Mann vyskočil a dal se do běhu.

PRÁSK! Detonace bolestivě udeřila do uší a rozvlnila kupoli. Hořící klády musejí létat všemi směry. Výstupní komora se zvnějšku opět uzavřela a zůstala prázdná. Nebylo vidět, kam se Jinxan poděl; vnější dveře byly neprůhledné. To ale platilo v obou směrech.

PRÁSK!

Mann horečně prohledával skřín ve výstupní komoře. Netrpělivě odhazoval části skafandru, jak se usilovně snažil najít vznášecí pás. Nebyl tam. Měl ho na sobě, když ho sestřelili dolů, a pak mu ho vzali.

Zasténal. Z kultivovaného Wunderlandana vyšel trýznivý prapodivný zvuk. Ten pás potřeboval.

PRÁSKPRÁSKPRÁSK!

Někdo v dálce vřeštěl.

Mann popadl hrudní a ramenní část skafandru a připnul si ji. Byl to pevný vakuovaný krunýř se zabudovaným vznášecím motorem na zadní části. Potřeboval ještě okamžik na připevnění helmy a pak stiskl spínač pro výstup z komory.

Nemělo smysl hledat nějakou zbraň. Sebrali dokonce i variabilní nůž.

Jinxan mohl být venku a jenom čekat. Možná si už uvědomil, o co jde.

Dveře se otevřely... Nebylo těžké najít kapitána Kidda, jeho běžící zdeformovaný stín a dunivý hlas. "K zemi, vy skopové hlavy! To je útok!" Neuhádl. Mělo ho napadnout, že policie z We Made It by použila paralyzátory.

Mann zapnul vznášecí motor na plný výkon.

Náhly tah ho vyzvednul v podpaží. Dvě standardní g mu nahnula krev do nohou a vytlačila ho vzhůru se čtyřnásobkem wunderlandské gravitace. Poslední stupňová kláda explodovala nad ním a zamávala s ním sem tam. Pak všechno potemnělo a ztichlo.

Upravil směrové nastavení tak, aby letěl přímo dopředu. Temná zem pod ním rychle ubíhala. Vydal se na severovýchod. Nikdo ho nesledoval. Zatím.

Muži kapitána Kidda byli zabiti, zranění nebo přinejmenším ochromeni, když jim táborák vybuchl do tváří. Očekával, že bude kapitánem pronásledován, ale Jinxan ho nemohl chytit. Vznášecí motory jsou všechny stejné a Mann nebyl tak těžký jako Jinxan.

Letěl ve velmi malé výšce, protože věděl, že jediné vyvýšeniny v terénu, dostatečně velké na to, aby do nich narazil, byly na západě. Když už neviděl světla lodí, stočil se na jih a pokračoval dál. Stále velmi nízko. Pořád ho nikdo nepronásledoval. Byl rád, že si vzal helmu, chránila mu oči před větrem.

* * *

Probudil se za modrého rozbřesku. Nebe bylo tmavší než námořnická modř a světlo kolem něj mdlé jako měsíční svit. Malá Mira byla ostře zářivým bodem mezi dvěma horskými štíty, dostatečně zářivým na to, aby vypálila do sítnice lidského oka díry. Mann si uvolnil helmu a upravil clonu růžových ochranných brýlí. Teď bylo všechno ještě tmavší. Vzněsl se a vystrčil nos nad žlutý mech. Plán i nebe byly bez lidí. Piráti musejí být na nohou a hledat ho, ale sem se ještě nedostali. Zatím je všechno v pořádku.

Daleko za plání hořelo. Stupňový strom zbavený kořenů a květů rychle stoupal k černému nebi, přičemž vratkou stabilitu udržoval rozšířený spodek kmene. Za ním se táhl bílý kouřový sloup. Tam, kde ten sloup končil, se strom stal neviditelný..., dokud mnohem výše nebaflnul bílý oblak, jako při protiletadlové palbě. Teď se po nebi roznese semena. Richard Mann se usmíval. Obdivuhodné, jak se stromy dokázaly přizpůsobit ztrátě svých pěstitelů. Otrokáři je pěstovali na rozlehlých plantážích a pevná palivová raketová jádra v živé kůře používali k vynášení svých lodí při startu z míst, kde by termonukleární pohony mohly napáchat škody. Samy stromy ale tyto rakety používaly k reprodukci, aby rozesely svá semena mnohem dále, než kterákoli jiná rostlina.

No, dobrá... Richard Mann se schoulil hlouběji do žluté vlněné hmoty, která byla kolem něho, a začal přemýšlet o tom, jaký bude jeho další krok. Byl teď v očích celého lidstva hrdinou. Těžce zasáhl pirátskou bandu. Až policie přistane, mohl by počítat s odměnou od Loutkářů. Měl by se s tím spokojit nebo zkusit vyšší sázku?

Tou vyšší sázkou byl zcela určitě náklad lodí Puppet Master. Ale i kdyby se ho mohl zmocnit, což se zdálo být nepravděpodobné, jak by ho dostal do své lodí? A jak by unikl policii z We Made It?

Ne. Mann měl na mysli jinou vyšší sázku, takovou, která byla přinejmenším stejně cenná a kterou bylo nesrovnatelně snazší ukrýt.

Kapitán Kidd si zjevně neuvědomil, že vydírání není pro Loutkaře ničím nemorálním. Existují dobře zavedená pravidla postupu, která činí vydírání perfektně bezpečným jak pro toho, kdo vydírá, tak pro toho, kdo je vydírán. Dvě z nich jsou, že vydírající musí souhlasit s tím, že mu budou vymazány určité části paměti a že musí předat všechny důkazy proti vydíranému. Mann byl připraven udělat to, kdyby mohl přinutit kapitána Kidda, aby mu řekl, kde je soustava Loutkářů.

Ale jak?

Nuže, věděl jednu věc, kterou Jinxan nevěděl - Malá Mira rychle rostla, jakoby modravým plamenem vypalovala díru do pekla. Mann zůstal na místě, stal se bezvýznamným zmkem prachu ve žluté vegetaci pod jednou z věží, jichž si kapitán Kidd všiml předešlý večer. Věž byla téměř kilometr vysoká. Artefakt takové velikosti by se někomu zdál nemožně velký, nikoli ovšem pozemšťanovi. To, jak se nad ním tyčila, Manna nějakým způsobem znepokojovalo. Měla tvar úzkého kuželu se základnou o průměru devadesát metrů. Povrch kuželu byl u země šedý a na dotek hladký, jako leštěná žula.

Žlutá vegetace tvořila silný rozvlněný koberec.

Rozprostíral se kolem věže v nestejném kruhu o průměru přibližně jednoho kilometru a dosahoval výšky až deseti metrů. Rostl kolem základny jako silný rolák. Při bližším pohledu tu hmotu netvořily jednotlivé rostliny. Vypadalo to jako kříženec mezi mechem a vlnou obarvený křiklavou žlutí.

Byl to dobrý úkryt. Ne perfektní, samozřejmě. Tepelný senzor by ho okamžitě objevil. Minulý večer na to nepomyslel a teď mu to dělalo starosti. Neměl by odsud vypadnout a pokusit se dostat k moři?

V lodí určitě byl tepelný senzor, ale nikoli přenosný. Přenosný tepelný senzor byl zbraní, nočním zaměřovačem, a válečné zbraně již byly určitou dobu v lidském vesmíru ilegální.

Ale Puppet Master se mohl zastavit někde jinde, aby si něco takového opatřil. Například u Kzintů.

Nesmysl. Proč by kapitán Kidd potřeboval přenosné zbraně s nočním zaměřovačem? Určitě nečekal, že by se Loutkáři pustili do boje zblízka. Paralyzátory byly milosrdné zbraně; ani piráti by se neodvážili zabít Loutkaře a kapitán Kidd nebyl běžný pirát.

Dobrá, a co radar? Proti tomu se stačí jenom zavrtat do mechovlny. Vizuální hledání? Stejná odpověď. Vysílačka?

Nesmí odpovídat, nesmí nic vysílat!

V helmě byl diktafon. Použil ho, když helmu vytáhl z mechovlny, která byla všude kolem.

V povzdálí se objevily čtyři letící postavy. Mann je nějakou dobu sledoval a snažil se rozeznat, zda je mezi nimi Jinxan. Nebyl. Čtveřice se vynořila severozápadně od uprchlíka a směřovala na jih. Mann se zabořil do mechu.

"Haló, Rich Manne."

Hlas byl hluboký a čísel z něj vztek. Mann cítil, jak mu celým tělem projelo zděšení a jak mu strach ze smrti sevřel každický sval. Hlas se mu ozval za zády!

Z helmy.

"Haló, Rich Manne. Hádej, kde jsem?"

Nemohl to vypnout. Vysílačka v helmě skafandru neměla vypínač. Standardní bezpečnostní opatření. Ten, kdo byl dostatečně šilený na to, aby ignoroval bezpečnost, si mohl vypínač zabudovat. Mann však takovou potřebu necítil. "Jsem ve tvé lodi a používám tvůj skafandrový rádiový okruh. To byl dobrý trik, cos na nás včera večer ušil. Neměl jsem ani ponětí, co to ten stupňový strom je, dokud jsem se nepodíval do tvé knihovny."

Musel jenom poslouchat. Škoda, že nemohl odpovědět.

"Zabil jsi čtyři mé lidi a dalších pět poslal do automatických léčících boxů. Proč jsi to udělal, Rich Manne? Musel jsi vědět, že jsme tě nepřišli zabít. Proč bychom to dělali? Nemáme na rukou krev."

Lžeš, odpověděl Mann v duchu vysílače. Při burzovním krachu umírají lidé. A ti, kteří žijí dál trpí. Víš, co to je, najednou z ničeho nic zchudnout a nemít ponětí, jak chudý člověk žije?

"Předpokládám, že něco chceš Rich Manne. Dobrá. Co? Peníze, které mám? To je směšné. Nikdy by ses k nim nedostal. Chceš nás předat za odměnu? Nulová šance. Nemáš žádné zbraně. Jestli tě teď najdeme, zabijeme tě."

Čtveřice pátračů pokračovala dál na západ a světla připevněná na jejich helmách svítila do modravého šera. V tuto chvíli pro něj neznamenal žádnou hrozbu. Škoda, že oni a jejich kamarádi měli být zahrnuti do něčeho, co se podobalo krevní mstě.

"Samozřejmě, planeta Loutkářů. Moderní Eldorado. Ale ty nevíš, kde to je, že ne? Možná bych ti měl dát nějaký náznak. Pochopitelně, nikdy by ses nedozvěděl, jestli jsem ti řekl pravdu..."

Věděl ten Jinxan, jak se žije, když je člověk chudý? Mann se otfásl. Staré vzpomínky se mu vracely jen zřídka, ale když už se vrátily, bolely.

Musíš se naučit nekupovat nadbytečné věci, dokud sis nekoupil věci nezbytné. Při tom učení, co je nutné a co ne, můžeš taky umřít hladem. Nezbytné věci jsou jídlo, místo kam složit hlavu, boty a kalhoty. Nadbytečný je tabák, restaurace, pěkné košile, vyhazování jídla znehodnoceného, když se člověk učí vařit, výpověď z práce, která se ti nelíbí. Nezbytností je nějaké spojení, luxusem naopak omlazovací koření.

Ten Jinxan o tomhle nic nevěděl. Měl peníze na to, aby si koupil vlastní vesmírnou loď.

"Slušně mě požádej, Rich Manne. Chtěl bys vědět, kde jsem našel soustavu Loutkářů?"

Mann si Explorera pronajal a platil ho ze stipendia. To byl poslední krok na dlouhé cestě vzhůru. Poslední před tím... Byl v polovině života, když došlo ke krachu. Do té doby ho omlazovací droga udržovala stejně mladého, jako byli ti nestárnoucí zahaleči, jeho přátelé a příbuzní. Přes noc se stal jedním z hladovějících. Někteří jeho partneři v neštěstí se nechali svými vznášecími pásy odnést do věčnosti. Richard Schultz-Mann prodal všechno za poslední dávku drogy. Dříve než si ji mohl znovu dovolit, objevily se na čele vrásky, změnil se vzhled pokožky, chuť na sex poklesla, ve vlasech se objevily podivné bílé skvrny, v zádech se začalo ozývat píchání. A ozývá se pořád.

"Odpověz mi, Rich Manne."

Jdi se vycpat.

Byla to patová situace. Kapitán Kidd ho nemohl nalákat, aby odpověděl, a Mann se nikdy nedozví tajemství pirátů. Když Kidd ponoří loď do moře, Mann by ji mohl ukázat policii. Aspoň to by bylo něco.

Naštěstí Kidd nemohl hýbat s Explorerem. Jinak by mu nic nebránilo v tom, aby s loděmi odletěl na druhou stranu planety a nechal Manna na holičkách.

Čtveřice pirátů byla daleko na jihu. Kapitán Kidd to zřejmě s rádiem vzdal. Mann hladovět ani žíznit nebude, v jeho helmě je voda a jídlo v sirupu.

Sakra, kde je ta policie? Na druhé straně planety?

Patová situace.

* * *

Velká Mira vyšla jako vystrašené jukající kůzlátko, když opatrně vystrčila nad hornatý horizont lem svého kotouče ověřeného rudým kouřem. Zem se rozjasnila a nabrala nádech levandulové modře kontrastující s dlouhými, předlouhými stíny v námořnické modři. Stíny se postupně zkracovaly a matněly.

Morální stránka jeho pozice začala dr. Richardu Mannovi dělat starosti.

Útokem na piráty splnil svou občanskou povinnost. Piráti poskvřili těžce vydobytou pověst lidstva jako druhu známého čestností.

Ale co motiv? Dvěma prvky motivu byl strach. Za první, kapitán Kidd by se mohl rozhodnout, že ho umlčí. Za druhé, strach z chudoby.

Tenhle strach určitou dobu prožíval.

Napište knihu a vyděláte jmění. Na papíře to vypadá dobře. V prostoru třiceti světelných let lidského vesmíru je téměř padesát miliard čtenářů. Přiměřte jedno procento z nich, aby vyklopilo půl stáru za použití pásku se záznamem díla a vaše podíly činí dvacet miliónů. Většina knih jsou dnes ale propadáky. Dneska musíte rvát hodně hlasitě, abyste připoutali pozornost rovné desítky miliard čtenářů. Jsou tu totiž další, kteří se vás snaží překřičet.

Před tím, než se objevil kapitán Kidd, to byla jediná naděje Richarda Schultze-Manna na úspěch.

Choval se v souladu se zákonem. To kapitán Kidd o sobě říci nemohl, ale kapitán Kidd nikoho nezabil. Mann si povzdchnul. Neměl jiné volby. Jeho hlavním motivem byla čest a tento motiv stále platil.

Nespokojeně si ve svém depresivním hnězdě z mechovlny poposedl. Den se rozechřival a regulace teploty nefungovala, když skafandr nebyl celý.

Co to bylo?

Byl to Puppet Master. Plul lehce na zdvihačích směrem k němu. Jinxan se musel rozhodnout, že ho dá pod vodu dřív, než se objeví strážci lidského zákona.

Nebo ne?

Mann zapnul vznášecí motor, nastavil jej tak, aby dosáhl téměř beztlíže, a pak se vydal kolem věže. Viděl, jak se čtyři pátrající piráti vydali směrem k Puppet Masterovi. Spatřili by ho, kdyby se od věže vzdálil. Kdyby však zůstal, ty infračervené detektory...

Musí to risknout.

Skafované ramenní chrániče se mu zaryly do podpaží, když vyrazil k druhé věži. U ní se zastavil ve vzduchu nad mechem, sjel dolů a zavrtal se. Piráti směr nezměnili.

Ted' se uvidí.

Loď zpomalila a nad věží, od níž právě unikl, se zastavila.

"Slyšíš mě, Rich Manne?"

Mann si sám pro sebe stísněně přikývl.

"Měl jsem to zkusit dřív. Protože nejsi nikde na dohled, tak buďto už nejsi vůbec v blízkém okolí anebo se skrýváš v hustých kravinách kolem těch věží."

Měl se pokusit pokračovat v přískocích od věže k věži? Nebo by těm čtyřem mohl uletět?

Nejméně jeden z nich ale musel být rychlejší. Ten skafovaný krunýř zvýšil jeho váhu.

"Doufám, že si využil příležitost a prozkoumal si tu věž."

Je to fascinující. Velice hladký, kamenný povrch, kromě vrcholku. Perfektní kužel, ale taky kromě vrcholu. Posloucháš? Tahle věc se rozšiřuje ze dvouapůlmetrového krku na vejčitou bouli o průměru asi pět metrů. Ta boule není vyleštěná tak hladce jako zbytek věže. Vzdáleně to připomíná chřestovou bodlinu, nezdá se ti?"

Mann se napřimil, jak se nad tou myšlenkou pozastavil.

Odsrouboval helmu, vyndal vysílačku a dal si ji do kapsy. V usilovném spěchu začal trhat plné hrsti žluté mechovlny a přechoval ji mezi vycpávku v helmě. Pak zažehnul zapalovač. Vegetace zprvu jen doutnala a Mann nervózně mručel skrz zatnuté zuby. Pak vyskočil slabý modrý plamen bez kouře. Mann uložil helmu do mechu tak, aby se nepřevrátila a nevysypal se hořící obsah.

"Řekl bych falický symbol. Co myslíš, Rich Manne? Jestli to jsou falické symboly, pak jsou pěkně deformované. Mohlo by se říct humanoidní, ale nikoli lidské." Piráti se připojili k lodi. Vznášeli se kolem jejího stříbřitého trupu připraveni vrhnout se na něj, jakmile ho infračervené detektory najdou.

Mann vyrazil směrem na západ s plným zrychlením, přičemž se snažil držet co nejnižší. Věž ho bude nějakou chvilku zakrývat a pak...

"Tahle vegetace, to nejsou stupňové stromy, Rich Manne. Odsud to vypadá jako nějaká tráva. Musejí potřebovat něco v tom kameni, ze kterého jsou ty věže. Hm. Žádné tepelné body. Přece jenom tam dole nejsou. No nic, zkusíme další." V okamžicích, kdy se Mann odvážil pohlédnout zpět, viděl za sebou Puppet Mastera, jak se blíží ke druhé věži, k té, kterou právě před chvilkou opustil, k té s šedým proužkem kouře v mechu u její paty. Čtyři lidské body se shlukly nad lodí.

"Kuk," ozval se Jinxanův hlas. "A sbohem." Fúzní motor Puppet Mastera se zažehnul. Termonukleární oheň vyšlehl modrobílým plamenem, sjel po boku věže a spálil mechovlnu pod ní. Mann otočil hlavu dopředu a soustředil se na let. Nepociťoval ani radost, ani lítost, jen znechucení. Ten Jinxan byl přece jenom blázen. Na Míře Ceti-T neviděl jiný život než stupňové stromy. Měl Mannovo slovo, že tam jiný život není. Nemohl dospět k očividnému závěru? Možná ho zmátla ta mechovlna. Určitě vypadala jako žlutý mech, jenž roste kolem věží, protože potřebuje nějakou chemickou látku obsaženou v kameni.

Znovu pohlédl zpět. Loď pirátů stále ještě sežehávala bílým plamenem věž a listoví pod ní. Ted' už by z něj byl jen žhavý uhlík. Jinxan si musel mimořádně silně přát jeho smrt.

Věž odstartovala zcela znenadání. Kolem ní se vytvořila polokoule pestrobarevného ohně, jež zaplavila ostatní věže a Jinxanovu loď. A pak se ta ohnivá hemisféra začala rozšiřovat a růst. Mann rychle změnil polohové nastavení na vertikální let, aby se dostal co nejdále od země. O chvilku později ho zasáhla tlaková vlna a odmrštila v kotrmelcích nad poušť.

Z prашných oblaků způsobených explozí vyrostly přímo vzhůru dva bílé sloupky kouře. Také ostatní věže startovaly, i když byly ještě nezralé! Oheň zřejmě zachvátil to nezvyklé listoví na jejich úpatích.

Mann tu podívanou pozoroval se zvláštním výrazem. V tomto okamžiku, kdy sledoval nesmrtelnost, mohl zapomenout na sebe i na veškeré své snažení.

Ve stoupajících kouřových stopách se současně utvořily dvě uzliny. Druhý stupeň. Ted' se stoupání výrazně zrychlilo.

"Rich Manne."

Mann zapnul svou vysílačku.

"Vy přežijete všechno."

"Já ne. Od pasu dolů nic necítím. Poslouchej, Rich Manne, vyměním s tebou tajemství za tajemství. Co se stalo?"

"Ty velké věže jsou stupňové stromy."

"Eh?" Napůl otázka, napůl výraz agónie.

"Stupňové stromy mají dva životní cykly. Jedním je keř a tím druhým je velká vícestupňová forma." Mann hovořil rychle v obavě, že přijde o posluchače. "Tyto formy se střídají. Semena stupňových stromů přistanou na nějaké planetě a vyrostou z nich keře. Později je těchto keřů mnoho. Když se semeno dostane na zvláště úrodné místo, vyrostou do vícestupňové formy. Jste tam ještě?"

"Uh."

"V této velké formě je živou částí hlavní kořen a fotosyntetické orgány kolem základny. Raketová sekce tudíž nemusí nést tak velkou zátěž. Vyrůstá přímo z živé části, ale sama je mrtvá, s výjimkou semena na vrcholku. Když je semeno

zralé, raketa vyletí. Obvykle dosáhne mezní rychlosti sluneční soustavy, v níž se nachází. Kidde, nevidím vaši loď. Musím počkat, než se kouř..."

"Jen mluv dál."

"Rád bych pomohl."

"Příliš pozdě. Pokračuj."

"Sledoval jsem tyhle stupňové stromy v kosmickém prostoru dvaceti světelných let. Bůhví, odkud pocházejí. Jsou v soustavách všude kolem. Pouzdra se semeny stráví ve vesmíru stovky tisíc let a když dospějí do nějakého planetárního systému, explodují. Jestliže je tam nějaký obyvatelný svět, jedno ze semen na něj musí dopadnout. A pokud se to nepodaří, tam, odkud pocházejí, je mnoho dalších pouzder. To je nesmrtelnost, Kapitáne Kidde. Tato rostlina doletěla dál než lidstvo a je mnohem starší. Miliardy a..."

"Manne."

"Jo."

"Dvacet tři celých šest, sedmdesát celých jedna, šest celých nula. Neznám název na hvězdných mapách. Mám to zopakovat?"

Mann zapomněl na stupňové stromy. "Bude lepší, když to zopakujete."

"Dvacet tři celých šest, sedmdesát celých jedna, šest celých nula. Pátrej v této oblasti, dokud to nenajdeš. Je to rudý obr, ale menší než je obvyklé. Planeta je malá, hustá, bez měsíce."

"Mám to."

"Jsi hloupej, jestli to použiješ. Dopadneš stejně jako já. Proto jsem ti to taky řekl."

"Použiju vydírání."

"Zabijou tě. Jinak bych ti to neřekl. Proč jsi mě zabil, Rich Manne?"

"Nelíbily se mi vaše poznámky o mých vousech. Nikdy si nedělejte legraci z nesouměrných vousů nějakého Wunderlandána, kapitáne Kidde."

"Už to znovu neudělám."

"Chtěl bych vám pomoci." Mann upíral zrak do valícího se kouře. Z dýmu vystoupil černý sloup, jehož obrysy ozářil svět dvou sluncí. "Pořád nevidím vaši loď."

"Za chvíli ji uvidíš."

Pirát zasténal... a Mann spatřil jeho loď. Stačil včas otočit hlavu, aby si ochránil zrak.

NEUTRONOVÁ HVĚZDA

Skydiver vyskočil z hyperprostoru půldruhého miliónu kilometrů od neutronové hvězdy. Potřeboval jsem minutu, abych se zorientoval podle hvězd, a další na to, abych našel deformaci, o níž se zmínila Soňa Laskinová před tím, než zemřela. Bylo to na levé straně, prostor o velikosti zemského Měsíce. Obrátil jsem tím směrem kosmickou loď.

Hvězdy byly sražené a zamotané, jakoby je někdo zamíchal lžící.

Neutronová hvězda byla samozřejmě uprostřed, i když jsem ji nemohl vidět, což jsem ani neočekával. Měla průměr jen osmnáct kilometrů a byla studená. Uplynuly miliardy let od doby, kdy BVS-1 žhnula termonukleárním ohněm, a nejméně miliardy let od kataklyzmatických dvou týdnů, během nichž se BVS-1 stala zdrojem rentgenového záření a výhní pěti miliard stupňů Kelvina. Nyní byla patrná jen svou hmotností.

Loď se začala sama otáčet. Cítil jsem tah fúzního pohonu. Můj věrný kovový strážce mě zcela samostatně naváděl na hyperbolickou oběžnou dráhu, na níž se dostanu až kilometr od povrchu neutronové hvězdy. Dvacet čtyři hodin klesání, dvacet čtyři hodin stoupání... A během té doby se mě něco pokusí zabít. Jako to zabilo Laskinovy.

Stejný typ autopilota se stejným programem vybral i orbitu Laskinových. Nedopustil, aby se jejich loď srazila s hvězdou. Autopilotovi jsem mohl věřit. Případně jsem mohl i změnit jeho program.

Měl jsem to udělat.

Jak jsem se do téhle šlamastyky dostal?

Motory se vypnuly po deseti minutách manévrování. Moje oběžná dráha byla určena, a to ve více smyslech. Věděl jsem, co by se stalo, kdybych se z toho teď pokusil vycouvat.

Všechno začalo tak banálně, jenom jsem zašel do obchodu pro novou baterii do svítlny!

* * *

Přímo uprostřed prodejní haly, obklopena třemi patry prodejních pultů, stála intrasystémová jachta 2603 Sinclair. Přišel jsem pro baterii, ale stanul jsem v obdivu. Krásné dílo. Malé, hladké, tvarově elegantní a tak očividně odlišné od všeho, co bylo kdy postaveno. Neletěl bych tím ani za nic, ale musel jsem připustit, že to bylo pěkné. Prostrčil jsem hlavu dovnitř, abych se podíval na kontrolní panel. V životě jsem neviděl tolik číselnic a ukazatelů. Když jsem hlavu zase vytáhnul, všichni zákazníci se dívali jedním směrem. Panovalo hrozné ticho.

Nemohl jsem jim mít za zlé, že tak zírali. V obchodě bylo několik mimozemšťanů, kteří kupovali nějaké suvenýry, ale ti také zírali. Loutkař je totiž něco unikátního. Představte si bezhlavého třínohého kentaura s podivnými maňásky na ruce a máte přibližně odpovídající obrázek. Ovšem ty ruce jsou kývající se krky a maňásky hlavy - ploché, bez mozku a s pružnými rty. Mozek vězí pod kostnatým hrbem mezi krky. Tenhle Loutkař měl na sobě jen hnědou srst s hřívou, která pokrývala celý hřbet a nad mozkem přecházela v hustý rohovitý obal. Bylo mi řečeno, že podle toho, jak Loutkáři hřívou nosí, můžete určit jejich postavení ve společnosti, ale podle mne by nějaká hříva mohla klidně patřit zrovna tak

přistavnímu dělníkovi, jako klenotníkovi nebo prezidentovi společnosti General Products.

Bez hnutí jsem ho sledoval, jak jde. Ne že bych ještě nikdy neviděl Loutkaře, ale na elegantním způsobu, jímž se pohybují na těch svých tenkých nohách a malých kopytech, je něco krásného. Díval jsem se, jak míří přímo ke mně, blíž a blíž. Zastavil se krok ode mne, přešel mě pohledem a řekl: "Vy jste Beowulf Shaeffer, bývalý šéfpilot Nakamura Lines." Jeho hlas zněl hezkým kontraaltem bez nejmenší stopy přízvuku. Loutkařská ústa jsou nejen nejpružnější řečové orgány, jaké existují, ale také nejcitlivější ruce. Jazyk mají vidlicovitý a špičatý, široké tlusté rty jsou kolem dokola vroubené malými prstíkovitými výrůstky. Představte si hodináře s chuťovým smyslem v konečcích prstů... Odkášlal jsem si. "Správně."

Zkoumavě si mě prohlížel ze dvou směrů najednou. "Měl byste zájem o velmi dobře placenou práci?"

"Z velmi dobře placené práce bych byl u vytržení."

"Jsem podle vašich měřítek něco jako regionální prezident General Products. Pojdte prosím se mnou, promluvíme si o tom někde jinde."

Následoval jsem ho k transferové kabině. Celou cestu mě sledovaly všechny oči. Bylo to trapné být osloven na veřejném místě dvouhlavou příšerou. Loutkař to možná věděl. Možná mě zkoušel, aby zjistil, jak moc potřebuji peníze. Potřeboval jsem je velice. Uplynulo již osm měsíců, co Nakamura Lines zkrachovala. Nějakou dobu před tím, než se to stalo, jsem si žil jako pořádný čuník v žitě s vědomím, že očekávaná dobírka pokryje veškeré dluhy. Nikdy jsem tu dobírku neviděl. Byl to docela pěkný karambol, Nakamura Lines. Hojný počet úctyhodných obchodníků středního věku se tehdy rozhodl pro odchod okny hotelových pokojů bez zapnutých vznášecích pásů. Já, já ovšem utrácel dál. Kdybych začal žít šetrně, moji věřitelé by zastříhali ušima... a já bych skončil ve vězení pro dlužníky.

Loutkař jazykem hbitě navolil třináct čísel. Okamžik nato jsme byli jinde. Když se dveře kabiny otevřely, vzduch syčivě vyrazil ven. Polknul jsem, abych vyrovnal tlak v uších.

"Jsme na střeše budovy General Products." Plný kontraaltový hlas mi rozezvučel osrdí a já si musel připomenout, že to ke mně nemluví žádná půvabná kráska, nýbrž mimozemšťan. "Zatímco budeme hovořit o vašem úkolu, musíte si prohlédnout tuto vesmírnou loď."

S trochou opatrnosti jsem vyšel z kabiny, ale větrné období nepanovalo. Střecha byla na úrovni přízemí. Takhle totiž tady na planetě We Made It stavíme. Možná to má něco společného s větry, které se tu v zimě a v létě, když osa otáčení míří na hvězdu Procyon, prohánějí rychlostí bezmála 2500 kilometrů za hodinu. Ty vichry jsou tu jedinou turistickou atrakcí a byla by hanba zpomalovat je tím, že jim budeme do cesty stavět mrakodrapy. Holou plochou střechu z betonu obklopovaly nekonečné čtvereční kilometry pouště. Není jako poušť na jiných obydlených světech, je to naprostá pustina bez života, s jemným pískem, který jen volá po tom, aby byl osázen okrasnými kaktusy. Zkusili jsme to. Vitr všechny rostliny vyrval a odnesl.

Loď ležela na písku mimo střechu. Měla trup číslo 2 General Products: devadesát metrů dlouhý a šest metrů široký válec se zašpičatělými konci a s mírným zaštípnutím, připomínajícím vosu, blízko ocasu. Z nějakého důvodu ležela na boku a na zadní části měla patrné šrámy po nešetrném přistání. Všimli jste si někdy, jak všechny kosmické lodi začaly vypadat stejně? Při výrobě dobrých 95 procent dnešních vesmírných plavidel se využívá jeden ze čtyř trupů General Products. Je snazší a bezpečnější stavět je tímto způsobem, ale všechny lodě končí tak, že vypadají, jakoby šlo o hromadnou výrobu.

Trupy jsou doručovány zcela průhledné a vy použijete barvu tam, kde si myslíte, že to bude dobré. Většina speciálního trupu této lodi byla ponechána průhledná. Zabarvena byla jen přední část kolem oddělení obývaných posádkou.

Nebyl tam žádný velký reaktivní motor. Na bocích vystupovala řada sklápěcích manévrovacích trysek a na řadě míst byly provrtány menší hranaté a kruhové díry pro pozorovací přístroje, které se pod průhledným materiálem viditelně leskly. Loutkař se vydal k přidi, ale mě něco přimělo, abych se obrátil k zádi a podíval se blíž na ty šrámy, které loď utrpěla. Byly zprohýbané. Za zkroucenými průhlednými pláty trupu musel nějaký strašlivý tlak způsobit, že se kov roztekl jako teplý vosk do zašpičatělé zádi.

"Co udělalo tohle?" zeptal jsem se.

"Nevíme. Velice si to přejeme zjistit."

"Co si o tom myslíte?"

"Slyšel jste o neutronové hvězdě BVS-1?"

Musel jsem se chvilku zamyslet. "První a doposud jediná neutronová hvězda, která byla kdy objevena. Někdo ji lokalizoval před dvěma lety na základě posunu hvězd."

"BVS-1 byla zjištěna Ústavem věd na planetě Jinx. Přes prostředníka jsme se dozvěděli, že ústav chce hvězdu zkoumat. K tomu jeho pracovníci potřebovali loď, ale neměli ještě dost peněz. Nabídli jsme, že jim s obvyklými zárukami dodáme trup, pokud se s námi podělí o veškeré údaje, které pomocí naší lodi získají."

"To zní docela fěr." Nezeptal jsem se, proč nepodnikli vlastní výzkum. Jako většina vnímajících vegetariánů, i Loutkáři přišli na to, že jediné, co má cenu, je rozvážnost.

"Tu loď použili dva lidé, Peter Laskin a Soňa Laskinová. Měli v úmyslu přiblížit se po hyperbolické oběžné dráze na kilometr od povrchu. Během letu v určitém okamžiku zřejmě trupem pronikla neznámá síla a tohle udělala z přistávacích vzpěr. Tato neznámá síla také podle všeho zabila piloty."

"To ale není možné. Nemýlím se?"

"Pochopil jste. Pojdte." Loutkař vyrazil poklusem k předku lodi.

Pochopil jsem, v pořádku. Nic, ale vůbec nic se nemůže dostat skrz trup General Products. Žádný druh elektromagnetické energie s výjimkou viditelného světla. Žádný druh hmoty, od nejmenších elementárních částic až po nejrychlejší meteor. Tak to prohlašují reklamy společnosti a záruky to stvrzují. Nikdy jsem o tom nepochyboval a nikdy jsem také neslyšel, že by trup General Products byl zničen zbraní nebo čímkoli jiným.

Na druhou stranu, trup General Products je stejně tak ošklivý, jako je funkční. Tuto loutkařskou společnost by mohlo tvrdě postihnout, kdyby se rozneslo, že něco může jejím trupem proniknout. Stále jsem však nevěděl, o co vlastně jde. Eskalátorovým žebříkem jsme vstoupili do přídě.

Obytná sekce byla rozdělena do dvou částí. Tady Laskinovi použili barvy odrážející teplo. V kónické pilotní kabině byl trup rozčleněn do oken. Relaxační místnost, která se nacházela za pilotní kabinou, neměla okna a byla zakryta reflexní stříbrnou barvou. Od zadní stěny relaxační místnosti se směrem k zádi táhl spojovací tunel, v němž bylo vidět různé přístroje a hypermotory.

V pilotní kabině byla dvě akcelerační křesla. Obě byla vyrvána z podpěr a zmačkána v nosu lodi jako papírové kapesníky. Náraz zničil přístrojovou desku. Zadní části zmuchlaných křesel byly potřísněny rezavě hnědou barvou. Skvrny téže barvy byly všude kolem, na stěnách, na oknech. Vypadalo to, jakoby něco udeřilo do křesel zezadu, něco jako desítka nafukovacích balónů naplněných barvou a mrštěných velkou silou.

"To je krev," konstatoval jsem.

"Ano, správně. Lidská oběhová tekutina."

* * *

Dvacet čtyři hodin klesání.

Většinu z prvních dvanácti hodin jsem strávil v relaxační místnosti a snažil se číst. Nic zvláštního se nestalo kromě toho, že jsem několikrát zpozoroval jev, o němž se v poslední zprávě zmínila Soňa Laskinová. Když za neviditelnou BVS-1 zašla nějaká hvězda, utvořil se světelný kruh. BVS-1 byla tak hustá, že přitáhla světlo kolem sebe a zastínila tak většinu hvězd po stranách; jestliže se však některá z hvězd dostala přímo za ni, její světlo bylo zastíněno najednou ve všech směrech. Výsledek: tenký kruh, který se jednou zableskl a zmizel téměř dřív, než jej stačilo lidské oko zachytit. Den před tím, než se pro mě zastavil Loutkař, jsem o neutronových hvězdách nevěděl prakticky nic. Nyní jsem byl na ně expert. A pořád jsem neměl ponětí, co mě čeká, až se tam dolů k ní dostanu.

Veškerá hmota, s jakou se kdy asi setkáte, bude normální hmota složená z protonových a neutronových jader obklopených elektrony, tedy v podobě částic. V srdci jakékoli hvězdy je druhý typ hmoty, protože tam panuje tak obrovský tlak, že dokáže rozdrtit obal elektronů. Výsledkem je degenerovaná hmota: jádra stlačovaná tlakem a přitažlivostí, ale držená od sebe vzájemnou odpudivostí způsobovanou více méně nepřetržitým elektronovým "plynem" kolem nich. Za příhodných okolností může vzniknout třetí typ hmoty. Dejme tomu vyhořelý bílý trpaslík s hmotností 1,44krát větší, než je hmotnost Slunce, což je Čandrašékhárov limit pojmenovaný po americkém astronomovi indického původu z 20. století. Při takové hmotnosti by pouhé napětí elektronů nebylo s to držet elektrony od jádra. Elektrony by byly tlačeny na protony a vznikaly by neutrony. V jedné žhavé explozi by se většina hvězdy změnila ze stlačené masy degenerované hmoty v hustě napěchovanou hroudu neutronů: neutronium, teoreticky nejhustší látku možnou v tomto vesmíru. Většina zbývající normální a degenerované hmoty by byla vymršťována uvolněným teplem. Po dva týdny by taková hvězda vydávala rentgenové záření, zatímco teplota jejího jádra by poklesla z pěti miliard stupňů Kelvina na pět set milionů. Potom by se z ní stalo svítivé těleso o průměru asi šestnáct až devatenáct kilometrů. Nejlepší cesta k neviditelnosti.

Nebylo tudíž divu, že BVS-1 byla dosud jedinou nalezenou neutronovou hvězdou.

A nebylo ani divné, že jinxský Ústav věd chtěl na její prozkoumání věnovat tolik času a čelit tolika problémům. Dokud nebyla BVS-1 objevena, neutronium a neutronové hvězdy byly pouhými teoriemi. Probádání skutečné neutronové hvězdy by mohlo být mimořádně významné. Neutronové hvězdy by nám mohly dát klíč ke skutečné kontrole gravitace. Hmotnost BVS-1: přibližně 1,3krát větší než hmotnost Slunce. Průměr BVS-1 (odhadovaný): osmnáct kilometrů neutronia obalených necelým kilometrem degenerované hmoty a na tom vrstva ani ne čtyř metrů normální hmoty. Do chvíle, než se na ni přiletěli podívat Laskinovi, nebylo o této mrňavé skryté hvězdě nic jiného známo. Nyní věděl Ústav věd jednu věc navíc: hvězda se točí.

* * *

"Taková velká hmotnost může svou rotací deformovat prostor," řekl Loutkař. "Hyperbola nastavená Laskinovými byla zkroucena takovým způsobem, že z toho můžeme vyvodit, že jeden obrat hvězdy trvá dvě minuty a dvacet sedm vteřin."

Bar byl někde v budově General Products. Nevím přesně kde, ale s transferovou kabinou na tom nezáleží. Nemohl jsem odtrhnout zrak od loutkařského barmana. Přirozeně, že loutkařský barman může obsluhovat jenom Loutkaře, protože každá dvounohá forma života by pocítila odpor, kdyby seznala, že její drink byl namíchan v něčích ústech. V duchu jsem si ochotně slíbil, že budu jíst někde jinde.

"Chápu váš problém," řekl jsem. "Vaše obchody utrpí, jestliže se proslechne, že něco může proniknout jedním z vašich trupů a nadělat z posádky krvavou fašírku. Ale co s tím mám společného já?"

"Chceme, abyste zopakoval experiment Soni a Petra Laskinových. Musíme zjistit..."

"Se mnou?"

"Ano. Musíme zjistit, co to je, co naše trupy nemohou zastavit. Přirozeně, můžete..."

"Ale nechci."

"Jsme připraveni nabídnout milión starů."

Pokušení se ozvalo, ale opravdu jenom na chvíli. "Zapomeňte na to."

"Samozřejmě si budete moci postavit vlastní loď s trupem General Products, počínaje číslem 2."

"Díky, ale rád bych ještě žil."

"Nebyl byste rád, kdyby vás zavřeli. Dozvěděl jsem se, že na We Made It obnovili vězení pro dlužníky. Když General Products zveřejní vaše účty..."

"Tak...?"

"Dlužíte pět set tisíc stárů. Zaplatíte vašim věřitelům před tím, než odletíte. Jestliže se vrátíte (musel jsem obdivovat upřímost toho stvoření, když neřeklo "až"), vyplatíte vám zbytek. Další stáry můžete vydělat, když s vámi o vaši výpravě budou chtít hovořit novináři."

"Říkáte, že si můžu loď postavit sám?"

"Přirozeně. Toto není výzkumná mise. Chceme, abyste se bezpečně vrátil."

"Platí," prohlásil jsem.

Konec konců, ten Loutkař se mě snažil vydírat. Jestli se něco stane, bude to jeho chyba.

* * *

Moji loď postavili přesně za dva týdny. Začali trupem General Products číslo dvě, právě jako u lodi Ústavu věd, a obytná sekce byla prakticky duplikátem sekce na kosmickém plavidle Laskinových. Tím však podobnost končila. V mé lodi nebyly žádné přístroje na pozorování neutronové hvězdy. Místo toho měla fúzní motor, který by stačil pro jinxský bitevní koráb. V mé lodi, kterou jsem nazval Skydiver, mohl pohon vyvinout v bezpečných limitech zrychlení 30 g. Bylo tam také laserové dělo, které by dokázalo provrtat díru skrz měsíc planety We Made It. Loutkař chtěl, abych se cítil v bezpečí, a to jsem se teď cítil, protože jsem mohl bojovat a mohl jsem utéct. Zejména jsem mohl utéct.

Slyšel jsem poslední vysílání Laskinových nejméně pětkrát. Jejich loď, která neměla jméno, vyskočila z hyperprostoru milion pět set tisíc kilometrů od BVS-1. Gravitační zakřivení zabránilo, aby se v hyperprostoru dostali blíž. Zatímco se její manžel vznášel ve spojovacím tunelu a kontroloval přístroje, Soňa Laskinová hovořila s Ústavem věd. "...Ještě ji nevidíme, ne pouhým okem. Ale vidíme, kde je. Vždy, když za ní zajde nějaká hvězda, objeví se úzký světelný kruh. Moment, Peter je připraven použít teleskop..."

Pak hmotnost hvězdy přerušila hyperprostorové spojení. To se čekalo a v té chvíli si z toho nikdo nedělal těžkou hlavu. Později jim stejný efekt musel znemožnit únik do hyperprostoru před něčím, co na ně zaútočilo, ať už to bylo cokoli.

Když »zachránci« nalezli loď, v provozu byl už jen radar a kamery. Moc nám toho neprozradily. V kabině žádná nebyla. Přední kamera poskytla na okamžik rozmazaný záběr neutronové hvězdy. Byl to beztvářý disk oranžové barvy, jakou má rozžhavené ohniště připravené na rožnění, tedy jestli znáte někoho, kdo si může dovolit pálit dříví.

"Nebude nutné loď barvit," řekl jsem loutkařskému prezidentovi.

"Neměl byste takovou cestu podnikat s průhlednými stěnami. Zešílíte."

"Nejsem žádné přízemák. Duši drásající pohled na otevřený vesmír mne naplňuje určitým mírným, ale stále slábnoucím zájmem. Chci si být jistý, že se mi nic neplíží za zády."

* * *

Den před odletem jsem seděl sám v baru General Products a nechal loutkařského barmana, aby mi míchal drinky svou pusou. Dělal to dobře. Loutkáři byli kolem baru roztroušeni po dvojicích a trojicích, nebo pro změnu s pár lidmi, ale správná hodina na drink ještě nenadešla. Místnost vypadala prázdně.

Byl jsem sám se sebou spokojený. Všechny mé dluhy byly zaplacené, i když ne že by to mělo nějaký význam tam, kam jsem se chystal. Odlétal jsem bez nejmenšího kreditu v kapse, bez ničeho. Kromě lodí...

Stručně řečeno, dostal jsem se z nepříjemné situace a doufal, že budu jako bohatý emigrant.

Nadskočil jsem, když naproti mně usedl nový příchozí. Byl to cizinec, muž středního věku se sněhobílou asymetrickou brádkou oděný do drahého obleku barvy noční tmy. Naskočila mi z něj husí kůže. Vstal jsem proto od stolu.

"Sedněte si, pane Shaeffere."

"Proč?"

Odpověděl tím, že mi ukázal modrou placku. Identifikační znak pozemské vlády. Prohlédl jsem si ho, abych dal najevo, že jsem ve střehu, nikoli proto, že bych rozeznal pravý od falešného.

"Jmenuji se Sigmund Ausfaller," řekl vládní pochop. "Chci říci několik slov k úkolu, jímž vás pověřil General Products." Jen jsem beze slova přikývnul.

"Samozřejmě, že záznam vaší ústní dohody nám byl poslán. Všiml jsem si několika zvláštních věcí. Pane Shaeffere, skutečně podstoupíte takové riziko kvůli pouhým pěti stům tisícům stárů?"

"Dostanu dvakrát tolik."

"V ruce ale budete mít jen polovinu. Zbytek padne na zaplacení dluhů. Pak tu jsou ještě daně... Ale to je jedno. Jde mi o to, že loď je loď. A ta vaše je velice dobře vyzbrojená a velice pohyblivá. Skvělá bojová loď, když ji budete chtít prodat."

"Ale není moje."

"Jsou tací, kteří se vás na to nebudou ptát. Na Canyonu, například. Nebo Izolacionalistická strana Wunderlandu." Mlčel jsem.

"Nebo byste si mohl plánovat kariéru piráta. Pirátství je ale nebezpečné podnikání, a proto si nemyslím, že byste právě o takové budoucnosti uvažoval."

Na pirátství jsem neměl ani pomyšlení. Ale mohl bych se vzdát na Wunderlandu.

"Chci říci toto, pane Shaeffere. Jeden jediný dostatečně nečestný podnikatel by mohl hrozně poškodit pověst celého lidstva, a to všude. Většina inteligentních druhů považuje za nezbytné hlídat etiku svých příslušníků a my nejsme výjimka. Napadlo mě, že byste vůbec nemusel se svou lodí zamířit k neutronové hvězdě. Že byste s ní mohl odletět někam jinam a tam ji prodat. Loutkáři nevyrobí neztříštěné válečné lodě. Jsou to pacifisté. Váš Skydiver je jediný. Z tohoto důvodu jsem požádal General Products, aby mi umožnili umístit do Skydivera na dálku ovládanou bombu. Protože je uvnitř, trup vás nemůže chránit. Instaloval jsem ji dnes odpoledne.

A teď pozor! Jestliže se do týdne neohlásíte, bombu aktivuji. V dosahu týdenního letu hyperprostorem je několik světů, ale všechny uznávají vládu Země. Jestliže utečete, musíte svou loď opustit do týdne, a já si nemyslím, že byste přistál na nějaké neobyvatelné planetě. Jasně?"

"Jasně."

"Jestli lžu, můžete použít detektor lži a přesvědčit se. Pak mi můžete vrazit jednu do nosu a já se vám pěkně omluvím." Potřásl jsem hlavou. Muž vstal, uklonil se a opustil mne naprosto vystřízlivěleho.

* * *

Z Laskinových kamer byly vyjmuty čtyři filmy. V čase, který mi zbýval, jsem si je několikrát promítl, ale nic neobvyklého jsem neviděl. Kdyby loď prolétla plynovým mračnem, náraz by mohl Laskinovi zabít. V perihéliu, v němž se pohybovali rychlostí větší, než je polovina rychlosti světla. Pak by ovšem muselo dojít k tření, ale na filmech jsem neviděl žádné známky zahřívání. Jestli na ně zaútočilo něco živého, byla ta potvora neviditelná pro radar i pro mimořádný rozsah světelných vlnových délek. Možná se nešťastnou náhodou vzňaly polohové trysky (křečovitě jsem se chytl stěbla), ale na žádném z filmů se neobjevilo světlo.

* * *

Kolem BVS-1 byly ničivé magnetické síly, ale ty nemohly způsobit žádnou škodu. Takové síly trupem General Products neprotrhnou. A teplo také ne. Výjimkou je jediné světlo vyzařované ve zvláštních pásmech, v pásmech viditelných alespoň jedním z druhů, jež jsou zákazníci Loutkářů. Měl jsem výhrady k trupům General Products, ale všechny se týkaly prázdné anonymity designu. Nebo mi možná vadila skutečnost, že General Products má skoro monopol na trupy vesmírných plavidel a není ve vlastnictví lidských bytostí. Ale kdybych měl svůj život světit, řekneme, Sinclairově jachtě, kterou jsem viděl v tom obchodě, volil bych vězení pro dlužníky.

Vězení bylo jednou ze tří možností, mezi nimiž jsem se mohl rozhodovat. Ale byl bych v něm do konce života. Ausfaller by se o to postaral.

Nebo bych mohl utéct ve Skydiveru. Ale na žádný svět v dosahu bych se nedostal. Kdybych mohl najít zatím neobjevený svět podobný Zemi ve vzdálenosti týdne letu od We Made It...

Mizivá šance. Dal jsem přednost BVS-1.

* * *

Připadalo mi, že zářící kruh světla se zvětšoval, ale svítil tak zřídka, že jsem si nemohl být jistý. BVS-1 se ani neukázala v teleskopu. Vzdal jsem to a rozhodl se, že budu jen čekat.

Jak jsem tak čekal, vzpomněl jsem si na jedno dávné léto, které jsem strávil na Jinxu. Byly to dny, kdy nebylo možné vyjít ven kvůli nedostatečným mračenům a ostrým modrobílým slunečním paprskům. Bavili jsme se tím, že jsme plnili balóny vodou a házeli je ze třetího patra na chodník. Dělalý hezké cákance, které rychle vysychaly. Proto jsme do těch balónů přidali trochu inkoustu. Pak stříkance zůstaly viditelné.

Soňa Laskinová seděla na svém místě, když se křesla urvala. Vzorky krve ukázaly, že to, co do nich zezadu narazilo jako balón naplněný obarvenou vodou a hozený z velké výšky, byl Peter.

Co jenom mohlo proniknout trupem General Products?

Ještě deset hodin klesání.

Odepnul jsem bezpečnostní síť a vydal se na inspekční pochůzku. Spojovací tunel byl metr široký, přesně tolik, aby se jím dalo v beztlakovém stavu proplout. Pode mnou se táhlo fúzní potrubí, nalevo bylo laserové dělo, napravo řada trubek vinoucích se do kontrolních přístrojů gyroskopů, baterií a generátoru, vzduchotechniky a bočních hyperprostorových motorů. Všechno bylo v pořádku. Kromě mne. Byl jsem nějak nemotorný. Moje skoky byly buď příliš krátké nebo příliš dlouhé.

Zbývalo šest hodin a já stále nemohl najít neutronovou hvězdu. Pravděpodobně jsem ji spatřil jen na okanzík vzhledem k tomu, že jsem se pohyboval více než polovinou rychlosti světla. Moje rychlost už musela být obrovská. Zmodraly hvězdy?

Chyběly dvě hodiny a já si byl jistý, že zmodraly. Byla moje rychlost tak vysoká? Pak by hvězdy za mnou měly být červené. Stroje mi bránily v pohledu dozadu, proto jsem použil gyroskopy. Loď se pomalu otočila. A hvězdy vzadu byly modré, nikoli červené. Všude kolem mě byly modrobílé hvězdy.

Představte si světlo padající do divoce strmé gravitační studny. Nebude zrychlovat. Světlo nemůže letět rychleji než světlo. Ale může nabývat na energii, na kmítočtu. Jak jsem klesal, světlo na mne dopadalo se stále větší intenzitou. Řekl jsem to do diktafonu. Tenhle diktafon byl snad nejlépe chráněnou věcí v lodi. Už jsem se rozhodl, že si s jeho pomocí vydělám peníze, jako kdybych čekal, že k nějakým přijdu. Mezi námi, mě zajímalo jen to, jak bude světlo intenzivní.

Skydiver se pomalu obrátil zpět do vertikální polohy s osou kolmo na neutronovou hvězdu, ale nyní s přídílí směrem od ní. Řekl bych, že jsem loď zastavil horizontálně. Další neohrabanost. Použil jsem gyroskopy. Loď se zase dala do pohybu, ale udělala jen půlobrat. Pak se sama od sebe vrátila do předchozí polohy. Vypadalo to, jako kdyby Skydiver měl raději osu namířenou na hvězdu.

Nelíbilo se mi to.

Pokusil jsem se o stejný manévr znovu a znovu, avšak Skydiver si opět postavil hlavu. Jenže tentokrát v tom bylo něco jiného. Něco mne táhlo.

Odepnul jsem tedy bezpečnostní síť... a po hlavě zajel do špičky lodí.

* * *

Ta přitažlivá síla byla mírná, asi desetina g. Podobalo se to spíš noření do medu než pádu. Vysoukal jsem se zpátky do křesla, připoutal se do sítě - nyní jsem vlastně díky té síle seděl obličejem dolů - a zapnul diktafon. Vyličil jsem všechno tak hnidopišsky podrobně, že posluchači museli pochybovat o mém zdravém rozumu. "Myslím, že právě tohle se stalo Laskinovým," zakončil jsem sdělení. "Pokud se přitažlivost zvýší, ozvu se."

Řekl jsem do diktafonu, že myslím? Nikdy jsem o tom nepochyboval. Tato zvláštní, mírná přitažlivost byla nevysvětlitelná. Něco nevysvětlitelného zabilo Petra a Soňu Laskinovy. Něco, co by mělo být vysvětleno.

Kolem místa, kde musela být neutronová hvězda, vypadaly hvězdy jako rozmazané tečky olejových barev, rozmazané radiálně. Planuly zlobným, nesnesitelným světlem. Vísel jsem v síti obličejem dolů a snažil se přemýšlet.

To bylo hodinu předtím, než jsem si byl jist. Přitažlivá síla rostla. A já měl před sebou ještě hodinu klesání. Něco přitahovalo mě, ale ne loď.

Ne, to byl nesmysl. Co by se mohlo ke mně dostat skrz trup General Products? Muselo to být jinak. Něco tlačilo na loď, odtlačovalo ji to z kursu.

Kdyby se to zhoršilo, mohl jsem k vyrovnání použít motory. Zatím byla loď tlačena od BVS-1, což bylo podle mne fajn. Jestli jsem se ale mýlil a loď nebyla ničím od BVS-1 odpuzována, pak by raketový motor s lodí pořádně seknul do osmnácti kilometrů neutronia.

A proč vlastně motor ještě nehořel? Byla-li loď tlačena mimo kurs, autopilot by tomu měl čelit. Akcelerometr byl v pořádku. Vypadal dobře, když jsem se na něj díval při inspekční obchůzce spojovacím tunelem.

Mohlo něco tláčit na loď a na akcelerometr, ale ne na mě? Ale to je zase ta samá nemožnost: muselo by to být něco, co dokázalo proniknout trupem General Products.

K čertu s teorií, řekl jsem si. Padám odtud. Do diktafonu jsem pak oznámil: "Přitažlivá síla nebezpečně vzrostla. Pokusím se změnit oběžnou dráhu."

Samozřejmě, věděl jsem, že jakmile obrátím loď směrem pryč a použiju raketový motor, přidám vlastní zrychlení k neznámé síle. Vznikne pořádné přetížení, ale chvilku to vydržet můžu. Kdybych se přiblížil na kilometr od BVS-1, skončil bych jako Soňa Laskinová.

Musela čekat v síti obličejem dolů jako já, čekat bez zapnutého motoru, čekat, zatímco tlak rostl a síť se jí zarývala do masa, čekat, dokud síť nepraskla a nenechala ji vletět do špičky lodí, kde ležela rozmačkaná a rozlámaná, dokud neznámá síla nevyrvála samotná křesla a nemrštila je na ni.

Praštil jsem do spínače gyroskopů.

Gyroskopy nebyly dostatečně silné, aby mě obrátily. Zkusil jsem to třikrát. Pokaždé se loď otočila o padesát stupňů a znehybněla, zatímco kvílení gyroskopů rostlo. Jakmile jsem je vypnul, loď se okamžitě vrátila do původní polohy. Trčel jsem čumákem k neutronové hvězdě a vypadalo to, že tak zůstanu navždy.

* * *

Ještě půl hodiny klesání a neznámá síla byla nad jedním g. Moje útroby trpěly ve smrtelných křečích. Oči byly zralé na vypnutí. Nevím, jestli bych snesl cigaretu, ale nedostal jsem k tomu ani šanci. Balíček Fortunadosek mi vypadl z kapsy, když jsem spadl do špičky lodí. Metr a půl od mých prstů byl důkaz, že neznámá síla působila na všechno kolem, nejenom na mě. Fascinující.

Už jsem si zakouřit nemohl. Jestliže mne to táhlo dolů, musel jsem spustit motory. A udělal jsem to. Zvyšoval jsem tah, dokud jsem se nedostal přibližně do beztížného stavu. Krev, která se mi předtím nahrnula do končetin, se vrátila tam, kam patří. Ukazatel přetížení zaznamenal 1,2 g. Zaklel jsem kvůli tomu prolhanému přístroji.

Krabička cigaret poletovala ve špičce lodí sem tam a mě napadlo, že malé zvýšení tahu motorů by mi ji mohlo podat.

Zkusil jsem to. Balíček se začal blížit a já se po něm natáhl. Jenomže pak nabral rychlost, jakoby byl živý, a ruce se vyhnul. Chňapl jsem po něm znovu, když si to svištěl kolem mého ucha, ale zase byl příliš rychlý. Byl po čertech rychlý, vezmeme-li v úvahu, že já byl prakticky v beztížném stavu. Proletěl dveřmi do relaxační místnosti, přičemž stále nabíral rychlost, a jakmile dospěl do spojovacího tunelu, zmizel. Za několik vteřin jsem zaslechl slušnou ránu.

Bylo to šílené. Neznámá síla mi už naháněla krev do tváře. Vytáhl jsem zapalovač, natáhl ruku a pustil ho. Pomalu spadl do špičky lodí. Jenomže balíček Fortunadosek sebou prásknul, jako bych ho pustil z baráku.

Dobrá.

Znovu jsem přidál tah. Hučení spalovaného vodíku mi připomnělo, že jestli s tím budu pokračovat, mohl bych vystavit trup General Products zatím jeho nejtěžší zkoušce, a to prásknout s ním poloviční rychlostí světla do neutronové hvězdy. Už jsem si to představoval: průhledný trup obsahující jen několik centimetrů krychlových hmoty bílého trpaslíka napěchované do hrotu špičky lodí.

Za 1,4 g - podle toho prozhaného ciferníku - se zapalovač uvolnil a posunul se ke mně. Nechal jsem ho být. Když dospěl ke dveřím, očividně padal. Ubral jsem tah motorů. Pokles záběru se mnou prudce škulbl dopředu, ale stále jsem se díval dozadu. Zapalovač zpomalil a ve vstupu do spojovacího tunelu zaváhal. Rozhodl se, že projde. Našpicoval jsem uši, abych slyšel nějaký zvuk, a pak nadskočil, když se celá loď rozezněla jako gong. A akcelerometr byl přesně v těžišti lodi. Jinak by hmotnost lodi ručičku jeho ukazatele utrhla. Loutkáři byli posedlí přesností na deset desetinných míst. Obdařil jsem diktafon několika rychlými poznámkami a potom se dal do přeprogramování autopilota. To, co jsem chtěl udělat, bylo naštěstí jednoduché. Neznámá síla nepůsobila na mne, avšak teď jsem věděl, jak se chová. Skutečně jsem to mohl přežít.

* * *

Hvězdy svítily intenzivně modře a v blízkosti toho zvláštního bodu byly zdeformované do proužků. Myslel jsem si, že ho vidím, velmi malý, nejasný rudý bod, ale mohla to být jen představa. Za dvacet minut bych měl obletět neutronovou hvězdu. Motory za mnou burácely. Za prakticky beztížného stavu jsem si odepnul bezpečnostní síť a odstrčil se z křesla.

Mírné odstrčení a neviditelné ruce mi uchopily nohy. Chytil jsem se prsty za opěradlo a visel na něm váhou pěti kilogramů. Ta tíha měla rychle klesnout. Naprogramoval jsem autopilota, aby snížil tah ze dvou g na nulu během dvou následujících minut. Jediné, co jsem musel udělat, bylo dostat se do těžiště ve spojovacím tunelu, než tah dospěje k nule. Něco sevřelo loď přes trup General Products. Někák psychokinetická forma života, která uvázla na slunci o průměru devatenáct až dvacet kilometrů? Jak by však něco mohlo přežít takovou gravitaci?

Něco mohlo uváznout na oběžné dráze. V kosmickém prostoru je život: vesmírní cestovatelé nazývaní Outsideri a létající semena, ale možná i jiný, který jsme zatím nenašli. Pro mě za mě, BVS-1 mohla být sama živá. Nezáleželo na tom. Věděl jsem, o co se neznámá síla snažila. Snažila se roztrhnout loď.

Necítil jsem již žádný tah na prsty. Odstrčil jsem se od opěradla a přistál na zadní stěně. Dolezl jsem po kolenou ke dveřím. Když ke mně dospěla beztíže, proplul jsem jimi do relaxační místnosti hlavou dolů, tedy směrem do špičky lodi. Přitažlivost se měnila rychleji, než se mi líbilo. Jak se blížil rozhodný okamžik, neznámá síla rostla, zatímco vyrovnávací tah raketových motorů klesal. Neznámá síla se pokoušela loď roztrhnout; ve špici dvě g směrem dopředu, v ocase dvě g směrem dozadu a v těžišti lodi nula. Nebo jsem v to aspoň doufal. Balíček cigaret a zapalovač se chovaly, jako kdyby se síla, která je táhla, zvyšovala s každým coulem směrem do zádi.

Zadní stěna byla ode mne čtyři a půl metru. Musel jsem skočit tak, abych při změně gravitace byl ve vzduchu. Praštil jsem ale sebou a narazil si ruce. Skočil jsem pozdě. Jak tah motorů ustával, oblast beztíže probíhala lodí jako vlna.

Nechala mne za sebou. Nyní pro mě byla zadní stěna "nahore" a stejně tak spojovací tunel.

Za gravitace o něco méně než půl g jsem skočil ke spojovacímu tunelu. Chvilí jsem zíral do té metr široké roury, přitom jsem se zastavil ve vzduchu a už začal zase padat zpět. Vtom jsem si uvědomil, že kolem není nic, na co bych se mohl pověsit. Tak jsem se zapřel rukama a tlačil jimi proti stěnám tunelu. To bylo všechno, co jsem potřeboval. Zapřičil jsem se a začal se plazit.

Diktafon byl dobrých patnáct metrů pode mnou, naprosto nedosažitelný. Kdybych chtěl ještě něco sdělit General Products, musel bych to udělat osobně. Možná, že tu šanci dostanu. Protože jsem věděl, jaká síla se pokoušela loď rozervat.

Byla to slapová síla.

* * *

Motor byl vypnutý a já se nacházel ve středu lodi. Moje zapřená poloha byla čím dál nepohodlnější. Do perihélia chyběly čtyři minuty.

Něco zaskřipalo v kabině pode mnou. Neviděl jsem, co to bylo, ale jasně jsem viděl rudý bod planoucí mezi modrými radiálními linkami jako lucerna na dně studny. Po stranách, mezi fúzním potrubím a nádržemi a dalším zařízením, na mne oslnivě zářily modré hvězdy světlem, které bylo téměř fialové. Báł jsem se na ně koukat příliš dlouho. Vlastně jsem si myslel, že by mě mohly oslepit.

V kabině musely působit obrovské gravitační síly. Mohl jsem dokonce cítit změny tíhy. Ve výšce pětáctýřiceti metrů nad pilotní místností, kde jsem se právě nacházel, byl vzduch řídký.

A teď, téměř znenadání, byl rudý bod více než bod. Můj čas nadešel. Rudý disk po mě skočil. Loď se kolem mne rozhoupala. Prudce jsem se nadechnul a pevně zavřel oči. Obří ruce jemně, ale pevně uchopily mě paže a nohy a hlavu a pokusily se mne roztrhnout ve dvě. V tu chvíli mě napadlo, že takhle zemřel Peter Laskin. Dospěl ke stejným dohadům jako já a pokusil se ukrýt ve spojovacím tunelu. Ale sjel, jako jsem teď sjížděl i já... Z řídicí místnosti se rozeznělo mnohočetné kvílení trhajícího se kovu. Snažil jsem se zabořit nohy do tvrdých stěn tunelu. Někákým zázrakem mě udržely.

Když jsem otevřel oči, rudý bod právě mizel.

* * *

Loutkařský prezident trval na tom, abych byl poslán do nemocnice na pozorování. Nebránil jsem se té myšlence. Obličej a ruce mi rudě plály a puchýře na nich se zvětšovaly. Cítil jsem se rozlámáný, jako kdybych dostal nakládačku. Odpočinek a něžná, láskyplná péče byly přesně to, po čem jsem toužil.

Vznášel jsem se mezi dvěma levitačními spacími deskami - mimochodem odporně nepohodlnými - když přišla ošetřovatelka, aby mi ohlásila návštěvu. Poznal jsem, kdo to je, z jejího výmluvného výrazu.

"Copak to mohlo proniknout trupem General Products?" zazněla moje řečnická otázka.

"Doufal jsem, že mi to řeknete vy." Prezident si hověl na třetí, zadní noze a držel tyčku, z níž vycházel zelený, dráždivě páchnoucí dým.

"A taky že řeknu. Gravitace."

"Nehrajte si se mnou Beowulfe Shaeffere. Tahle věc je mimořádně důležitá."

"Já si nehraju. Má váš svět měsíc?"

"Tato informace podléhá utajení." Loutkáři jsou zbabělci. Nikdo neví, odkud jsou, a nikdo to asi ani nezjistí.

"Víte, co se děje, když se měsíc dostane příliš blízko k planetě, kolem níž obíhá?"

"Rozpadne se."

"Proč?"

"Já nevím."

"Přilivy a odlivy."

"Co to je příliv a odliv?"

Aha, řekl jsem si v duchu. "Pokusím se vám to vysvětlit. Zemský Měsíc má průměr téměř tři tisíce pět set kilometrů a vůči Zemi se neotáčí. Vezměte si na něm dva kameny, jeden na místě ležícím nejbližší k Zemi a druhý ležící nejdále, tedy na opačné straně povrchu."

"Dobrá."

"A teď, není zřejmé, že budou-li tyto kameny ponechány samy v prostoru - tedy v uvedené vzdálenosti, ale nikoli na povrchu Měsíce - tak se od sebe vzdálí? Jsou na dvou odlišných oběžných drahách, připomínám, že na dvou soustředných drahách, z nichž jedna je o tři a půl tisíce kilometrů dále než druhá. Avšak tyto dva kameny musejí letět stejnou orbitální rychlostí."

"Ten vnější se pohybuje rychleji."

"Trefa. Takže existuje síla, která se snaží Měsíc roztrhnout. Gravitace ho drží pohromadě. Posuňte Měsíc dostatečně blízko k Zemi a ty dva kameny od sebe prostě odplují."

"Aha. Takže tahle slapová síla se pokoušela roztrhnout vaši loď. Byla také dostatečně silná v prostorách obytné sekce lodi Ústavu věd na to, aby vyrvala akcelerační křesla z úchyty."

"A rozdrtila lidské bytosti. Představte si to. Špička lodi byla pouhých jedenáct kilometrů od středu BVS-1. Ocas byl o devadesát metrů dál. Ponechány samy odděleně, pohybovaly by se po naprosto jiných oběžných drahách. Moje hlava a nohy se pokoušely o to samé, když jsem se dostatečně přiblížil."

"Aha. Lináte?"

"Co?"

"Všiml jsem si, že na některých místech ztrácíte vnější obal."

"Jo tohle. Dost mě spálilo záření hvězdy, jemuž jsem byl vystaven. To není vážné."

Dvě hlavy se na sebe na okamžik podívaly. Mělo to být něco jako pokrčení ramen? Na to Loutkař řekl: "Uložili jsme doplatek vaší mzdy v Bance We Made It. Jakýsi humanoid jménem Sigmund Ausfäller ten účet znrazil, dokud nebudou spočítány daně."

"Rád bych slyšel nějaká konkrétní čísla."

"Jestliže teď promluvíte s novináři a vysvětlíte jim, co se stalo s lodí ústavu, vyplatíme vám deset tisíc starů. Dáme vám je v hotovosti, takže je můžete okamžitě použít. Je to naléhavé. Šíří se řeči."

"Sem s nimi." A jako dodatečný nápad jsem ještě poznamenal: "Můžu jim taky říct, že váš svět nemá měsíc. Tahle informace by se docela dobře vyjímala jako poznámka pod čarou."

"Nerozumím." Avšak dva dlouhé krky se stáhly zpátky a Loutkař na mě koukal jako párek krajt.

"Věděl byste, co je slapová síla, kdybyste měli měsíc. Nemohlo by vám to uniknout."

"Měl byste zájem o..."

"Milión starů? Byl bych u vytržení. Podepišu dokonce i dohodu, jestliže bude obsahovat, co skrýváme. Jak se vám líbí být pro změnu vydirán?"

V JÁDRU

I.

Nevěděl jsem, jestli to mám považovat za obraz, nástěnný reliéf, sochařské dílo nebo prostě za mazanici, každopádně jsem na to narazil na prominentní výstavě v Sekci umění jinxského Ústavu věd. Napadlo mne, že ti Kdatlynové musejí mít divné oči, když se ty moje teď při pohledu na tu věc koupaly v slzách. Čím déle jsem na ten výtvar nazvaný "Vesmír FTL" hleděl, tím byl rozmazanější.

Zrovna jsem váhavě dospěl k závěru, že to byl asi autorův záměr, aby jeho dílo vypadalo rozmazaně, když moji ruku jemně sevřely zubaté čelisti. "Beowulfe Shaeffere, vy jste marnotratník," zazněl příjemně vzrušující kontraaltový hlas. Ten hlas by každému zpěvákovi či pěvci nadělal majlant. A mně se zdálo, že jsem ho poznal... Ale to nebylo možné. Ten, koho jsem měl na mysli, byl na planetě We Made It, světelné roky daleko. Otočil jsem se.

Loutkař pustil mou ruku a pokračoval: "A co si myslíte o Hrodenovi?"

"Ničí mi zrak."

"Přirozeně. Kdatlynové jsou vlastně slepí, mají radarové vnímání. 'Vesmír FTL' není určen pro zrakové vnímání, ale pro hmatové, pro vnímání doteky. Zkuste se ho dotknout jazykem."

"Jazykem? Ne, děkuji." Přesto jsem po něm alespoň přejel rukou. Jestli chcete vědět, jaký je to pocit, skočte do lodi na

Jinx, pořád to tu je. Zkrátka, ten pocit odmítám popsat.

Loutkař pochybovačně napřimil hlavy. "Jsem si jist, že váš jazyk je mnohem citlivější. Kolem není žádný hlídač."

"Nechte toho. Víte, že váš hlas je podobný hlasu regionálního prezidenta General Products na We Made It?"

"To on mi poslal vaši složku, Beowulfe Shaeffere. Nepochybně jsme měli stejného učitele angličtiny. Jsem regionálním prezidentem na Jinxu, jak jste jistě poznal z mého porostu."

No, nebyla to tak úplně pravda. Kaštanově hnědá kšice nad mozkovnou mezi dvěma krky by měla svým vzhledem ukazovat na příslušnost k určité vrstvě loutkařské společnosti, a ne být pouhým projevem módního stylu. Abyste se v tom však vyznali, museli byste být Loutkářem. Místo abych přiznal svou ignoranci, zeptal jsem se: "V té složce se říká, že jsem marnotratný?"

"Za uplynulé čtyři roky jste utratil přes milion starů."

"A líbilo se mi to."

"Ano. Brzy budete opět v dluhích. Přemýšlel jste o tom, že byste víc psal? Váš článek o neutronové hvězdě BVS-1 jsem obdivoval. »Hluboké dno gravitace...«, »Modré světlo hvězd na mne padalo jako nedefinovatelný ledový déšť...«.

Opravdu hezké."

"Díky. Bylo to taky dobře placené. Ale já jsem hlavně pilot kosmických lodí."

"To je opravdu šťastný osud, že jsme se tu potkali. Říkal jsem si, že bych vás měl vyhledat. Nechcete práci?"

Dost podezřelá otázka. Naposledy a jedinkrát, co jsem u Loutkářů vzal práci, jsem k tomu byl donucen vydíráním, protože věděli, že mě to může stát krk. A taky že málem stálo. Proč bych jim k tomu měl dát znovu příležitost? "Odpovím vám možná. Myslíte si, že jsem profesionální sebevražedný pilot?"

"Vůbec ne. Sdělím vám podrobnosti, když budete souhlasit s tím, že jde o důvěrné informace."

"Souhlasím," pronesl jsem formálně s vědomím, že mne to zavazuje. Ústní dohoda je stejně zavazující, jako dohoda sepsaná na papíře nebo jinak zaznamenaná.

"Dobrá. Pojďme," pronesl Loutkař a zamířil k transferové kabině.

Transferová kabina nás přenesla někam do vzduchoprázdných oblastí Jinxu. Byla noc. Vysoko na nebi se jako ostře zářivý bod vznášel Sirius B a na pustou měsíční krajinu vrhal pronikavě modrý měsíční svit. Vzhledl jsem a pátral po planetě Binary, oteklém oranžovém souputníku Jinxu. Nikde nebyla, takže jsme museli být na odvrácené straně ve Farside Endu.

Něco však nad námi bylo.

Trup kosmické lodi číslo čtyři firmy General Products je průhledná koule o průměru přesahujícím tři sta metrů. Ve známé galaxii nebyl nikdy postaven větší vesmírný koráb. Takové lodě byly s to koupit pouze vlády a používaly se výhradně na kolonizační projekty. Ta, co seděla nad námi, nemohla být k něčemu takovému nikdy použita. Naše transferová kabina stála mezi dvěma přistávacími vzpěrami, takže vyboulený bok lodi na nás shlížel jako sova na myš. Od transferové kabiny vedl vzduchoprázdnem k vyrovnávací tlakové komoře lodi spojovací tunel.

"Cožpak General Products se už dala do výroby kompletních kosmických lodí?" zeptal jsem se.

"Uvažujeme o rozšíření a rozdělení produkce. Vyskytly se ale problémy."

Z hlediska této Loutkáři vlastněné společnosti se muselo zdát, že je na něco takového nejvyšší čas. General Products vyrábí 95 procent trupů všech lodí ve vesmíru, a to hlavně proto, že nikdo jiný neumí dělat nezníčitelné trupy. Tahle loď, co na nás nyní shlížela z výšin, ovšem příliš vydařeným počinem nebyla. Jediným viditelným místem určeným pro posádku, náklad nebo cestující totiž bylo několik krychlových metrů prostoru dole nad vchodovou komorou, které stačily pro jednoho, a to skromného, pilota.

"Budete mít pernou práci s tím, abyste to prodali," prohodil jsem.

"To je pravda. Všiml jste si kromě toho ještě něčeho?"

"No..." Zařízení, které zaplňovalo průhledný trup, bylo na sebe těsně namačkáno. Neviděl jsem žádný náznak spojovacích chodeb, takže nemohly být prováděny opravy za letu. Od čtyř reaktivních motorů se loď táhla přiměřeně velká potrubí, jež ústila ven ve spodní části. Nikde na trupu nebyly žádné směrové trysky, nahrazovaly je nadměrné gyroskopy uvnitř. "Většina toho vypadá jako hyperprostorové motory. Ale to je nesmysl. Ledaže byste přišli na dobrý důvod, proč přesouvat sem tam měsíce."

"Kdysi jste byl komerčním pilotem společnosti Nakamura Lines. Jak dlouho vám trval let z Jinxu na We Made It?"

"Dvanáct dnů, pokud se nic neporouchalo." Právě tak dlouho, abych se stihl seznámit s nejhezčími pasažérkami na palubě, zatímco za mě všechno dělal autopilot - samozřejmě, kromě nošení uniformy.

"Mezi Sirem a Procyonem je vzdálenost čtyř světelných let. Naše loď by ji urazila za pět minut."

"Vy jste se pomátl."

"Ne."

Ale to znamená skoro světelný rok za minutu! Nedokázal jsem si to představit. A pak jsem si to najednou představil. S pusou dokořán, protože to, co jsem viděl, byla galaxie, která je pro mne celá otevřená. Víme toho jenom tak málo o tom, co je ve vesmíru, a to včetně našeho nejbližšího okolí. Ovšem s takovouhle lodí...!

"To je zatraceně rychle."

"Ano. Ale přístroje zabírají dost místa, jak jste si všimnul. Postavit tuto loď stálo sedm miliard starů, nepočítaje v to staletí výzkumů a vývoje, jenomže se s ní může přesunovat jenom jediný člověk. Takže tahle loď je omyl. Půjdeme dovnitř?"

II.

Obytnou sekci tvořily dvě místnosti. Byly nad sebou a po straně je doplňovala malá přechodová komora. Dolní místnost byla pilotní kabina s pulty plnými páček, knoflíků, displejů a blikajících světylek. Nad vším dominoval velký

kulovitý detektor hmoty. V horní místnosti byly jen holé stěny. Průhledné holé stěny, za nimiž jsem mohl koukat na zařízení produkující vzduch a potravu.

"Toto bude relaxační místnost," konstatoval Loutkař. "Rozhodli jsme se, že necháme na pilotovi, aby si ji zařídil sám."

"Proč bych to měl být já?"

"Dovolte, abych vám problém vysvětlil hlouběji." Loutkař začal rázovat po místnosti. Dřepnul jsem si, opřel se o zed' a sledoval ho. Na pohybujiho Loutkaře je radost pohledět. Dokonce i při jinxské přitažlivosti se jejich tělo zdá lehounké. Úzká kopyta klapala nerytmicky po podlaze. "Lidstvo kolonizovalo vesmírný prostor o průměru asi třicet světelných let, že ano?"

"Maximálně. Není to přesná koule..."

"Loutkařská oblast je mnohem menší. Sféra Kdatlynů je asi tak poloviční ve srovnání s vaší a sféra Kzintů jen o zlomek větší. To jsou významné druhy schopné cestovat vesmírem. Nemůžeme počítat Outsidery, vzdálené cestovatele vesmírem, protože ti nepoužívají kosmické lodě v pravém smyslu slova. Některé sféry se přirozeně prolínají. Cestování z jedné do druhé je téměř nulové, kromě nás, protože oblast našeho vlivu zahrnuje všechny, kdo kupují naše lodní trupy. Když ale dáte všechny tyto sféry dohromady, máte kosmický prostor o průměru šedesáti světelných let. Tato loď jím proletí za sedmdesát pět minut. Dejme tomu plus šest hodin na startování a šest hodin na přistání, pokud nebudeme počítat s případnou dopravní zácpou kolem cílové planety. Takže, máme vesmírné plavidlo, které se v této oblasti spojených sfér dokáže dostat kamkoli v čase nejvýše něco málo přes třináct hodin, ale nikam rychleji než za dvanáct hodin. S jedinou osobou na palubě, tedy pilotem, bez nákladu a za sedm miliard starů."

"A co výzkumné využití?"

"My, Loutkáři nemáme smysl pro abstraktní myšlení. Co tím máte na mysli?" Jakákoli jiná rasa by létáním touto lodí získala náskok, Loutkáři by však neriskovali vlastní krky tím, že by se v tom zkušebně proháněli sami. "To, co potřebujeme, je velké množství peněz a ziskat inteligentní bytosti, které by navrhly něco, co může létat pomaleji, ale co nesmí být tak napěchované. General Products nechce utratit tolik prostředků za takový nejistý podnik. Budeme chtít nejlepší mozky všech myslících druhů a nejbohatší investory. Beowulfe Shaeffere, potřebujeme přilákat pozornost."

"Reklamní senzaci."

"Ano. Chceme poslat pilota na cestu do jádra galaxie a zpět."

"Jo.... Bože! Půjde to tak rychle?"

"Trvalo by to nějakých dvacet pět dnů tam a stejnou dobu zpátky. Logické zdůvodnění můžete..."

"To je perfektní. Nemusíte to rozvádět. Proč já?"

"Chceme, abyste tu cestu vykonal a pak o tom napsal. Mám celý seznam pilotů, kteří píší. Ti, na které jsem se obrátil, se ovšem zdráhali. Říkali, že psát na pevné zemi je bezpečnější, než testovat neznámou loď. Chápu jejich argumenty."

"Já taky."

"Poletíte?"

"Co nabízíte?"

"Sto tisíc starů za cestu a dalších padesát tisíc za napsání článku. Samozřejmě, nezávisle na vašich ziscích z prodeje toho, co napíšete."

"Dostal jste mě."

* * *

Od té chvíle mi dělalo jedinou starost, že můj nový šéf zjistí, že ten článek o neutronové hvězdě napsal někdo jiný. Zpočátku jsem koumal i nad tím, proč mi General Products chce věřit. Když jsem totiž pro ně pracoval poprvé, pokusil jsem se jim ukrást loď; z důvodů, jež se mi tehdy zdály dobré. Ale pak jsem si uvědomil, že loď, kterou jsem nyní nazval Long Shot, tedy dlouhá střela, nemá cenu krást. Každý případný zájemce by věděl, že jde o horké zboží. A co by z toho měl? Long Shot mohla bádat ve hvězdokupách, ale jejím jediným dalším využitím byla reklama.

Poslat ji do centra galaxie byl mistrovský reklamní kousek.

No podívejte: konvenční lodí to bylo z We Made It na Jinx dvanáct dnů a Long Shotem dvanáct hodin. O co jde? Jaký je v tom rozdíl? Na tu cestu budete stejně šetřit dvanáct let. Ale mise do centra galaxie?! Když dám stranou problémy s doplňováním pohonných hmot a zásob, moje stará loď by se tam dostala za tři sta let. Žádný známý druh dosud nikdy jádro galaxie neviděl. Skrylo se za vrstvami nejasných plynových a prашných mračen. V knihovnách můžete najít stohy literatury o centrálních hvězdách, obsahují ale jen obecná tvrzení a odborné hypotézy vycházející z pozorování jiných galaxií, jako je Andromeda.

Tři století se scvrkla na necelý měsíc! To je něco, čemu rozumí každý. A velice dobře!

Zařízení obytné sekce a celého systému pro zabezpečení života bylo hotovo během několika týdnů. Prál jsem si, aby stěny pilotní kabiny zůstaly průhledné, zatímco relaxační místnost byla bez oken a natřená jen modrou barvou. Když skončili, měl jsem všechno, co je potřeba k tomu, aby člověk zůstal při smyslech během sedmítýdenního pobytu v prostoru o velikosti větší skříně.

Den před odletem jsme s Loutkářem pohovořili o konečné podobě mého kontraktu. Na cestu do jádra galaxie a zpět jsem měl čtyři měsíce. Vnější kamery budou zapnuty nepřetržitě, vůbec s nimi nebudu manipulovat. Vrátit se před dosažením cíle mohu jediné v případě mechanické závady na lodi, jinak ne. Ve smlouvě byly také stanoveny sankce pro případ nesplnění závazků. Vzal jsem si kopii záznamu, abych ji nechal právníkovi.

"Ještě něco byste měl vědět," řekl poté Loutkař. "Směr tahu je opačný vůči směru hyperpohonu."

"To jsem nepochopil."

Loutkař hledal slova. "Jestliže zapnete najednou reaktivní motory a hyperpohon, poletíte v hyperprostoru s plameny

napřed."

Představil jsem si to. Pěkně zadkem do neznáma. S pilotní kabinou na spodku lodi to dávalo smysl. Tedy, Loutkářům to dávalo smysl.

III.

A bylo to.

Odstartoval jsem s přetížením pod dvěma standardními g, protože mám rád svoje pohodlí. Dvanáct hodin jsem letěl jen na reaktivní motory. Nebývám příliš hluboko v nějakém gravitačním poli, když používám hyperpohon, zvláště je-li experimentální. Piloti, kteří to udělají, se z hyperprostoru už nevrátí. Bavil jsem se v relaxační místnosti, dokud nezazněl zvukový signál. Sklouzl jsem do pilotní kabiny, vypnul motory, promnul si energicky ruce a spustil hyperpohon. Nebylo to přesně to, co jsem očekával.

Samozřejmě, nemohl jsem vidět ven. Když běží hypermotory, jakoby se slepé místo na sítnici lidského oka rozšířilo do všech oken. Není to tak, že nic nevidíte, prostě zapomenete, že existuje něco k vidění. Například, jestliže máte mezi ovládacím panelem v kuchyni a reprodukcí některého Daliho obrazu v obývacím pokoji spojovací okno, vaše oči a vaše mysl dají obraz přímo vedle panelu a prostor mezi tím vymažou. Z toho můžou lidi zešít. To mi ale starosti nedělalo. Strávil jsem v hyperprostoru tisíce pozemských hodin. Držel jsem oči na detektoru hmoty.

Detektor hmoty je velká průhledná koule s určitým počtem modrých linek vybíhajících ze středu. Směr linky určuje směr nějaké hvězdy a délka její hmotnost. Nepotřebovali bychom piloty, kdyby tenhle detektor mohl být napojen na autopilota, ale nemůže. Detektor hmoty je tak spolehlivý a tak přesný, protože je to psionické zařízení. K tomu, aby fungoval, potřebuje spojení s nějakou myslí. Já jsem ho už používal tolikrát, že modré linky byly pro mne jako skutečné hvězdy.

Proti mně se vynořila hvězda a já se jí vyhnul. Další linka, která nebyla úplně přede mnou, se mi zdála dostatečně dlouhá na to, aby měla nebezpečnou hmotnost, a tak jsem znovu uhnul. Tím se náhle rovnou přede mnou objevil modrý trpaslík. Prudce jsem změnil směr a rozhlédl se po ovladači rychlosti. Chtěl jsem zpomalit.

Opakuji, chtěl jsem zpomalit.

Samozřejmě, žádný takový ovladač tam nebyl. Součástí výzkumného projektu Loutkářů bylo navrhnout ovládání rychlosti motoru.

Vtom se ke mně natáhla dlouhá rozmazaná čára - protoslunce...

Abych vám svou situaci přiblížil: Představte si jednu z pozemských dálnic. Určitě jste viděli jejich snímky z vesmíru, změť kroutících se betonových stužek, prázdných a opuštěných, ale nikdy stržených. Některé jsou už rozlámány a jiné jsou zastavěné domy. Ty, co jsou už hodně rozpadlé, lidé využívají k projížďkám na koni. Představte si, jak musely vypadat o víkendu v šest hodin večer třeba v prvním roce 21. století. Nikde nekončící kolony vozidel, která se mohou pohybovat jen po zemi.

Tak. Teď všem těm autům vezměte brzdy. Pak nechte jejich řidiče, ať jedou rychlostí devadesát až sto kilometrů za hodinu, ne všichni stejnou. Dejme tomu, že se s těmi všemi řidiči něco náhle stane, takže maximální rychlost se stane také minimální rychlostí. Začnou se projevovat známky paniky.

Připraveni? Dobře. Instalujte tedy do svého auta radar, začerněte všechna okna a vyrazte na dálnici.

Tak takhle nějak jsem na tom byl.

* * *

Nejdřív to nevypadalo tak zle. Stále se ke mně nějaké hvězdy blížily a já se jim stále vyhýbal, až se to po určité době stalo rutinou. Podle nabytých zkušeností jsem již na první pohled dokázal říci, která hvězda je dost velká anebo příliš blízko na to, aby pro mne mohla znamenat záhubu. Jenomže u Nakamura Lines mi stačil pohled každých šest hodin, nebo tak nějak. Tady jsem si nemohl dovolit odtrhnout zrak. Jak jsem byl postupně stále více unavený, těsné míjení se stávalo stále těsnějším. Po třech hodinách jsem toho měl dost, musel jsem vyskočit z hyperprostoru.

Hvězdy vypadaly poněkud cizí. S náhlým šokem jsem si uvědomil, že se nacházím zcela mimo známý vesmír. Sirius, Antares... nikdy bych je odsud nepoznal. A vlastně jsem si ani nebyl jistý, jestli jsou vůbec viditelné. Setřásl jsem to ze sebe a zavolal domů.

"Long Shot volá General Products, Long Shot volá..."

"Beowulf Shaeffer?"

"Už jsem vám někdy řekl, jaký milý, sexy hlas máte?"

"Ne. Je všechno v pořádku?"

"Obávám se, že nikoli. Vlastně, chci říct, že to nedokážu."

Pauza. "Proč ne?"

"Nemůžu donekonečna uskakovat před těmi hvězdami. Jedna z nich mě dostane, když v tom budu pokračovat moc dlouho. Ta loď je zatraceně příliš rychlá."

"Ano. Musíme vyprojektovat loď pomalejší."

"Štve mě, že se musím vzdát takového výdělků, ale oči mám, jako bych týdně loupal cibuli, všechno mě bolí. Otáčím!"

"Mám vám přehrát záznam vašeho kontraktu?"

"Ne. Proč?"

"Jediným legálním důvodem pro váš návrat je mechanické poškození. Jinak vás čeká penále, které činí dvojnásobek dohodnuté odměny."

"Mechanické poškození," hlesnul jsem v zamyšlení. Někde v lodi byla bedna s nářadím, v níž by mohlo být kladivo...

Skoro současně se ozvalo: "Dříve jsem se o tom nezmínil, protože se mi to nezdálo zdvořilé, ale dvě kamery jsou umístěny v obytných prostorách. Zamýšleli jsme, že filmy s vámi využijeme k reklamním účelům, ale..."
"Aha. Řekněte mi jednu věc. Když vám regionální prezident na We Made It poslal moje jméno, zmínil se o tom, že jsem odhalil, že vaše planeta nemá měsíc?"
"Ano, zmínil se o této záležitosti. Souhlasil jste, že budete za milión stárů mlčet. Přirozeně má záznam tohoto vašeho obchodu."
"A jsme doma." Tak to je tedy důvod, proč si vybrali Beowulfa Shaeffera, slavného spisovatele. "Let potrvá déle, než jsem myslel."
"Za každý den nad dohodnutou dobu trvání letu, tedy nad čtyři měsíce, musíte zaplatit pokutu. Dva tisíce stárů za den."
"Váš hlas nabyl nesnesitelného tónu. Nazdar."

* * *

Tak jsem tedy pokračoval. Každou hodinu jsem si vyskakoval do normálního kosmického prostoru na desetiminutovou přestávku na kafe. Vyskakoval jsem si na jídlo, vyskakoval jsem si na šlofika. Dvanáct hodin jsem denně úhrnem strávil pilotováním a dvanáct hodin jsem se dával dohromady. Byl to ztracený boj.
Koncem druhého dne mi bylo jasné, že čtyřměsíční limit nesplním. Mohl bych to dokázat za šest měsíců, zaplatit na pokutách sto dvacet tisíc stárů a byl bych na tom skoro stejně jako na začátku. Chtějte po mě, abych věřil Loutkářům! Hvězdy byly všude kolem, svítily na mě podlahou a v mezerách mezi napěchovanými přístroji. Srkal jsem kávu a snažil se na nic nemyslet. Mezi nohama na mě mrtvolně bledě zářila Mléčná dráha. Hvězd nyní bylo hodně a čím víc se budu blížit k centru galaxie, tím jich bude více, až mě nakonec některá treť.
A pak jsem dostal nápad. Vlastně i pokud jde o dobu letu.
Sametový hlas odpověděl okamžitě. "Beowulf Shaeffer?"
"Nikdo jiný tu není, zlato. Podívejte, něco jsem vymyslel. Poslali byste..."
"Nefunguje snad některý z přístrojů, Beowulfe Shaeffere?"
"Ne, všechny pracují dobře, tedy zatím. Podívejte..."
"Tak co byste mi mohl říci, aby si to zaslouhovalo moji pozornost?"
"Zlato, nadešel čas rozhodnout se. Chcete odvetu nebo chcete loď zpátky?"
Chvilka ticha a pak: "Mluvte."
"Můžu se do jádra dostat mnohem rychleji, když se před tím dostanu do nějakého prostoru mezi rameny. Známe galaxii natolik dobře, abychom věděli, kde končí naše rameno?"
"Zjistíme to v Ústavu věd."
"Fajn."
Spal jsem jako zabítý, když mě o čtyři hodiny později nešetně vyburcovala zvuková signalizace hyperfonu. Nebyl to prezident, ale nějaký poskok. Vzpomněl jsem si, že jsem toho loutkařského potentáta včera večer, zmožen únavou a oklamán jeho svůdným hlasem, nazval "zlatem" a zajímalo mě, jestli jsem se dotkl jeho loutkařské hrdosti. On mohl být mužského rodu, pohlaví Loutkaře totiž patří k malým tajemstvím každého z nich. Poskok mi sdělil kurs a vzdálenost k nejbližší mezeře mezi hvězdami.
Celý další den mi zabralo, než jsem se tam dostal. Když začaly hvězdy řídnout, nemohl jsem tomu uvěřit. Vypnul jsem hyperpohon a přesvědčil se, že to je pravda. Hvězdy byly od sebe vzdáleny desítky a stovky světelných let. Mohl jsem vidět jasně zářící kousek jádra galaxie, jak vykukuje z matného mračna smíchaných hvězd a prachu.

IV.

Od té chvíle to bylo lepší. Stačilo, abych se na detektor hmoty podíval každých deset minut. Mohl jsem zapomenout na jeho nepřetržité sledování přerušované vynucenými přestávkami na odpočinek, na jídlo a na cvičení. Osm hodin denně jsem spal a zbylých šestnáct letěl. Mezera se vinula k jádru v úzké zatáčce, které jsem se držel.
Jako výzkumná mise by tenhle let byl naprostým fiaskem. Neviděl jsem nic. Byl jsem na hony daleko od všeho, co by stálo za vidění. Hvězdy a prach, podivné chomáčovité chuchvalce svítící do temna mezihvězdného prostoru, neviditelné a neidentifikovatelné věci, za nimiž mohly být hvězdy - moje kamery je natočily z pěkně bezpečné vzdálenosti a na záznamech se pak ukázaly drobné svítící kuličky. Za tři týdny jsem směrem k jádru urazil téměř sedmáct tisíc světelných let.
Konec těchto tří týdnů byl koncem mezery. Předě mnou se rozprostřela nezajímavá břečka hvězd se stěnou neprůhledných prašných mračen na pozadí. K centru galaxie jsem stále ještě měl třináct tisíc světelných let cesty.
Pořídil jsem pár záběrů a pohnul se vpřed.
Desetiminutové pauzy, přestávky na jídlo, které byly stále delší a delší kvůli odpočinku, spací periody, po nichž jsem měl oči zarudlé a v jednom ohni. Hvězdy houstly stejně jako prach, takže detektor hmoty ukazoval rozmazanou modrou skvrnu s ostrými modrými čarami. Ty čáry byly čím dál rozmazanější. Musel jsem brzdit každou půlhodinu.
Tak to šlo tři dny.
Čtvrtý den se blížil čas oběda. Seděl jsem s očima přišpendlenýma na detektor, když jsem si všiml výkyvů v modré skvrně, které naznačovaly změnu hustoty prachu kolem mne. Najednou to úplně zmizelo. No to je báječné! Nebylo by fajn, kdyby se teď na mě ukazatel hmoty vykašlal? Ale ostré linky hvězd tam pořád byly, deset nebo dvacet jich mířilo všemi směry. Obrátil jsem pozornost zpět k řízení. Zvukový signál hodin oznámil čas. Šťastně jsem si vydechl a vyskočil do normálního vesmírného prostoru.

Hodiny ovšem ukazovaly, že musím na oběd ještě půlhodinku počkat. Přestože jsem na jídlo myslel intenzivně, řekl jsem si »ne« a pokračoval v práci. Zajímalo mě, jak nebe vypadá, a podvědomě jsem vzhledl vzhůru, tedy nepodíval jsem se ven průhlednou podlahou. Ten velký rozměr hyperprostoru je těžký i pro cvičené oko. Pak jsem si ale uvědomil, že nejsem v hyperprostoru, a podíval se dolů.

Na chvíli jsem strnul. Se zrakem přilepeným k podlaze jsem sáhnul po hyperfonu.

"Beowulf Shaeffer?"

"Ne, tady je Albert Einstein." Rozhodl jsem se, že nadešel čas, vrátit se pro odměnu.

"Poskytování nepravdivých informací je přímým porušením dohody. Proč jste zavolał?"

"Vidím jádro galaxie."

"To není důvod, proč byste měl volat. V dohodě je přímo stanoveno, že máte vidět jádro galaxie."

"Zatraceně, vás to nezajímá? Nechcete vědět, jak vypadá?"

"Pakliže to chcete vyličit hned teď, jako preventivní opatření proti případné nehodě, zapnu vám diktafon. Avšak nebude-li vaše mise zcela úspěšná, záznam nebudeme moci použít."

* * *

Přemýšlel jsem nad skutečně břitkou odpovědí, když zaznělo cvaknutí. Skvělé, šéf mě připojil na diktafon.

Řekl jsem jednu krátkou větu a přerušil spojení.

Centrum galaxie.

Ty tam byly nejasné masy prachu a plynů. Před miliardami let musely být vymety kupami hvězd chtivých paliva. Galaktické jádro přede mnou leželo jako velká koule osázená drahokamy. Čekal jsem, že to bude něco postupného, nějaká hustá masa hvězd rozbíhající se do ramen. Ale nebylo v tom postupného vůbec nic. V srdci galaxie hnízdila jasná koule pestrobarevného světla o průměru pět až šest tisíc světelných let ostře ohraničená posledními prachovými mračky. Byl jsem deset tisíc čtyři sta světelných let od středu.

Největší a nejjasnější byly rudé hvězdy. Některé z nich jsem dokonce viděl jednotlivě. Zbytek byl směsicí světélkující modré a zelené barvy. Ale ti rudí obři! Vedle nich by takový Aldebaran vypadal jako špunt z jeslí.

A všechno bylo tak zářivé. Musel jsem použít teleskop, abych viděl temné pozadí mezi hvězdami.

Vyličím vám, jak zářivé to bylo.

Je noc tam, kde jste? Vyjděte ven a podívejte se na hvězdy. Jakou mají barvu? Antares by mohl být červený, pokud jste dost blízko, podobně jako je ve sluneční soustavě načervenalý Mars. Ještě Sirius může být namodralý. Ale zbytek jsou bílé body. Proč? Protože je tma. Vaše vidění za denního světla je barevné, ale v noci vidíte černobíle jako psi.

Slunce v jádru galaxie byla dostatečně zářivá na vidění jako za bílého dne.

Tady bych si vybral planetu! Ne v samém středu, ale právě tady, s jádrem na jedné straně a na druhé se zastřeně zářícími prachovými mračky tvořícími podivně zvlněnou oponu. Lidi, jaký je to nádherný pohled! Představte si, jak ta planoucí, drahokamy osázená koule vychází na východě ve velikosti stokrát větší, než vypadá ze svého měsíce Jinxu Binary, ale bez onoho neustálého pocitu obavy, který tato planeta vyvolává, že na vás celý její oranžový svět spadne. Obrovské třpytivé galaktické jádro totiž vyhlíží jen jako milá, neškodná hvězdná záře. Vybral bych si svůj svět hned teď a vznesl na něj nárok. Až by Loutkáři dali dohromady nový pohon, s nímž jsem do jádra letěl, měl bych nejhezčí usedlost v celém známém vesmíru! Kdybych jenom našel obyvatelnou planetu.

Do háje, rád bych se odtud dostal domů. Skočil jsem zpět do hyperprostoru a pokračoval v práci.

V.

O jednu hodinu padesát minut, jednu přestávku na jídlo, dvě přestávky na odpočinek a padesát světelných let později jsem si v jádru všiml něčeho zvláštního. Když jsem proletěl téměř průhledným závojem posledního prachového mračka, bylo to ještě zřetelnější. Ne příliš blízko středu té koule svítila bílá skvrna, která byla dost jasná na to, aby modrá, zelená a červená kolem ní vypadaly mdle. Podíval jsem se na ni znovu při další přestávce a byla o něco jasnější. Při další pauze byla zase jasnější...

"Beowulf Shaeffer?"

"Jo. Čtěl jsem..."

"Proč jste do diktafonu řekl, že jsem zbabělá dvouhlavá příšera?"

"Nebyl jste na příjmu, takže jsem k tomu musel použít diktafon."

"Logická úvaha. Ano. My, Loutkáři nemůžeme pochopit váš postoj k přirozené opatrnosti." Šéf se naštvál, i když byste to z jeho hlasu nepoznali.

"Jestli chcete, tak si o tom s vámi podebatuju, ale není to důvod, proč jsem vám zavolał."

"Vysvětlíte, prosím."

"Jsem všema deseti pro opatrnost. Uvážlivost by měla být nedílnou součástí odvahy. Vy dokážete být třeba dobrými obchodníky, protože je snazší přežít s hromadou peněz. Jenomže se tak zatraceně zabýváte tolika způsoby přežití, že vás ani nezajímá něco, co není hrozbou. Nikdo kromě Loutkářů by neodmítl mou nabídku popsat, jak vypadá jádro galaxie."

"Zapomněl jste na Kzinty."

"Ach, Kzintové!" Kdo by očekával racionální chování od Kzintů? Když zaútočí, naplácáte jim. Po váhání se rozhodnete, že je nevyhladíte. Pak počkáte, až se zase dají do kupy, a když znovu zaútočí, znovu jim naplácáte. Mezitím jim prodáváte potraviny, kupujete jejich kovy a zaměstnáváte je, když potřebujete dobré herní teoretiky. Ne že by představovali nějakou skutečnou hrozbu. Vždycky útočí, když ještě nejsou připraveni.

"Kzintové jsou masožravci. Tam, kde se my zajímáme o přežití, masožravci se zajímají jen o jídlo. Dobývají, protože ti, které si podrobili, je mohou zásobovat potravou. Nemohou dělat otrockou práci. Chov dobytka je jim cizí. Musejí mít otroky nebo být barbary a běhat po lese za potravou. Proč by se měli zajímat o něco, co nazýváte abstraktním věděním? Proč by se o to měla zajímat jakákoli myslící bytost, když toto vědění nemá šanci přinést nějaký zisk? Váš popis centra galaxie by prakticky zaujal jenom všežravce."

"Byl by to dobrý projev, nebýt toho, že většina myslících druhů jsou všežravci."

"Dlouho a vážně jsme o tom přemýšleli."

Jo, budu muset dlouho a vážně popřemýšlet o tomhle.

"Proč jste zavolal, Beowulfe Shaeffere?"

A jo. "Podívejte, vím, že nechcete vědět, jak vypadá jádro, vidím ale něco, co by mohlo představovat přímé nebezpečí. Vy máte přístup k informacím, já nemám. Mohu pokračovat?"

"Můžete."

Ha. Učil jsem se přemýšlet jako Loutkař. Bylo to dobře? Řekl jsem svému šéfovi o zářivé, podivně formované bílé skvrně v centru galaxie. "Když jsem na to zaměřil teleskop, málem jsem oslepl. Ochranné brýle číslo dvě nepomohly zjistit vůbec žádné detaily. Je to jen beztvará bílá skvrna, ale tak jasná, že hvězdy před ní vypadají jako černé body se zbarveným okrajem. Rád bych věděl, co to způsobuje."

"To zní velmi neobvykle." Pomlka. "Je bílá barva stejnoměrná? Je stejnoměrná jasnost?"

"Momentik." Sálh jsem zase po teleskopu. "Ta barva ano, ale jasnost ne. Vidím v té skvrně matnější oblasti. Myslím, že střed se ztrácí."

"Podívejte se do teleskopu a najděte nějakou novu. V takové mase hvězd by jich mělo být několik."

Zkusil jsem to. Zanedlouho jsem něco objevil: zářivý disk zvláštní modrobílé barvy s temnějším a poněkud menším červeným diskem vepředu. To musela být nova. V centru galaxie Andromedy a v tom, co jsem viděl z jádra naší galaxie, byly rudé hvězdy největší a nejjasnější.

"Jednu jsem našel."

"Popište, co vidíte."

Po chvíli jsem si všimnul, co má na mysli. "Má to stejnou barvu jako ta skvrna. A jasnost je taky přibližně stejná. Ale co by mohlo způsobit výbuch takového fláku supernov?"

"Studoval jste přece jádro galaxie. Hvězdy jsou v něm od sebe vzdáleny v průměru půl světelného roku. A čím více ke středu, tím jsou si blíže a jejich záření nezastiňují žádná mračna. Když jsou hvězdy tak blízko, vzájemně se ozařují natolik, že se zvyšuje jejich teplota. Hvězdy v jádru hoří rychleji a stárnou rychleji."

"To vidím."

"Protože hvězdy v jádru stárnou rychleji, je mnohem více z nich ve fázi supernov, než je tomu v ramenech galaxie.

Navíc jsou všechny teplejší, vezmeme-li v úvahu jejich individuální věk. Jestliže je nějaká hvězda několik tisíciletí od fáze supernovy a půl světelného roku od ní vybuchne supernova, hádejte, co se stane."

"Můžou vybuchnout obě. Pak tyhle dvě můžou způsobit explozi třetí a ty tři potom odpálit několik dalších..."

"Ano. Protože fáze supernovy trvá jako jeden lidský standardní rok, řetězová reakce by rychle skončila. Vaše světelná skvrna musela vzniknout tímto způsobem."

"To je úleva. Mám na mysli to, že vím, jak to vzniklo. Cestou pořídím snímky."

"Správně." Cvak.

Jak jsem se k ní blížil, skvrna rostla a stávala se jasnější, ale nadále byla beztvará jako závoj mlhoviny. Ten můj superrychlý let mi najednou připadl tak nějak nefér. Vzdálenost, kterou světlo z té skvrny plné nov urazilo za padesát let, jsem já proletěl za jednu hodinu rychlostí, která způsobovala, že se sám vesmír zdál být nereálným. Při čtvrté zastávce na odpočinek jsem vyskočil z hyperprostoru a podíval se dolů skrz podlahu, zatímco kamery dělaly svou práci a pořizovaly snímky. Pak jsem na chvíli odvrátil pohled od světelné skvrny a zjistil, že jsem oslepený a nevidím nic než oranžové skvrny. Musel jsem si nasadit brýle s ochrannou clonou číslo jedna. Každý pilot, který startuje nebo přistává v blízkosti sluncí, má s sebou vždy sadu dvaceti takovýchto brýlí s různými clonami.

Zamrazilo mě při vědomí, že ta skvrna byla stále téměř deset tisíc světelných let daleko. Radiace v jádru by už musela zabít veškerý život, kdyby tam někdy nějaký byl. Přístroje na trupu lodi ukazovaly radiaci jako ve sluneční výhni.

Při následující zastávce jsem potřeboval clonu číslo dvě. O něco později trojku. Pak čtyřku.

Skvrna se změnila na velkou jasnou amébu natahující zkroucená chapadla termonukleárního ohně hluboko do vnitřností galaktického jádra. V hyperprostoru to vypadalo takřka jako v dopravní zácpě, nárazník na nárazník, ale na zastavování jsem nepomýšlel. Jak se jádro přibližovalo, skvrna rostla jako něco živého, něco, co potřebuje stále více potravy. Myslím, že mi tehdy už svítilo.

Nadešel čas na spánek. Pilotní kabina byla zalita oslnivým světlem. Spal jsem v relaxační místnosti u ovladače pro nastavování teploty. A zase ráno. Měřič radiace vrčel svou píseň smrti, která byla při každé zastávce hlasitější.

Kdybych měl v úmyslu vystoupit ven do otevřeného prostoru, musel bych od tohoto záměru ustoupit. Radiace nemohla trupem firmy General Products proniknout, stejně jako jím nemohlo proniknout nic jiného s výjimkou viditelného světla.

Strávil jsem nepříjemnou půlhodinku přemýšlením, zda některý ze zákazníků Loutkářů viděl rentgenové záření. Báł jsem se zavolat a zeptat se.

Na detektoru hmoty se objevila bleděmodrá čmouha. Plyny vyvržené zářivou skvrnou. Musel jsem pořád měnit ochranné brýle.

Někdy druhého dne ráno jsem zastavil. Nebylo kudy pokračovat.

* * *

"Beowulfe Shaeffere, nestal jste se závislý na mém hlasu? Mám jinou práci, než sledovat váš postup."

"Chtěl bych vám udělit lekci o abstraktním myšlení."

"Nepochybně to může počkat, až se vrátíte zpátky."

"Galaxie je v explozi."

Ozval se podivný zvuk. "Zopakujte, prosím."

"Dáváte pozor?"

"Ano."

"Dobře. Myslím, že vím, proč většina myslících druhů jsou všežravci. Zájem o abstraktní vědění je příznak prosté zvědavosti. Zvědavost musí být charakteristickým rysem touhy přežít."

"Musíme o tom diskutovat? No dobrá. Můžete mít i pravdu. S touto hypotézou přišli také jiní, včetně Loutkářů. Jak ale tedy přežil náš druh?"

"Musíte mít nějakou náhražku za zvědavost. Možná je to zvýšená inteligence. Už jste tu dost dlouho na to, aby se u vás rozvinula. Naše ruce se v umu nemohou vyrovnat vašim ústům. Kdyby měl hodinář v prstech cit pro vůni a pro chuť, stejně by v nich nikdy neměl takovou sílu, jakou máte v čelistech, ani jemnost těch výběžků kolem vašich rtů. Když chci vědět, jak je nějaký myslící druh starý, dívám se, co používá jako ruce a nohy."

"Ano. Lidské nohy se stále ještě přizpůsobují svému úkolu držet vás vzpřímené. Chcete tedy říci, že inteligence se nám rozvinula natolik, aby zajišťovala zachování našeho druhu bez závislosti na té vaší náhodné metodě učení všeho, co se dá, z pouhé radosti z poznávání?"

"Ne tak docela. Naše metoda je lepší, než říkáte. Kdybyste mě neposlali do centra galaxie z reklamních důvodů, nikdy byste se nedozvěděli o tomhle."

"Říkáte, že jádro galaxie exploduje?"

"Spíše před nějakými devíti tisíci světelnými roky explodovalo. Mám teď na nose ochranné brýle s nejvyšší clonou 20 a pořád je příliš jasno. Třetina jádra je už pryč. Ta skvrna se šíří téměř rychlostí světla. Nezdá se mi, že by ji něco mohlo zastavit, než zasáhne plynová mračna za jádrem."

Žádná odezva. Tak jsem pokračoval. "Hodně toho uvnitř skvrny vyhaslo, ale celý její povrch je jako čerstvá nova. A nezapomeňte, že světlo, které vidím, je staré devět tisíc světelných let. Teď vám přečtu údaje z několika přístrojů."

Radiace: dvě stě deset. Vnitřní teplota je normální, ale asi slyšíte, jak kvílí aparáty, které ji udržují. Detektor hmoty přede mnou neukazuje nic než čmouhu. Vracím se."

"Radiace dvě stě deset? Jak daleko jste od okraje jádra?"

"Myslím asi tak čtyři tisíce světelných let. Vidím, jak se na bližší straně skvrny začínají tvořit chocholy žhavého plynu a míří na galaktický sever a jih. Něco mi to připomíná. Nejsou v ústavu nějaké snímky explodujících galaxií?"

"Je jich tam hodně. Ano, už se to dříve stalo. Je to špatná zpráva, Beowulfe Shaeffere. Až radiace z centra galaxie dospěje k našim světům, sterilizuje je. My, Loutkáři budeme brzy potřebovat značné množství peněz. Mám vás uvolnit ze smluvních závazků bez zaplacení odměny?"

Zasmál jsem se. Byl jsem hodně překvapený, ale rozhodně mi nepřeskočilo. "Ne."

"Určitě nemáte v úmyslu vstoupit do jádra galaxie."

"Ne. Podívejte se, proč..."

"Pak podle podmínek našeho kontraktu zaplatíte pokutu."

"Zase se mýlíte. Pořídím snímky přístrojů s jejich hodnotami. Až soud uvidí to, co je na stupnici měřiče radiace, a tu modrou čmouhu na detektoru hmotnosti, pochopí, že se děje něco nedobrého."

"Nesmysl. Pod vlivem důkazních drog ty údaje vysvětlíte."

"Jistě. A soud pozná, že jste na mě chtěli, abych letěl přímo do středu té apokalypsy. Víte, co by tomu řekli?"

"Ale jak může soud rozhodnout proti smlouvě, o níž je pořízen záznam?"

"Vtip je v tom, že bude chtít. Možná dospěje k závěru, že lžeme oba a že se přístroje skutečně zbláznily. Možná, že najde způsob, jak smlouvu prohlásit za protiprávní. Ale v každém případě rozhodne ve váš neprospěch. Chcete se vsadit?"

"Ne. Vyhrál jste. Vraťte se."

VI.

Jádro bylo půvabným barevným drahokamem, když se mi ztratilo z přímého dohledu. Rád bych ho někdy navštívil, ale žádné stroje času neexistují.

Asi tak během měsíce jsem pronikl téměř k centru galaxie. Při návratu domů jsem si dal na čas, zamířil jsem přímo na galaktický sever a pak letěl prostorem, kde mě nemohly otravovat žádné hvězdy. Celou cestu jsem si lámal hlavu, proč mě chtěl Loutkař nakonec podvést. Reklama Long Shotu by nikdy nemohla být lepší, ale regionální prezident to chtěl všechno zahodit, jenom aby mě zlomil. Nemohl jsem se zeptat proč, protože nikdo na moje volání hyperfonem neodpovídal. Nic z toho, co jsem o Loutkářích věděl, mi to nemohlo vysvětlit. Cítil jsem se jako perzekuovaný. Přistál jsem na základně Farside End, ale nikdo tam nebyl. Transferová kabina mě přemístila zpátky do Sirius Mater, největšího města na Jinxu. Chtěl jsem tu kontaktovat General Products, předat jim loď a vyzvednout si své peníze. Čekala mě však další překvapení.

* * *

1) General Products poukázala na můj účet v Jinxské bance sto padesát tisíc stárů. K tomu mi vzkázala, že je čistě na mě,

jestli nějaký článek napíšu nebo ne.

2) General Products zmizela. Už neprodává žádné trupy vesmírných plavidel. Společnosti, které s ní měly podepsány kontrakty, již dostaly peníze za nesplnění smluvních závazků. To všechno se stalo přede dvěma měsíci ve všech známých světech najednou.

3) Bar, v němž sedím, je na střeše nejvyšší budovy v Sirius Mater, téměř dva kilometry nad ulicemi města. Dokonce až sem je slyšet, jak se hroutí trh s cennými papíry. Začalo to kolapsem společností, které neměly žádné trupy na výrobu svých kosmických lodí. Pak následovaly stovky dalších. Rozpad mezihvězdného trhu trval dlouho, ale stejně jako tomu bylo s novami v centru galaxie, neviděl jsem žádnou možnost, jak tuto řetězovou reakci zastavit.

4) Veřejně bylo oznámeno, že je na prodej tajemství výroby nezničitelných trupů General Products. Lidští zástupci této společnosti budou shromažďovat nabídky po dobu jednoho roku. Žádná z nabídek ovšem nemůže být menší než bilion stárů, takže lidi klídek, zpátky na zem.

5) Nikdo nic neví, což nejvíce přispívá k panice. Už je to měsíc, co byl nějaký Loutkař naposledy spatřen na některém známém světě. Proč se tak náhle stáhli ze všech mezihvězdných záležitostí?

Já to vím.

* * *

Za dvacet tisíc let zaplaví tuto oblast vesmíru vlna radiace. Třicet tisíc světelných let se může zdát jako velká bezpečná vzdálenost, ale není. Ne, když jde o takovou velkou explozi. Ptal jsem se na to. Výbuch jádra učiní tuto galaxii neobyvatelnou pro všechny známé formy života.

Dvacet tisíc let je dlouhá doba. Je to čtyřnásobek psaných dějin lidstva. My všichni se už obrátíme v prach, až se situace stane nebezpečnou, a já osobně nemám v úmyslu dělat si z toho těžkou hlavu.

Loutkáři jsou ale jiní. Vyděsili se a vydávají se na cestu hned. Zaplacení pokut za nesplnění kontraktů a nákup motorů a jiné vybavy do kosmických lodí bude stát tolik peněz, že by se jim hodila i moje, ve srovnání s těmito obrovskými náklady titěrná mzda. Mezihvězdný obchod může jít k čertu, od nynějška Loutkáři nemají čas na nic jiného než na útěk. Kam se vydají? Inu, naše galaxie je obklopena kruhem malých kulovitých hvězdokup. Některá z nich blízko okraje by mohla být bezpečná. Nebo by Loutkáři mohli letět až do Andromedy. Mají k dispozici Long Shot, pokud se pro něj vrátí, a mohou jich postavit víc. Mimo galaxii je vesmír dostatečně prázdný dokonce i pro loutkařské piloty, pokud budou přesvědčeni, že jejich druh je ohrožen.

Je to škoda. Tahle galaxie bude bez Loutkářů nudná. Ta dvouhlavá monstra byla nejen nejspolehlivější stranou v mezihvězdných obchodech, byla i jako voda v pustině (více méně) humanoidů. Je to moc špatné, že nejsou tak odvážní jako my.

Ale je to skutečně tak?

Nikdy jsem neslyšel, že by nějaký Loutkař odmítal čelit problémům. Možná se bude jenom rozhodovat, jak rychle utíkat, ale nikdy se nebude tvářit, že žádný problém není. Někdy v příštích dvaceti tisících letech bude lidstvo muset přestěhovat veškerou populaci, která už nyní čítá čtyřicet tři miliard. Jak? Kam? Kdy bychom o tom měli začít přemýšlet? Až žár jádra začne pronikat prachovými mračny?

Možná, že spíš lidé, jsou vlastně zbabělci... V jádru.

NEŠKODNÁ ZBRANĚ

Logicky by Jason Papandreu měl s lodí Court Jester zamířit přímo domů na Jinx. Jenomže...

Kdysi viděl zvláštní hvězdu.

Tehdy byl ještě svobodný. Během poslední fáze války s Kzinty byl dobrovolným střelcem na jedné z pozemských válečných lodí. Ta válka byla velmi nerovná ve prospěch Země. Kzintové bojovali udatně, divoce a bez jakéhokoli slitování. A vždy se pouštěli do něčeho, co očividně nemohli zvládnout.

Pozemské lodě vytlačily Kzinty zpět z lidského vesmíru, pak je zatlačily ještě kousek dál a jako válečné reparace zabraly dva kzintské světy. Kosmické flotily se potom obrátily na cestu domů. Jasonův kapitán však změnil kurs, aby své posádce dal možná vůbec poslední šanci vidět Beta Lyru.

Nyní, o několik desetiletí později, se Jason, jeho žena a jejich jediný mimozemský pasažér kodrcali lodí, která mohla pobrat desetkrát početnější posádku. Anne-Marie byla mimořádně zvědavá osoba, a proto byla taky mimořádně vytočená a frustrovaná, když se jí nedařilo otevřít stázovou schránku uloženou v předním kontejneru. Nessus, šilený Loutkař, trávil veškerý čas ve své kajutě, kde se nehybně a s nerudným výrazem vznášel mezi spacími deskami. Na Jinx to bylo ještě několik týdnů letu.

Nějaká ta odchylka v letu nepochybně nikomu nevadila.

Beta Lyra. Změna kursu o nějakých šest stupňů.

* * *

Anne-Marie zlobně upírala zrak do kontejneru se stázovou schránkou. "Copak to nejde nějak otevřít?"

Jason neodpověděl. Zcela se soustředil na detektor hmoty - průhlednou zelenou kouli, v níž od středu k povrchu rostly zelené čáry. Rostly a púlily se.

"Jai?"

"Nemůžeme to otevřít, Anne. Nemáme vybavení k prolomení stázového pole. Navíc je to nelegální."

Musel dávat pozor. Radiální dvojité linky nesmějí narůst do příliš velké délky. Když se pracující hyperpohon dostane příliš hluboko do gravitačního pole, zmizí.

"Myslíš, že nám řeknou, co je uvnitř?"

"Určitě, pokud to není nějaká nová zbraň."

"S naším štěstím to zbraň bude. Nikdo, Jayi, dosud nenašel stázovou schránku takového tvaru. To musí být něco nového. Ústav na tom pravděpodobně bude po léta sedět.

Úúú! Jayi, co to děláš?"

"Vyskakuju z hyperprostoru."

"Měl bys dámu upozornit." Ovinula si ruce kolem těla, očividně aby se ujistila, že je všechno, jak má být.

"Proč se, madam, nepodíváte z bočního okna ven?"

"Na co?"

Jason se zatvářil samolibě. Jeho žena věděla, že už žádnou odpověď nedostane, a tak vstala a odsunula kryt na okně. Nebylo nijak neobvyklé, když pilot vyskočil někde v hlubinách mezihvězdného prostoru. Dívat se týdný na oslepující prázdnotu hyperprostoru může jít pěkně na nervy.

Stála u okna, štíhlá bruneta, jejíž vysokou postavu zvýrazňoval splývavý svetř zářivě zelené barvy. Pocházela z Wunderlandu a patřila k té části lidí žijících v nízké gravitaci, kteří byli štíhlí a pružní, narozdíl od tlustých, tak nějak balónovitých nízkogravitačních typů. Pak se objevil Jason Papandreu, aby si ji přidal do sbírky dívek, jež měl v každém přístavu. Dopadlo to ale jinak. Během prvního roku manželství se naučila kde co o vesmíru a taky o lodi Court Jester, takže se stala dvojnásobně nepostradatelnou. Jay, Anne, Jester - dohromady jeden samostatný organismus.

A myslela si, že už viděla všechno. Ale neviděla! Tohle tedy ne. Šklebící se Jason čekal na její reakci.

"Jayi, to je nádherné! Co je to?"

Jason ji vzal jednou rukou kolem pasu. Za poslední rok přibrala, ovšem pouze na svalech, které jí zmohutněly díky pohybu ve větších gravitacích. Podíval se přes její rameno ven... a soustředil se na mlhu.

Po celém nebi se táhl mlžný pás červeného jakoby kouře, který se vinul v uzavřené spirále. V centru spirály spočíval zdroj toho ohně, dvojhvězda. Jeden souputník byl fialově bílý a jeho plamenná záře by snadno vypálila díru do sítnice lidského oka, kdyby na lodi její sílu nezakročila speciální polarizovaná okna. Druhý byl malý a žlutý. Vypadaly, jako by hořely pár centimetrů od sebe, tak blízko, že jejich hmotnosti je k sobě přitiskly jako smažená vajíčka na pánvi, tak blízko, že je mohl obtočit menší ohnivý rudý pás a spojit jejich vypouklé rovníky.

Ten pás byl vodík stále žhnoucí termonukleárním požárem a stále uvolňovaný z povrchu hvězd vzájemně bojujícími gravitačními poli.

Gravitační souboj měl však i další účinek. Způsobil, že volný konec rudého pásu vlál hluboko do vesmíru ve žhnoucí spirále, která se postupně rozplývala a měnila z rudé výhně na rudý kouř. Celé to vypadalo, jako by polovinu vesmíru objímala spirála temně rudých hvězd.

"Nazývají to Beta Lyra," řekl Jason. "Kdysi jsem tu už byl, když jsem byl svobodný a šťastný. Hmm. Moc se toho nezměnilo."

"No, nezměnilo."

"Nebude to tak ale věčně. Jak dlouho podle tebe ještě můžou ta dvojčata chrlit vodík? Já bych jim dal tak milion let a pak, pff. A je po Beta Lyře."

"Škoda. Radši bychom si měli pospíšet a vzbudit Nesse, než to zmizí."

Bytost, kterou nazývali Nessus, jim ovšem dveře neotevřela.

Loutkáři byli společenštití, a to i mezi cizími druhy. Museli být. Nejméně deset tisíc pozemských roků řídili obchodní impérium, do něhož patřily všechny rasy v okruhu šedesáti světelných let, lidmi nazývaného »známý vesmír«, ale které zasahovalo i do dalších neznámých oblastí, jejichž rozměry nebylo možné odhadnout. Protože měli vrozenou zbabělost, museli s každým vyjít. Nessus byl také obvykle společenský. Jenomže Nessus byl loutkařský šílenec.

Jeho prokletím bylo, že měl odvahu.

Pro Loutkaře je totiž odvaha příznakem duševní choroby. Zpravidla se přitom objevují i další symptomy, jež jsou průvodními jevy základní poruchy. Nessus byl nyní v depresivní fázi maniodepresivního cyklu.

Naštěstí ho deprese zasáhla až po dokončení obchodu s Outsidery, bytostmi ze vzdálených končin za hranicemi »známého vesmíru«. V manické fázi byl zábavný. Každou noc trávil v jiné kajutě pro cestující. Maloval uhlové kresby, které nyní visely v astrogační kabině a o nichž by Jason nikdy neřekl, že je vytvořil nějaký Loutkař. Humor je obecně spojován s porušeným obranným mechanismem. U Loutkářů se smysl pro humor nepředpokládá. Teď však byl Nessus pořád zamčen v jediné místnosti. Nikoho nechtěl vidět.

Existovala pouze jedna jediná věc, kvůli níž by dveře mohl otevřít.

Jason přešel k řídicímu panelu a stiskl alarm. Poplachovým signálem byl opakovaný záznam ženského vriskotu. Na to by Loutkař měl přiletět, jakoby mu koudel hořela u zadku. Příklusal ale o několik vteřin později, než by měl. Jeho zploštělé hlavy bez mozku se rozhlížely po místnosti a hledaly známky poškození.

Prvním člověkem, který kdy Loutkaře spatřil, byl jistý Pierson. "Startujte rychle. Tahle planeta je plná příšer," vřít se po prvním setkání s nimi zpátky na palubu své průzkumné lodě k smrti vyděšen a sotva popadaje dechu.

"Jakpak vypadaj?" zeptal se některý z jeho druhů.

"Jako třínozí bezhlaví kentauri se dvěma maňásky na rukou."

"Vezmi si prášek Piersona. Zase sis přihnul."

Nessus nebyl typický Loutkař. Jeho hřiva byla rozčuchaná a neupravená. Měla by být vykartáčovaná, nakroucená a stažená určitým způsobem, aby ukazovala postavení ve společnosti. Neukazovala ovšem vůbec nic. Možná to tak bylo

správně, protože žádná loutkařská společnost nebyla. Loutkáři totiž před dvanácti lety zjevně hromadně opustili galaxii a zanechali po sobě jen ty, které považovali za duševně choré a geneticky méněcenné jedince.

"Co se děje?" zeptal se Nessus.

"Nic se neděje," odvětil Jason.

"Podívej se z okna. Z tohoto okna," přidala se Anne-Marie. Jejich zaměstnavatel poslušně vykročil k označenému oknu. Shodou okolností se zastavil vedle jednoho z uhlových obrázků, které nakreslil v jedné ze svých manických fází. Jason několikrát přešel pohledem z kresby na Nesse a zpátky a připadalo mu obtížnější než kdykoli jindy najít mezi nimi nějaké pojičko.

Na té kresbě byli dva lidští bohové.

To, že jde o bohy, naznačovala pouze záře a rozměr. Jinak sami o sobě byli tak lidští, jako by je namaloval velmi dobrý lidský malíř. Jeden z nich, v podobě asi desetiletého dítěte, držel v rukou galaxii. Přitom na žhnoucí spirálu, jež hrála mnoha barvami, shlížel s podivným úsměvem. Druhá postava, naježený kmet s dlouhými bílými vlasy a vousy, pravila: "Dobrá, teď když sis pohrál..."

Nessus tvrdil, že to je pokus imitovat lidský humor. Možná. Může se u duševně chorého Loutkaře vyvinout smysl pro humor?

Nessus (jeho skutečné jméno znělo jako náraz automobilu převedený do hudební roviny) byl duševně chorý. Za určitých okolností by dokonce byl s to riskovat život. Ale náhlý exodus Loutkářů znamenal nesčetné množství nesplněných slibů daných desítky myslících druhů. Loutkáři zanechali Nesse a jemu podobné s hromadou peněz, aby věci poněkud napravili. Proto si Nessus pronajal Court Jestera se všemi dvanácti místnostmi pro cestující a vyrazil do nejvzdálenějšího koutu známého vesmíru s cílem uzavřít obchod s některou z lodí Outsiderů.

"Poznal jsem tu hvězdu," řekl teď. "Nádherné. Tuhle zastávku jsem měl vlastně navrhnout sám. Kdybych nebyl v takové depresi, určitě bych to udělal. Děkuji Jasone."

"Bylo mi potěšením, pane." Vypadalo to, jako kdyby Jason Papandreu skutečně zamýšlel pozvednout skleslému Loutkáři náladu. Nessus se na něj obrátil se zatrpklým výrazem, a tak honem dodal: "Jakmile budeš chtít, budeme pokračovat v cestě."

"Prozkoumám to tu ještě dálkovým radarem," řekla s nadějí v hlase Anne-Marie.

Jason se zasmál. "Umiš si představit, kolik lodí tenhle systém už muselo propátrat?"

"Jen tak, pro štěstí."

O chvíli později se ozvalo pípání.

Anne-Marie vykřikla.

"Tomu nevěřím," reagoval Jason.

"Dvě mouchy jednou ranou. Jasone, to je nějaký záznam," jásala jeho žena.

Byl. Použití dálkového radaru bylo obvyklejší než cokoli jiného. Dálkovým radarem nastaveným na vysoké frekvence se totiž daly lehce identifikovat stázové schránky Otrokářů, protože tok hypervln odráželo jen stázové pole a neutronové hvězdy. Ale Beta Lyra musela být prozkoumána mnohokrát před tím. Průzkum byl oblíbenou činností. Nessus se otočil od okna. "Navrhují, abychom schránku lokalizovali a pak ji nechali tam, kde je. Můžete pro ni poslat přátele."

Jason nevěřicně zíral. "Nechat ji tam, kde je. Děláš si legraci?"

"Není to normální. Taková schránka by měla být nalezena už dávno. Není důvod, proč by se měla nacházet právě tady. Beta Lyra před půldruhou miliardou let neexistovala. Proč by sem tedy Otrokáři přiletěli?"

"Důvodem mohla být válka. Možná se snažili uniknout tnuctipské flotile."

Anne-Marie propátrávala úzkým svazkem dálkového radaru kouřovou spirálu, aby znovu zachytila malou uzlinku stázového pole, jehož signál předtím objevila.

"Pronajal sis mou loď," řekl náhle přikře Jason. "Jestli mi nařídíš, abych pokračoval v letu, budu pokračovat."

"To neudělám. Váš druh ušel dlouhou cestu během krátké doby. Když nejsi obezřetný, musíš mít místo toho nějakou fungující náhražku."

"Tady je," ozvala se Anne-Marie. "Podívej Jayi, malá planeta jako ledová hruška pár miliard kilometrů odtud."

Jason se podíval. "To by neměl být žádný problém. Dobrá, zaletím tam."

Nessus neřekl nic. Vypadal znepokojeně, ale bez nervozity a celkového vzrušení, které by signalizovalo nástup jeho manické fáze. Alespoň ho Beta Lyra vyléčila z deprese.

* * *

Traitor's Claw byl pokryt ledem. Pod ním bylo vidět tmavá hexagonální okna lodi. Místo přímého výhledu ven posádka používala zvláštní senzorový přístroj, jakéhosi křížence mezi radarem a rentgenovým snímačem. Vesmír se na jeho obrazovce jevil jako řada průhledných vrstvených obrázků: stínový efekt.

Čtyři Kzintové sledovali stín oblého tvaru, jak pomalu proplouvá jinými stíny, až se zastavil v bodě, který se nijak nelišil od ostatních.

"Kapitáne, jsou dole," řekl pilot.

"Samozřejmě, že jsou dole," promluvil nevzrušeně kapitán. "Telepate, kolik jich je?"

"Dva lidé." V telepátově hlase byla cítit tichá sebenenávistná rezignace. Jeho tón přešel do znechucení, když dodal: "A Loutkař."

"Podivné. Je to osobní loď. Jeden Loutkař by nemohl potřebovat všechny ty místnosti."

"Cítím jenom jejich přítomnost, kapitáne." Telepat mu kousavě připomínal, že si ještě nevzal drogu. To ovšem mohl

udělat jen, až k tomu dostane rozkaz. Bez injekce se zpracovaným výtažkem ze sthondatské mízy byly jeho možnosti omezené. Mohl nanejvýš dělat přesné odhady. "Jeden člověk opustil loď," poznamenal pilot. "Ne, dva lidé." "Výzkumníku, zahaj akci. Předpokládám, že Loutkař zůstane uvnitř v bezpečí."

* * *

Ta planeta nebyla větší než zemský Měsíc. Slabá vodíková atmosféra musela být pravidelně obnovována kouřovou spirálou, jež bičovala její oběžnou dráhu. Planeta byla v rovině vodíkové spirály, která nyní vypadala jako rudě zářící spirálovitý závoj dělicí oblohu na dvě nestejně části.

Anne-Marie si pracně nacpala vlasy do přilby, kterou pak připevnila ke skafandru. Vstala a rozhlédla se.

"Nazývám tě Kulečnicková koule," pronesla.

"Kouzelná, když už," opáčil Jason.

Prošli tlakovou clonou lodi, Jason s objemným hloubkovým radarem v rukou. Pojízdný žebřík je snesl dolů na led a vyrazil směrem k temnému bodu, který ukazoval monitor radaru. Jason byl o hlavu menší než jeho žena a dvakrát tak široký. Vedle ní vypadala jeho typická pozemská postava téměř jako jinxská. V nízké gravitaci se pohyboval lehce.

Anne-Marie za ním poskakovala jako gumový klaun a držela krok jen díky delším nohám a většímu úsilí.

Jason stanul přímo nad místem, kde podle radaru ležela stázová schránka, a chystal se v ledu označit bod, kde začnou kopat, když vtom monitor tiše zhasl.

Jeho hlavou otřásla ostrá rána. Spatřil, jak v téměř vakuovém prostředí explodoval oblak páry zalitý zezdola narůžovělým světlem. Anne-Marie již nízkými plavnými skoky uháněla k lodi. Otočil se a vyrazil za ní.

Postava připomínající velkého tlustého muže vypálila skrz narůžovělé světlo na něco, co v té chvíli muselo být oblakem drobných ledových krystalů. Byl to Kzint ve vakuovém obleku a zbraň v jeho rukou byl policejní paralyzátor. Vzhledem k okolnostem bylo jeho míření nelidsky přesné.

Jason se zhroutil jako splasklý míč. Anne-Marie se ze všech sil snažila běžet po ledu co nejrychleji, ale ve skutečnosti se pohybovala pomalu, jakoby se všechno odehrávalo ve snovém zpomaleném filmu. Kzint je oba ignoroval. Pomocí tryskového motoru, který měl připevněn na zádech jako batoh, kolem nich prosvíštl.

Těžké dveře lodi se začaly spouštět přes tlakovou clonu. Příliš pomalu. Jason se držel při vědomí dost dlouho na to, aby viděl, jak tryskový batoh zvedl Kzinta nad pohyblivý žebřík a vnesl ho dovnitř. Pak se mu všechno ztratilo.

* * *

V relaxační místnosti pro posádku byli dva lidé, jeden Loutkař a Kzint. Tím Kzintem byl kapitán. Muselo to tak být, protože zajatci ještě neměli příležitost odmítnout mluvit. Kapitán byl hrdý, hodný svého postavení. Kdyby nechtěl zůstat se zajatci sám, dal by tím najevo, že se bojí. Jeho posádka všechno sledovala z kontrolní místnosti.

Loutkař zvedl jednu z hlav, jejíž krk se jakoby opile klátil ze Strany na stranu. Pak hlavu ustálil a strnul. "Jaký je účel této akce?" tázavě pronesl ke Kzintovi.

Ten ho ale nechal bez povšimnutí. S Loutkářem přece nelze hovořit jako rovný s rovným. Loutkáři nikdy nebojují. Proto jsou to také býložravá zvířata. Kořist.

Z omráčení se jako druhý probral lidský samec. V úžasu pohlédl na kzintského kapitána a pak se rozhlédl kolem sebe.

"Takže nikdo z nás to nedokázal," prohodil.

"Ne," odpověděl mu Loutkař. "Možná si vzpomínáte, že jsem radil..."

"Jak bych mohl zapomenout. Je mi to, Nessi, líto. Co se děje?"

"V této chvíli velice málo."

Muž se podíval zpět na kapitána. "Kdo jste?"

"Můžete mi říkat kapitáne. V závislosti na dalším vývoji událostí jste buď obětí únosu anebo mí váleční zajatci. Kdo jste vy?"

"Jason Papandreu, původem ze Země." Člověk se pokusil o gesto rukou, možná chtěl na sebe ukázat, a zjistil, že je v neviditelném sevření elektronické policejní sítě. Dokončil tedy své představování bez pomoci rukou.

"Velice dobře," pronesl kapitán. "Jasone, máte v držení stázovou schránku, relikv Otrokářské říše?"

"Ne."

Kapitán pokynul do obrazovky za zajatci. Telepat na ní přikývnul a zmizel ze záběru. Zajatec lhal, a proto bylo přípustné, aby pomohl při jeho výslechu.

Byla to divná, vyčkávací válka.

Z právního hlediska vůbec žádná válka nebyla. V kzintských záznamech byl Traitor's Claw veden jako ukradená loď. Kdyby byl kdykoli polapen, celý kzintský svět by se dožadoval hlavy jejího kapitána, jakožto piráta. Dokonce i jméno Traitor's Claw čili »Zrádcův spár« bylo vybráno právě pro takový případ.

Žádná pohroma se dosud nestala, ale nebylo ani žádného úspěchu. Až do nynějška. Divná válka, v níž byla pravidla pružná a v níž bylo obtížné definovat a uspokojit příkaz osobní cti. A to i nyní... Co dělat se zajatým Loutkářem?

Nemůže se sníst, protože Loutkáři jsou oficiálně přátelská mocnost. Divná válka. Ale pořád lepší než žádná válka.

Možná, že teď to bude konečně lepší.

Kzint položil otázku a odvrátil se. Špatné znamení. Ta otázka byla zjevně formální.

Jason se ještě jednou pokusil vykroutit ze silového pole. Byl však bezmocný jako moucha na mucholapce. Musela to být policejní síť. Po poslední válce byly kzintské světy pod přísným dohledem a jejich stav se rovnal situaci podmínečného propuštění. Mohly používat omezovací policejní prostředky, ale nesměly mít zbraně pro vedení války.

Proti dvěma neozbrojeným lidem a jednomu Loutkářovi je sotva potřebovali.

Anne-Marie se pohnula. "Klid, miláčku," promluvil na ni Jason.

"Klid? Ach, můj krk. Co se stalo?"

Pokusila se pohnout rukou. Její hlava vystupující nad jemné sevření policejní sítě vyjekla překvapením. Oči se jí v údivu rozšířily. Pak uviděla Kzinta a pronikavě zavřeštěla.

Kzint se na ni podíval s viditelným rozladěním. Nessus jen mlčky koukal.

"Dobrá, dobrá. Tímhle nám moc nepomůžeš," reagoval Jason.

"Jayi, to jsou Kzintové!"

"Správně. A dostali nás. Sakra, pokračuj s tím vřiskem."

To jí otrásl. Zkoumavým pohledem se přesvědčila o bezmocnosti svého muže a obrátila se zpět ke Kzintovi. Už byla klidnější. Jason se nemusel obávat o srdnatost manželky. Už dříve měl možnost se o ní přesvědčit.

Nikdy žádného Kzinta neviděla. Všechno, co o nich věděla, slyšela od Jasona a jen velmi málo toho bylo dobrého.

Netrpěla však xenofobií. Například mezi ní a Nessem bylo více sympatií, než mezi Nessem a Jasonem. Mohla se postavit tváří v tvář Kzintovi.

Jason však z Loutkářova výrazu nedokázal nic vyčíst. Byl to právě Nessus, kdo mu dělal starosti. Loutkáři měli větší strach z bolesti než ze smrti. Kdyby Kzint Nessovi pohrozil bolestí, mohl udělat cokoli. Bez Loutkáře by měli šanci stázovou schránku zatájit.

Kdyby se Kzintové dostali do stázové schránky, mohlo by být velice zle.

Před půldruhou miliardou let byla válka. V těch dobách Otrokáři ovládali většinu galaxie a s ní i většinu inteligentních druhů. Jeden z těchto zotročených druhů, Tnuctipové, se po dlouhé době konečně vzbouřil. Otrokáři byli nadáni silou telepatické hypnózy, jejímž prostřednictvím mohli manipulovat s myslí kteréhokoli inteligentního tvora. Tnuctipové byli ovšem vysoce inteligentní, měli vyspělou techniku a jejich vychytralost byla daleko hroživější, než nějaká schopnost telepatického působení. V té válce zahynuli Otrokáři, tnuctipští otroci, stejně jako všechny tehdejší myslící bytosti v galaxii.

Relikty po této válce zůstaly roztroušeny ve známém i neznámém vesmíru a čekaly, až je najdou druhy, které se vyvinuly v myslící tvory. Otrokáři po sobě zanechali stázové schránky, kontejnery ve stázových polích, které přečkaly bez jakékoli změny dobu půldruhé miliardy let. Po Tnuctipech přečkaly věky zbytky jejich úspěšného biologického inženýrství: bandersnatche z pobřežních oblastí na Jinxu; stupňové stromy, které byly objeveny na světech po celém známém vesmíru; drobné slunečnice ze studených planet s reflexivními květy.

Stázové schránky byly vzácné a nebezpečné. Často se v nich nacházely opuštěné otrokářské zbraně. Jedna taková zbraň - variabilní meč - nedávno způsobila revoluční změnu v lidské společnosti a na mnoha světech přinesla zpět šermování a souboje. Jiná taková zbraň - dezintegrátor - byla využita k mírovým účelům, protože byla příliš pomalá na to, aby se stala dobrou zbraní. Kdyby Kzintové objevili novou zbraň a kdyby to byla dobrá zbraň...

Jason přemýšlel o tom, že jejich kzintský věznitel je mimořádně velký, i když i malý Kzint je pro člověka pořádně velký. Byl vysoký bezmála dva a půl metru a na svých krátkých zadních nohách stál vzpřímeně jako člověk. Oranžové zabarvení jeho srsti mohlo být pro kzintské přirozené kořisti nenápadné, ale lidskému oku zářilo jako neónová reklama. Byl celý tlustý, na rukou, na nohou, na trupu. Vypadal vlastně jako pořádně vypasená kočka namočená do oranžové barvy, ovšem s určitými zvláštnostmi. Museli byste například odhlédnout od krysiho ocasu, pěkně růžového a holého; od podivně zbarvených očních duhovek, které byly okrouhlé a nikoli šterbinovité; a zejména od hlavy, připomínající téměř trojhran díky velké lebce, více než velké na to, aby v ní vězel lidský mozek.

"Léčka, do níž jste padli, je stará," pronesl Kzint. "Od poslední války na téhle planetě stále pobývala některá z našich lodí. Hledáme stázové schránky Otrokářů už dlouho v naději, že objevíme nové zbraně..."

Otevřely se dveře a vešel druhý Kzint. Zastavil se v rozevřeném vstupu a čekal, až mu velitel bude věnovat pozornost. Na jeho vzhledu bylo něco zvláštního...

"Ale teprve nedávno jsme přišli na tenhle nápad," pokračoval oranžový uchvatitel. "Možná víte, že sem lodí létají, aby se podívaly na tu neobvyklou hvězdu. Kosmická plavidla většiny tvorů mají také ve zvyku propátrat okolí každé hvězdy, na kterou narazí, dálkovými radary. Žádný z vědců, kteří se zabývají civilizací Otrokářů, zatím neodhalil metodu náhodného roztroušení stázových schránek v této oblasti vesmíru.

Před několika desetiletími jsme jednu našli. Bohužel v ní nebylo nic užitečného, ale konečně jsme přišli na to, jak vypínat a zapínat stázové pole. Tím jsme získali dobrou návnadu pro past. Čtyřicet kzintských let jsme čekali, až kolem náhodou poletí nějaká loď, v jejímž držení bude stázová schránka. Vy jste druhý úlovek."

"Udělal byste líp, kdybyste si našli svou vlastní schránku," poznamenal Jason. Zkoumavě si přitom prohlížel nově přichozího Kzinta. Byl menší než ten, co je vyslychal. Jeho srst byla zcuchaná, špičaté uši a ocas svěšené. Na Kzinta vypadal vychrtlý a z očí mu koukalo utrpení. Zcela určitě byli na kzintské bojové lodi, ale tohle nebyl kzintský bojovník.

"Nepodařilo by se to utájit a Země by nám v pátrání zabránila." Vyšetřovatel zjevně opustil téma hovoru, obrátil se k menšímu Kzintovi a zasyčel na něj způsobem připomínajícím nepřátelské prskání koček. Menší Kzint se k nim otočil čelem.

Jasonovu mysl sevřel tlak, který se změnil v ostrou bolest hlavy.

Čekal to. Je to zvláštní: postavte duševně zdravého mimozemšťana vedle choromyslného a obvykle je rozeznáte. A Kzintové byli lidem mnohem blíže než jakýkoli jiný druh. Byli jim tak blízko, že s nimi kdysi dávno museli mít nějaké společné mikrobiální předky. Tenhle pomeškaný Kzint byl očividně napůl šílený. A nebyl bojovník. Vzhledem k tomu, kde se nyní nacházel, musel to být cvičený telepat, jenž je nucen brát kzintskou drogu, která dokáže udělat sílence z devětašedesáti procent Kzintů. Ti, co její užívání přežili, zůstali roztřesenými neurotiky.

* * *

Očividně naprosto vyčerpaný telepat se opřel o stěnu. Stále ještě měl v ústech chuť po žlutém kořenu.

Kapitán se na něj díval bez projevu jakékoli sympatie a čekal.

"Kapitáne, oni tu stázovou schránku neschovali. Je v komoře nalevo od pilotní kabiny."

Kapitán se otočil k monitoru ve stěně. "Podívejte se po ní. A přineste loutkařský tlakový oblek. Potom tu loď zapečetíte."

Pilot a výzkumník přikývli a obrazovka potemněla.

"Kde ten relikv našli?"

"Kapitáne, nenašli ho. Ta stázová schránka byla objevena Outsiderem hluboko v mezihvězdném prostoru podstatně blíže k centru galaxie. Outsideri ji měli k obchodování ve známém vesmíru."

"Jaký obchod s Outsiderem udělali naši zajatci?"

"Obchodoval s nimi ten Loutkař. Lidi využil jen pro transport. Lidé nevědí, o co šlo."

Kapitán mimoděk vztekle vyprskl. Samozřejmě, nemohl na žádném Kzintovi chtít, aby četl myšlenky býložravce. Telepat by to udělat nechtěl a následně by za to musel být potrestán. Anebo by chtěl, ale zešlel by z toho. Kapitánovi by ani nebylo nic platné, kdyby na Loutkáři použil nátlak bolestí. Získal by tak jen bezcenné informace. Kdyby totiž Loutkař dospěl k přesvědčení, že by musel vyžradit důležitou informaci, spáchal by sebevraždu.

"Znamená to, že Outsideri vlastně relikv zajatcům prodali?"

"Ano, prodali, kapitáne. Částka, kterou jim Loutkař ve zvukově zaznamenaném čestném prohlášení slíbil zaplatit, činí čtrnáct milionů starů v lidských penězích."

"Slušná suma."

"Možná více než slušná. Asi kapitáne víte, že Outsideri jsou dlouhověci. Tenhle lidský samec se domnívá, že mají v úmyslu vrátit se za tisíc nebo několik tisíc let, kdy ten záznam hlasu Loutkaře bude starožitností a bude mít cenu výrazně vyšší."

"Urr. Neměl bych se rozptylovat takovými vedlejšími věcmi, ale... skutečně se dožívají tak vysokého věku?"

"Kapitáne, plavidlo Outsiderů sledovalo hvězdné semeno s cílem vystopovat jejich migrační vzorec."

"Urr-rrr!"

Hvězdná semena žijí dost dlouho na to, aby vykonala migrační cesty z jádra galaxie na její okraj a zpět, a to rychlostí dosahující osmdesáti procent rychlosti světla.

Ozvalo se předpisové zaklepání. Do místnosti vstoupili ostatní Kzintové a přinesli tlakové obleky s odklopenými helmami. Pilot měl oblek Loutkaře, třínohý balón se dvěma vycpanými rukavicemi pro hlavy, s malými pařátovitými botkami, se zvláštním vyboulením pro potravinový vak a s pevným, ale měkce vystlaným štítem pro zakrytí hrbu loutkařské mozkovny. Výzkumník nesl válec s držadlem opatřeným zářezy. Celý povrch toho předmětu bylo dokonalé reflexní zrcadlo, charakteristický znak stázového pole Otrokářů.

Lidští zajatci se zlobnými výrazy ve tváři mlčky přihlíželi. Bolest hlavy, která po telepatově slídění v jejich myslích nepřestávala, jim na náladě nedodávala. Telepat sám ještě zůstal pod vlivem drogy.

"Otevřete to," řekl kapitán.

Výzkumník, který byl specialistou na záležitosti týkající se Otrokářů, odstranil ze stolu prázdný krychlový box, na jeho místo položil stázovou schránku a dotkl se senzorického spínače na hraně stolu. Válec přestal být zakřiveným zrcadlem, změnil se v předmět z bronzově zabarveného kovu a sám od sebe se otevřel.

Kzint, jemuž říkali otrokářský badatel, sáhl dovnitř a vyndal:

- jakousi stříbrnou bublinu o průměru patnáct centimetrů opatřenou zdobenou rukojetí, která se nepodobala žádnému držáku či držadlu, jež kapitán znal,
- krychli syrového masa v něčem, co vypadalo jako plastový svačinový obal,
- ruku. Ruku nějakého vesmírného vetřelce opatřenou třemi nevzhlednými masivními prsty podobnými mechanickému drapáku. Byla ponořená do něčeho, co vytvářelo čirý pevný obal. Jeden tlustý prst nesl chronometr.

"To není dobré," pronesl Nessus.

Kzint, který schránku otevřel, vypadal vyděšeně. Obracel zakonzervovanou ruku pořád dokola a něco kzintsky brebentil. Pak ji položil a zvedl kouli s rukojetí.

"Nech mě hádat. Není to schránka Otrokářů. Je to tnuctipská schránka," pronesl Jason.

"Ano. Vůbec první nalezená. Držák na tom bublinovitém zařízení se skvěle hodí na tnuctipskou ruku. Ta zakonzervovaná ruka Otrokáře musí být trofej... Jasone, tohle může být pohroma. Tnuctipové byli technologičtí mistři." Otrokářský badatel přejížděl svými polštářkovitými tlapami se zatažitelnými drápy po bublině, na níž nebylo vidět vůbec žádný detail. Byla stejně zrcadlová jako stázové pole, ze kterého ji vytáhli. Na rukojetí, rovněž z kovu podobného bronzu, byly prohlubně pro šest prstů a pro dva dlouhé protilehlé palce. Byla na ní také nešikovně umístěná sada tlačítek. Po straně se dolů táhla hluboká rýha s páčkou a s devíti značkami nastavovacích poloh.

"Vypadá to jako zbraň," promluvila zastřeným hlasem Anne-Marie.

"Potřebujeme informaci," řekl Jason. "Nessi, ten větší Kzint je šéf? Ten, co mluví interworldem?"

"Ano. Ten s bublinovitým přístrojem je specialista na otrokářskou říši. Ten s bílým pruhem je pilot. Zbývá telepat. Toho se teď několik hodin nemusíme bát."

"Jejich šéf ale rozumí interworldu. Rozumějí mu i ostatní?"

"Myslím, že ne. Vámi nevhodně nazývaný interworld je pro nehumanoidní druhy obtížný jak na učení, tak na výslovnost."

"Dobře. Anne, jak jsi na tom?"

"Bojím se. Máme pořádný problém, že jo Jayi?"

"Mm. Nemá smysl něco si předstírat. Máš nějaký nápad?"

"Znáš mě, Jayi. Když je zle, obvykle vím, koho požádat o pomoc. Opraváře, když se všechno v domě zastaví, taxislužbu, když nefunguje transferová kabina. Umím použít automatického lékaře v případě nemoci. Když selže vznášecí pás, zmáčkneš na mobilu P a zavoláš pohotovostní službu. Když se někdo ozve dřív, než sebou práskneš o zem, křič." Pokusila se o úsměv.

"Jayi, komu zavoláme kvůli tomu, že nás unesli Kzintové?" Oplatil jí úsměv. "Napíšeš energický protest kzintskému patriarchovi. Mám pravdu, Nessi?"

"Pohrožíš také přerušením obchodu. Nedělej si příliš velké starosti, Anne-Marie. My, Loutkáři jsme specialisté na otázky přežití."

* * *

Je to nepochybně zbraň," prohlásil odborník na Otrokáře. "Bylo by nejlépe vyzkoušet to venku."

"Později," odpověděl kapitán.

Badatel znovu sáhl do válcovité schránky a vyndal z ní malé krabice z poloviny naplněné dvěma druhy projektilů do ručních zbraní, dále barevnou čapku, která by se klidně hodila na standardní bowlingovou kouli, průhlednou baňku s čirou tekutinou a malou kovovou věcičku, která mohla být cokoli. "Nevidím žádný otvor, kam by se vkládaly náboje." "Ani já ne. Pilote, vezmi vzorek toho masa a zjistí, co to je. To samé udělej s tou trofejí a s baňkou. Telepate, už ses probral?"

"Ano, kapitáne."

"Kdy můžeš zase číst -"

"Kapitáne, prosím ne -"

"Pohov, telepate. Vklidu si pořádně odpočiň. Ale chci zajatce držet tady, zatímco budeme zkoumat tenhle objev. Možná si všimnou nějakého detailu, který mi opomineme. Pak tě budu potřebovat."

"Ano, kapitáne."

"Otestujte tu malou věc na radiové a hypervlnné emise. Nic jiného s tím nedělejte. Vypadá to jako miniaturní komunikátor, ale může to být cokoli, kamera nebo dokonce výbušnina.

Výzkumníku, ty půjdeš se mnou. Jdeme ven."

* * *

Kzintům trvalo několik minut obléknout zajatce do jejich obleků, nastavit jejich komunikátory tak, aby každý slyšel každého, a dostat je ven přes dvoje dveře výstupové komory.

Tato komora, v níž se vyrovnával tlak v lodi s tlakem vnějšího prostředí, byla pro Jasona dalším důkazem, že jsou v kzintské válečné lodi. Obecně byla tlaková clona mnohem praktičtější než komora, ale kdyby během boje vypadla energie, všechen vzduch by z lodi vyletěl v jediném okamžiku. Válečné lodě měly komory uzavíratelné dvěma dveřmi. Při výstupu stoupajícím tunelem na ně mířily dva paralyzátory. Jason původně předpokládal, že budou čtyři. Musel by tedy zápasit jen s kapitánem a ještě s jedním Kzintem, ovšem oba dva měli ty ochromovací zbraně a zdálo se, že oba jsou také ve střehu.

Rozhodování mu trvalo příliš dlouho. Kapitán postavil Nesse na pružnou drátěnou mříž a pak to samé udělal s Anne-Marií a s Jasonem. Mříž byla přenosná policejní síť, která svazovala stejně pevně jako síť zabudovaná v lodi. Kzintové sestoupili tunelem zpět do lodi a Jasona, Anne-Marií a Nesse nechali, ať se kochají pohledem. Byl to pohled osamění. Nepozorovaně vycházely modré a žluté hvězdy. Jevily se jenom jako jasnější místo v jednom konci rudého kouřového oblouku vytvořeného vodíkem. Zem byla studený led, tvrdý jako kámen a zčeřený nízkými zamrzlými vlnkami, jež mohly vzniknout sezónními pohyby sněhu před milióny let, kdy dvojčata Lyry byla větší a jasnější. Na jednom vyvýšeném místě vyčnívala černá skála.

Opodál dřímál Court Jester. Silný zaoblený disk s plochým spodkem seděl na ledu jako namalovaná betonová budova a očividně se nechystal nikam odletět. Jason stál na policejní síti v pohovu. Anne-Marie byla tak dvacet centimetrů napravo, obrácena čelem k němu. Ale protože tak strašně toužil se jí dotknout, zdála se mu na míle daleko.

Před dvěma dny si pečlivě ozdobila oční víčka polotrvalým tetováním. Ta víčka teď vypadala jako dva drobné černobílé šachovnicové praporky používané při závodech, praporky, které se vždy zavlnily, když mrkla. Díky nim její protáhlý obličej nyní vypadal rozpustilejší.

"Zajímalo by mě, proč jsme ještě stále naživu," řekla.

Nessiův hlas bez jakéhokoli přízvuku zněl velmi křehce.

"Kapitán chce znát naše názory na tu předpokládanou zbraň. Nebude se nás ptát, získá je prostřednictvím telepata."

"Na tobě se to ale nedá uplatnit, že ne?"

"Ne, žádný Kzint by nečetl mé myšlenky. Možná by mě ani žádný Kzint nezabil, moje rasa má silné taktiky při zajišťování bezpečnosti jednotlivců. Každopádně máme ještě čas."

"Čas na co?"

"Anne-Marie, musíme čekat. Jestli je ten artefakt skutečně zbraň, musíme ho dostat zpět. Pokud není, musíme přežít, abychom varovali vaše lidi, že Kzintové hledají otrokářské stázové schránky. Musíme počkat, až to bude jasné."

"A potom co?"

"Nějak to uděláme."

"My?" vložil se tázavě do rozmluvy Jason.

"Ano. Naše motivy se tady shodují. V této chvíli ovšem neumím vysvětlit proč."

Jason byl zaskočený. Zajímalo ho, proč by nějaký Loutkař měl najednou riskovat život, svůj vlastní život, kvůli Zemi. Vůdce Kzintů se zase vynořil z výstupní komory a nesl kouli s rukojetí. Zastavil se u Jasona a strčil mu bublinu před obličej. "Prohlídni si to," zavelel a pomalu jí otáčel ve čtyřprstých rukou.

Byla to reflexní koule s rukojetí, která připomínala pažbu pistole a která byla z kovu podobného bronzu. Zvláštním způsobem zdobená rukojeť měla po straně hlubokou rýhu. Tu odshora dolů lemovalo devět kolmých zářezů značících nastavovací polohy, přičemž v nejvyšší z nich byla páčka. U jednotlivých zářezů byly nějaké klikyháky, které musely být tnućtipskými číslicemi.

Jason se modlil, aby policejní síť selhala. Kdyby mohl ten artefakt popadnout...

Kzint odstoupil a vyšel na ledový pahorek. Z tlakové komory se vynořil druhý Kzint a nesl neznámý přístroj nepochybně kzintské výroby. Oba na sebe prskly několik vět. Kzintský jazyk vždy zní jako slovní útoky.

Ness tiše vysvětlil: "To maso je bioplasmatické, proteinové a vysoce jedovaté. To malé, složité tnućtipské zařízení funguje v hyperprostoru, ale používá neznámou metodu komunikace. Tekutina v průhledné baňce je ze čtyřiceti procent peroxid vodíku a ze šedesáti procent oxid vodíku, účel neznámý."

"Co to ten expert na Otrokáře nese?"

"Je to energetický senzor."

Loutkař se zdál být docela klidný. Přišel snad na nějaký způsob, jak přerušit policejní síť?

Jason se nemohl zeptat, protože kzintský vůdce mohl slyšet každé jejich slovo. Měl však stejně malou naději. Policejní síť patřila do stejné třídy jako pilotní ochranné pole pro případ srážky, které se okamžitě zapnulo a obklopilo pilota, jakmile přístroje zaznamenaly nadměrně vysoký tlak na záchrannou síť. Tato síť byla naprosto spolehlivá, jako každé jiné zařízení zajišťující poslední záchranu.

Taková byla i policejní síť.

Loutkař se zřejmě znovu dostával do své manické fáze, a tak byl přesvědčen, že nic v celém vesmíru ho nemůže ohrozit. Z nějakého důvodu si Jason právě proto o to víc vyčítal svou chybu. Nessus mu totiž hned na začátku řekl: "Jednu věc bys měl, Jasone, vědět, a to že moje rasa mne považuje za duševně chorého." Takže Loutkař, který se nemohl spolehnout na svůj vlastní úsudek, ho varoval náznakem, že bude muset důvěřovat Jasonovi.

Věřili mu oba dva, i Anne-Marie.

"Musel jsem ti ukázat Beta Lyrů," poznamenal trpce.

"Byl to hezký nápad. Skutečně, Jayi."

Kdyby měl volné ruce, musel by něco zdemolovat, jaký měl na sebe vztek.

* * *

Kapitán stál na vyvýšenině ve věčně zamrzlé půdě a očima zkoumal horizont. Ta tmavá skaliska budou dobrým terčem. Zbraň vypadala v jeho rukou nešikovně, přesto se mu ale podařilo dát jeden prst na to, o čem se dalo předpokládat, že je spoušť. Zamířil a zmáčkl.

Nic se nestalo.

Zamířil na bližší cíl a několikrát spoušť zmáčkl a pustil, pak zbraň zase sklonil. Stále nic.

"Kapitáne, nezaznamenal jsem žádnou energii," řekl výzkumník.

"Možná se už všechna energie ztratila."

"Možná ano, kapitáne. Ale ty zářezy po straně by mohly také znamenat nastavení intenzity a packa je teď na nule."

Kapitán posunul jezdec o jeden zářez dolů. Okamžitě nato musel čelit panickému nutkání tu věc co nejdál odhodit.

Zrcadlovitá koule se kroutila a točila jako něco živého a pak, jako by to všechno byl nějaký sen v drogové extázi, začala měnit tvar. Měnila se a přetékala, až se z ní stal dlouhý úzký válec s červeným knoflíkem na konci a s páčkou blízko rukojeti, která se vůbec nezměnila.

"Kapitáne, byl tam energetický výboj. Co se stalo?"

"Změnilo se to v tohle. Co dál?"

Výzkumník vzal artefakt do ruky a prohlédl si ho. Rád by vystřelil sám, ale to byla velitelova výsada a právo. A také riziko. "Zkuste páčku."

Při posunutí páčky dopředu se červený knoflík rozsvítil a pak odskočil, přičemž zůstal nad ledem. Kapitán zkusmo potřásl rukojetí. Knoflík, který zůstával ve vzduchu a vzdaloval se, zakmital ze strany na stranu. Stále se přitom držel v přímé linii s úzkým válcem. Když byl knoflík už červeným bodem vzdáleným šedesát metrů, kapitán ho páčkou zastavil. "Variabilní meč," zabručel. Rozhlédl se po nějakém cíli. Jeho pohled padl na blízký nakloněný výběžek buď tmavé skály nebo špinavého ledu.

Kapitán uchopil rukojeť oběma chlupatými rukama a smýkl červené světélko za výběžek. Artefakt se napružil a pak si prorazil cestu. Vršek výběžku odpadl se sprškou odseknutého ledu.

"Variabilní meč," zopakoval.

"Ale ne otrokářský. Už jsi někdy slyšel o zbraní, která mění tvar?" obrátil se na výzkumníka."

"Ne, kapitáne. Ani v minulosti, ani v současnosti."

"Pak jsme tedy našli něco nového."

"Ano," zavrčel vítězoslavně badatel.

* * *

"Jde do tuhého," ozvala se Anne-Marie. "Je to zbraň."

Jason se pokusil přikývnout. Policejní síť mu v tom však zabránila.

Zbylí dva Kzintové vyšli ven a vylezli na vyvýšeninu. Všichni čtyři na sebe vzájemně prskali, jako kdyby se čtyři vypasení kocouři chystali pustit do rvačky.

"První poloha musí být neutrální. Chtějí teď zjistit, co představují další polohy."

"Mění to tvar. To nevypadá dobře," řekla ustaraně Anne-Marie.

"Zcela správně," odpověděl Loutkař. "Ten artefakt je nyní naše priorita."

Jason se najednou usmál. Loutkař mu připomněl jeden kreslený vtíp: Dva zarostlí, špinaví trestanci visí metr nad zemí na železných řetězech a jeden z nich povídá: "A teď můj plán..."

Nejdřív si přejeme, aby byla pryč ta síť. Pak...

Kzintský kapitán posunul páčku na další zářez. Zbraň se změnila zpátky na kouli s rukojetí a pak přetekla v něco, co bylo na dálku těžší vidět. Velitel si to musel uvědomit, protože sešel dolů následován ostatními. Kzintové potom zajatce jednoho po druhém přenesli na vyvýšeninu, takže stáli několik metrů za palebnou čarou, ale stále byli v policejní síti. Kapitán opět zaujal střelecký postoj.

* * *

Poloha číslo dvě bylo parabolické zrcadlo se stříbrným knoflíkem uprostřed. Se skálou, kterou si kzintský vůdce vybral za terč, to neudělalo vůbec nic, i když výzkumník zaznamenal energii. Kapitán chvilku přemýšlel a pak zbraň namířil na Loutkaře.

"Slyším jemné hvízdání ve vysoké poloze," sdělil Loutkař lidskou řečí.

"Vytvořil se další ovladač, tentokrát se čtyřmi stupni," poznamenal specialista na Otrokáře.

Kapitán přikývl a zkusil druhý stupeň. Na Loutkaře to nemělo žádný účinek. Ani třetí ani čtvrtý stupeň.

"Kapitáne, mohl byste držet spoušť zmáčknutou?" Výzkumník opatrně koukl za okraj parabolického zrcadla. "Rrrr. Měl jsem pravdu, knoflík rychle vibruje. Je to sonický projektor a hodně silný, když to Loutkař slyší přes vakuum a přes ten silný oblek."

"Ale vůbec nic to s ním neudělalo."

"Kapitáne, musíme předpokládat, že to mělo působit na nervový systém Otrokářů."

"Ano." Kapitán posunul jezdec na držáku do třetí polohy. Když se zbraň opět změnila, poznamenal: "Nenašli jsme nic nového. Sonické zbraně a variabilní meč jsou známé."

"Mutující zbraně ale známé nejsou," oponoval badatel.

"Mutující zbraně nemůžou vyhrát válku, i když mohou pomoci. Urrr. Tohle vypadá jako střelná zbraň. Máš ty projektily pro ruční zbraně, které byly ve stázové schránce?"

"Ano, kapitáne, mám."

Pod úzkým válcem vyskočil prázdný zásobník, který bylo nutné nabít. Hodily se do něj oba druhy nábojů. Kapitán opět zacílil na skálu, přičemž použil nově zformovaný teleskopický zaměřovač.

První rána udělala vryp přesně v místě, kam Kzint mířil.

Následující výstřel, tentokrát s druhým typem projektilu, rozmetl skalisko na kusy, které se rozletěly po okolí. Všichni se přikrčili, kromě kapitána.

"Měl bych před tím, než posunu páčku dál, zásobník vyprázdnit?"

"Kapitáne, já si myslím, že na tom nezáleží. Náboje by jistě měly být vyndány, ale Tnuctipové museli počítat s tím, že občas vyndány nebudou. Vyhověl byste mé zvědavosti?"

"Protože tvoje zvědavost je cvičená, vyhovím." Kapitán posunul páčku. Projektily najednou proskočily ven měnicím se povrchem. Artefakt se na okamžik vrátil do podoby koule s rukojetí a proměnil se v... kouli s rukojetí.

Nová koule však byla menší než ta z neutrální polohy. Měla růžovou barvu a hladký, jakoby mastný povrch bez jakýchkoli zaměřovačů či ovládacích prvků.

Stlačení spouště nemělo žádný efekt.

"Tyhle serepetičky mě začínají rychle unavovat."

"Kapitáne, zaznamenal jsem energii."

"Výborně." Kapitán zamířil na Loutkaře a stiskl. Ale ani tentokrát to na cíl nemělo žádný účinek.

Nepůsobilo to ani na lidskou samici.

V momentálním návalu hněvu kapitána napadlo vystřelit na telepata, který bezradně a neužitečně postával opodál. Nic se však nestalo, jenom telepata vystrašil. Posunul proto jezdec do páté polohy.

Artefakt se zazmítal a stal se z něj krátký válec s otvorem v přední části a se dvěma širokými, plochými výčnělky z nějakého kovu po stranách. Kapitánovy pysky se ve spokojeném úsměvu stáhly a obnažily dvě úhledné řady kočičích zubů. Tohle už vypadalo slibně.

Zacílil na to, co zbylo ze skalního terče, na tmavou skvrnu na ledu.

Vtom ucítil zpětný náraz zbraně do ruky. Kapitán se napůl otočil a veškerou silou bojoval s náhlým tlakem, jako když se hasič snaží zvládnout požární hadici. Uvolnění spouště nezastavilo žhavý proud plazmatického plynu. Zastavilo ho až druhé zmáčknutí. Kzintský vůdce zamrkal úlevou a rozhlédl se, aby zhodnotil škody.

Uviděl kroutící se stopu tajícího ledu podobnou cestičce, jakou by za sebou nechala žížala nadopovaná LSD. Telepat řval do helmy. Byl to hrozivý řev, který nevěstil nic dobrého. Ostatní Kzintové ho drželi v rukou a v závodě o život s ním utíkali do přechodové komory. Z husté ledové páry, která vycházela z jeho vakuového obleku, bylo patrné, že

ohnivý proud musel přes něj přejet a vypálit do tepelně téměř dokonale izolujícího materiálu díry.

Člověčí samice utíkala ke své lodi.

Kapitán se jedním pohledem přesvědčil, že oba další zajatci jsou stále v policejní síti. Telepat musel do ženy vrazit a vystrčit ji ze silového pole, když se snažil uniknout z dosahu žhavé plazmy. Běžela po rovné ledové pláni, a tak byla jako na dlani, snadný cíl.

Kzint použil paralyzátor a těžce vykročil, aby si pro ni došel. Než se pilot a výzkumník vrátili, měl ji zpátky v síti.

Telepat byl stále na živu, ale v kritickém stavu. Dali ho do zmrazovacího boxu, postarají se o něj specialisté na Kzintu.

* * *

"Je to raketový motor," zhodnotil výzkumník pátou polohu tnuctipského reliktu. "Jako zbraň krátkého dosahu by mohl být užitečný, ale v prvé řadě je to reaktivní motor pro jednoho Kzinta. Vlastně, pro jednoho Tnuctipa. Pochybují, že by to nadzvedlo některého z nás v nějaké větší gravitaci. Ty ploché výstupky po stranách musejí být stupačky na nohy. Tnuctipové byli postavou malí."

"Škoda, že jsi na to nepomyslel dřív."

"Kapitáne, uvědomuji si svou chybu."

Kapitán to přešel. V duchu si přiznal i svou chybu: nepovažoval tu samici za nebezpečnou. Lidé byli myslící tvorové, jak samci, tak samice. Už to bude mít pořád na paměti.

Pozice číslo šest vykouzlila laser. I ten byl víc než zbraň. Měl teleskopický zaměřovač, který se táhl po straně, a v zadní části také mikrofon. Při zaměření na určitý cíl bylo možné s tímto cílem přímo hovořit.

"Tohle bude užitečné," řekl výzkumník. "Tím mikrofonem můžeme zjistit hlasový a sluchový rozsah Tnuctipů."

"Udělá to z téhle věci lepší zbraň?"

"Neudělá, kapitáne."

"Pak si nech své nadšení z neužitečných vědomostí pro sebe." Kapitán posunul páčku do sedmé polohy.

* * *

"Miláčku?"

Anne-Marie se nepohnula. Policejní síť ji sevřela zhroucenou vsedě. Její hrud' se zvedala a klesala klidným dechem. Oči měla zavřené a tvář vypadala uvolněně.

"Dobrý pokus," řekl Jason.

"Nemůže tě slyšet," upozornil ho Nessus.

"Já vím, že mě nemůže slyšet."

"Tak proč...? Nevadí. Jak ti připadá to raketové zařízení?"

"Jako raketové zařízení."

"Jaký palivový zdroj využívá?"

"Je to důležité?"

"Jasone, já nevím nic o válečnictví ani o zbraních, ale můj druh vyrábí a používá různé přístroje už hezky dlouhou dobu. Proč ta střelná zbraň rovnou neobsahuje své vlastní projektily? Proč je vyhazuje, když mění tvar?"

"Uf, dobrá. Nemůže vystřelovat svou vlastní hmotu." Jason se zarazil a zamyslel se. "Máš pravdu. Nemůže to používat vlastní palivo. Nessi, je to tryska. Je tam někde nějaký přívod a toho si nikdo nevšiml. Počkej! Nedá se to použít v kosmickém prostoru."

"K přívodu by měl být nějak připevněn plynový zásobník."

"No ano. Správně."

"Nelze přece spoléhat na to, že daná atmosféra bude hořet. Jak se plyn zapaluje?"

"Nějakou baterií v rukojeti? Ne, tím by se nedosáhlo dostatečné energie, ne bez... Ale musí tam nějaká být. Nessi? Kzintové by mohli poslouchat."

"Myslím, že na tom nezáleží. Kzintové budou brzy o té zbrani vědět všechno tak jako tak. Jenom kapitán může mít prospěch z toho, že se o ní dozví víc, než ji předá svým nadřízeným."

"Dobrá. Ta baterie tedy musí využívat úplné přeměny hmoty."

"Nedokázal bys vyrobit fúzní motor dostatečně malý, aby se vešel do rukojeti?"

"Ty jsi expert. Dokázal bys to ty? Byl by takový motor dostatečně silný?"

"Nemyslím. Ta rukojeť musí obsahovat široké spektrum mechanismů potřebných k provádění tvarových změn."

Sledovali Kzinta, jak zkouší laserovou variantu.

"Dalo by se to udělat přímo," řekl Jason.

"Přeměnou určité hmoty v tom reagenčním plynu na energii. Tím by se získal hrozně horký výfukový plyn. Nessi, je ve známém vesmíru nějaký myslící druh, který zvládl úplnou konverzi hmoty?"

"O žádném jsem neslyšel."

"Neměli ji Tnuctipové?"

"To nevím."

"Ještě nebylo tak špatně, aby nemohlo být hůř. Dovedeš si představit kzintské bitevní loď vyzbrojené a poháněné úplnou konverzí?"

Následovalo tísňivé ticho. Kzintové sledovali další změnu podoby zbraně. Kzintský vůdce nemluvil, možná sledoval jejich rozhovor, ale možná také ne.

Anne-Marie vydala tichý protestující zvuk. Otevřela oči a pokusila se posadit. Roztrpčeně zaklela, když zjistila, že síť ji drží ve zhroucené poloze.

"Dobrý pokus," zopakoval Jason.

"Díky. Co se stalo?" A hned si ostrým a trpkým hlasem odpověděla: "Samozřejmě, dostali mě. Co jsem propásla?" Sedmá poloha byl na konci zploštělý prázdný válec, u jehož zadní části byla nějaká malá drátěná síťka. Žádný zaměřovač. Když kapitán zmáčkl spoušť, nic se nestalo. Nic se nestalo, ani když ji pustil, ani když ji opět stisknul. Nemělo to žádný účinek na skálu, na Loutkaře, ani na lidi. Jediný účinek to mělo na otrokářského specialistu, který opatrně ustoupil zpět a poznamenal: "Kapitáne, prosím, je v tom energetický výboj."

"Obvyčejný, neúčinný energetický výboj. Vem si to a udělej něco, ať to funguje. Počkám," zareagoval velitel. Pohodlně se usadil na věčně zmrzlou půdu, před jejímž chladem ho spolehlivě chránila tepelná izolace vakuového obleku. Výzkumníkovy nervy byly pod jeho přísným pohledem napjaté k prasknutí.

* * *

"O co jsem přišla?"

"O nic moc. Dospěli jsme k závěru, že tryska, která tě srazila k zemi, mění hmotu na energii."

"Je to špatné?"

"Velmi." Jason se to nesnažil vysvětlit. "Poloha šest byl více méně konvenční komunikační laser."

"Sedmička nefunguje," přidal se Nessus. "To kapitána rozzlobilo. Jasone, poprvé lituji, že jsem nestudoval zbraně."

"Jsi Loutkař. Proč bys měl..." Jason nechal konec věty viset ve vzduchu. Něco ho napadlo a chtěl si to promyslet.

Něco, co se týkalo zbraně. Ne některé z jejích forem, ale všech forem dohromady.

"Žádná inteligentní bytost by neměla odmítat vědomosti. Zvláště ne Loutkař. Nejsme známi tím, že bychom odmítali přijmout nepříjemnou pravdu."

Jason mlčel. Díval se nepříjemné pravdě do očí.

Nessus řekl, že nezáleží na tom, co kzintský velitel zaslechl. Mýlil se. To byla věc, kterou se Jason neodvážil říci nahlas.

Nessus ho vyrušil z přemítání. "Expert na Otrokáře chce jít s tou zbraní dovnitř. Má povolení a jde tam."

"Proč?" zeptala se Anne-Marie.

"Na sedmé poloze je mikrofon. Jasone, uměl by voják používat kapesní počítač?"

"On..." nebyl voják! Jason ta slova spolkl. "Pravděpodobně ano," řekl místo toho.

Za chvíli se výzkumník vrátil s tnuctipskou zbraní v ruce.

Artefakt vyvolal v Jasonovi poslední, osudové okouzlení. Jestliže se nemýlil, pokud jde o jeho posledního vlastníka, pak si už nemusí dělat starosti s tím, že se zbraň dostane až ke kzintskému patriarchovi. Jediné, co musí udělat, je mlčet. Mlčet během následujících minut, kdy on, Anne-Marie a Nessus a ti čtyři Kzintové přijdou o život.

* * *

"Měl jsem pravdu. Ten artefakt mi odpověděl neznámou řečí," hlásil vracející se otrokářský badatel.

"Takže je to další..." komunikační zařízení, chtěl říct. Jenomže bylo postaveno pro komunikaci mezi Tnuctipy a Tnuctipové již dávno vymřeli. Přesto ta věc odpověděla! Kapitán ucítil, jak se mu reflexivně naježila záda. Mezi Kzinty kolovaly legendy o démonech.

"Kapitáne, jsem přesvědčen, že je to počítač. Kapesní počítač by byl pro válečníka velice užitečný. Umí mu vypočítat úhly, když střílí výbušné projektily. Umí..."

"Ano. Můžeme to využít?"

"Ne, pokud to nenaučíme jazyk Udatných. Může to být přitom velmi jednoduché."

"Pak přejdeme k nastavení číslo osm." Kapitán pohnul páčkou k nejnižšímu zárezu.

Opět tam nebyl žádný zaměřovač ani teleskopická zaměřovací optika. Kapitán se zamračil, nicméně zvedl zbraň a ještě jednou zamířil na vzdálenou a již rozbitou skálu.

* * *

Jason se instinktivně přikrčil. Zbraň se znovu začala měnit, tentokrát do poslední nastavitelné podoby.

Tolik toho chtěl říci, ale neodvážil se. Kzintský vůdce nesměl vědět, co se nyní stane.

Zbraň se sama zkroutila v něco velmi podivného.

"To mi připadá nějak povědomé," prohlásil Nessus. "Kdysi jsem něco podobného už viděl," vzpomínal.

"Pak jsi asi jediný," opáčila Anne-Marie.

"Vzpomínám si. Bylo to jedno ze schémat, jak obrátit kouli zvnitřku ven v diferenciální topologii. Samozřejmě, nemá to s tím nic společného..."

Kzintský velitel zaujal opět palebný postoj. Jason se připravil na konec.

To, co následovalo, vůbec nebylo to, co očekával. Podvědomě se zapřel proti silovému poli sítě. Najednou se převrátil, jak ztratil rovnováhu. Vstal, ale nebyl si zcela jistý, co se vlastně stalo. Pak ho to napadlo. Policejní síť se vypnula. Plácl Anne-Marii silně přes zadek a ukázal na Court Jesteru. Přikývla. Nečekal na to, až uvidí, jak vyráží, otočil se a zaútočil na kzintského kapitána.

Něco se kolem něj prohnalo vysokou rychlostí. Nessus. Ovšem neutikal pryč, nýbrž se také vrhnul do boje. Měl jsem pravdu. Je v manické fázi, pomyslel si Jason.

* * *

Kapitán stiskl spoušť. Nic se nestalo.

To už bylo opravdu moc. Chvilku stál a v hlavě si dával dohromady nelichotivý výlev vzteku, jímž zasype experta na Otrokáře. Nový druh zbraně a vlastně vůbec nic nedělá! Polovina variant je naprosto na nic!

Uvědomil si to, jakmile se otočil: něco nebylo v pořádku. Instinkt nebezpečí mu rozechvěl nervovou soustavu. Žádnou jinou výstrahu nedostal. Neviděl, že světla v lodi zhasla. Neslyšel žádný dusot kopytnatých nohou. Uvědomil si jen zvuk těžkého dechu...

Začal se otáčet a vtom ho něco udeřilo ze strany.

Měl pocit, jakoby jím projel těžkooděnc s tupým bodcem. Bolest. Kapitán ztratil rovnováhu a dech, zavrával a pak přepadl.

Svět se mu zdálo nějak zkosený a zastřený modrou mlhou. Viděl lidskou samici, jak se marně zmítá v oběti výzkumníka, viděl pilota, jak míří paralyzátorem. Viděl dvě běžící postavy, člověka a Loutkaře, snažící se dostat ke druhé lodi. Zdálo se, že policejní ochromovací zbraň na ně nemá žádný účinek. Člověk držel tnućtipský artefakt.

Konečně popadl dech a začal sípavě dýchat. Ta rána ze strany mu musela zlomit žebra. Stěží se mohl mýlit. Ta rána vypadala jako loutkařské kopnutí! Ale to je směšné. Nemožné. Že by Loutkař kopnul Kzinta?

Loutkař doběhl k lodi daleko před pomalejším člověkem. Na chvilku se zastavil, otočil se a pokračoval v běhu přes bílou zvlněnou pláň. Muž se také zastavil ve vstupu do lodi, a potom následoval Loutkaře. Pilot utíkal za nimi.

Za kapitánem matně zářila světla lodi, ale postupně nabývala na jasnosti. Nebyla zhasnutá, když upadl? A paralyzátory nefungovaly. A policejní síť...

Aha. Takže osmá poloha byl pohlcovač energie. Nebyla to nová věc, ale podstatně menší než cokoli podobného, o čem dosud slyšel.

Ale co ho udeřilo?

V uších mu zněl syčivý zvuk, jehož si předtím nevšiml. To není dýchání. Má snad někdo proražený vakuový oblek? Ale nikdo nebyl napaden. Kromě...

Kapitán si rychle připlácí ruku na bok. Vyjekl bolestí, ale končetinu držel pevně přimáčknutou, zatímco hledal záplatu. Když ji konečně našel, zariskoval jeden pohled pod přitištěnou ruku, než flastrem poškozené místo zakryl. V materiálu obleku byly čtyři úzké dírký. Klidně to mohly být stopy po ostrých hrotech na loutkařských vesmírných botách.

* * *

Kzintský velitel stál v palebném postoji. Jason se k němu hnal tryskem. Musel se zbraně zmocnit dřív, než si Kzint uvědomí, co se stalo.

Nessus kolem něj prosvístěl jako živá střela, doběhl ke kapitánovi, ve skluzu se na dvou předních nohách otočil a třetí, zadní nohou vykopl. Jason sebou trhl, jakoby tu ránu sám dostal. Bylo to pořádné nakopnutí, jen co byla pravda.

Musela Kzintovi rozdrtit plíce, hrudní koš i hřbet, musela z něj vyrazit dech i se životem.

Šílený Loutkař se ani nezastavil. Okamžitě vyrazil ke Court Jesterovi. Jason sebral zbraň, skluzem se zastavil a obrátil se.

Anne-Marii držel druhý Kzint.

Uvidíme. Jeho prsty se pohnuly k polohové páčce zbraně.

Další Kzint na něj mířil paralyzátorem.

Ochromovací přístroj mohl začít působit ve chvíli, kdy by tnućtipská zbraň začala měnit tvar. Prohrál by.

Slyšel bojující Anne-Marii plačtivě klít. Pak její hlas zesílil: "Utíkej, do háje! Jayi, utíkej!"

Mohl by zbraň hodit Nessovi a pak se jí vrhnout na pomoc! Mohli by ho dostat, ale... ale Loutkař už byl daleko mimo dosah. A kromě toho se na něj nedalo spoléhat. Loutkař, který nakopnul něco, co mohlo kopnutí opěťovat - tomu už nepomůže žádný psychiatr.

Anne-Marie kolem sebe stále kopala a šťouchala lokty, ale zdálo se, že její uchvatitel si toho nevšímá. Kzintský velitel se svíjel v bolestivé agónii na zemi. Ale třetí Kzint pořád stál a kropil Jasona stále ještě imaginárním paprskem paralyzátoru.

Jason se otočil a utíkal.

Uviděl, jak Nessus opustil Jesterův vchod a pokračoval v běhu. Předpokládal, co zjistí, ale musel se podívat. Byl si jist, že dveře jsou zavařené.

Laserová podoba zbraně by nepochybně zatavené dveře uvolnila, ale třetí Kzint ho už pronásledoval a stále se snažil použít ochromovač.

Jason se zase dal do běhu. Z Loutkaře už mezitím byl mizející bod. Zamířil za tím bodem do chladné pustiny ozářené ohnivým obloukem s jednou jasnou planoucí skvrnou.

* * *

"Pilote, vrať se okamžitě do lodi."

"Kapitáne, někde tady musí být. Najdu ho."

"Nebo najde on tebe. Vrať se do lodi. Pravidla hry se změnila."

* * *

Kzint odešel. Jason po něm chvíli slídl se zbraní připravenou v poloze pohlcovače energie a s palcem na měnící páčce. Kdyby ho spatřil a Kzint jeho ne, přepnul by na variabilní meč - jako vlásek tenký drát schovaný ve stázovém poli, který by nebezpečného vetřelce rozpůlil ve dvě jako nic. To se však nestalo a jít za Kzintem do jeho domovské základny nechtěl. Místo toho se schoulil do díry, kterou v ledu vyhloubil pomocí raketového motoru.

"Jai!" To byla Anne-Marie. "Musím mluvit rychle, sundávají mi helmu. Nejsem zraněná, ale nemůžu se dostat pryč. Jejich loď startuje. Zakopej tu zbraň něk..."

Její hlas zeslábl a zmizel. Veřejné komunikační pásmo bylo tiché.

Prázdnou přerušil Nessův hlas. "Jasone, přepni na soukromé pásmo."

Musel chvíli přemýšlet, jaké pásmo to má Nessus na mysli. Strefil se napotřetí.

"Slyšíš mě?"

"Jo. Kde jsi?"

"Nevím, jak ti popsat svou polohu, Jasone. Utíkal jsem devět nebo deset kilometrů východně."

"Dobrá. Vymyslíme způsob, jak se najít."

"Proč, Jasone?"

To ho udivilo. "Myslíš, že jsi sám bezpečnější? Já ne. Jak dlouho tě tvůj oblek udrží při životě?"

"Několik standardních let. Ale pomoc do té doby přiletí."

"Co tě k tomu přesvědčení vede?"

"Když kzintský pilot vletěl do tlakové clony, volal jsem Loutkaře na pomoc."

"Cože? Jak?"

"Přes změny, jež potkaly můj národ, to je stále tajemství."

Telepatie? Nebo snad nějaké zařízení, které měl někde u sebe? Či snad podkožní implantát? Loutkáři si svá tajemství uchovávají dobře. Nikdo nikdy nezjistil, jak dokáží vlastní vůli spáchat bezbolestnou sebevraždu. A koneckonců na tom, jak to Nessus udělal, vůbec nezáleželo. "Letí pro tebe až od Andromedy?"

"To sotva, Jasone."

"Pokračuj."

"Myslím, že musím. Můj národ je stále ještě v této části galaxie, v oblasti veliké šedesát světelných let, kterou vy nazýváte známý vesmír. Jeho cesta začala teprve před dvanácti lety. Jak víš, Jasone, Loutkáři nemají v úmyslu vrátit se do této galaxie, takže je jedno, kolik objektivního času během jejich cesty uplyne. Mohou dospět do Andromedy v mnohem kratším subjektivním čase při použití normálních vesmírných pohonů. Naše loď se velice blíží rychlosti světla. Dále musejí čelit jen nebezpečím normálního kosmického prostoru, která mohou snadno zvládnout.

Hyperprostor je nepředvídatelná a nepříjemná věc, zvláště pro ty, kdo musejí strávit desítky let cestováním."

"Nessi, celý tvůj druh je šílený. Jak se jim podařilo udržet tohle v tajnosti? Každý si myslí, že jsou už na půli cesty k Andromedě."

"Přirozeně. Kdo by náhodou narazil na flotilu v mezihvězdném prostoru? Každá známá rasa cestuje mezi systémy hyperprostorem, s výjimkou Outsiderů, s nimiž máme dohody. Tak či onak, moji druhové jsou na dosah. Během šedesáti dnů přiletí některá z průzkumných lodí a ty jsou vybaveny hyperpohonom."

"Pak jsi v bezpečí, když zůstaneš schovaný." Sakra, pomyslel si Jason. Byl naprosto sám. "Dobrá, měj se. Já musím..."

"Počkej, nepřerušuj spojení. Jaký máš plán?"

"Žádný nemám. Musím se postarat o to, aby se Kzintům nedostalo zpátky do rukou tohle. Ale také od nich musím dostat Anne-Marii."

"Ta zbraň by měla přijít na řadu jako první."

"Moje žena přijde na řadu jako první. Jaký je v tomhle vlastně tvůj zájem?"

"S principy využitými v této tnučtipské zbraní by Kzintové mohli ovládnout známý vesmír. Můj národ se bude ve známém vesmíru pohybovat ještě dalších dvacet osm lidských let. Pokud by Kzintové našli naši flotilu, nepochybně by na ni zaútočili a byla by pro ně snadným cílem."

"Ááá."

"Musíme pomoci jeden druhému. Jak dlouho můžeš žít ve svém obleku?"

"Dokud neumřu hladem. Nevím přesně, jak dlouho mi vystačí vzduch a voda. Řekněme nejvýše třicet dnů."

"Lidé by neměli omezovat náklady na životně důležité vybavení, Jasone. Moji druhové nemohou přiletět včas, aby tě zachránili."

"Kdybys ti dal zbraň, dokázal bys zůstat schován?"

"Ano. Kdyby se loď dostala na dohled, mohl bych ji sestřelit laserem. Myslím, že bych mohl. Mohl bych se..."

Jasone, zavolají Kzintové další loď?"

"Sakra! Samozřejmě, že zavolají. Snadno by tě našli. Co budeme dělat?"

"Můžeme otevřít vstup do Court Jesterů?"

"Jo, ale vzali mi moje klíče, takže nemůžeme spustit motory, ani použít vysílačku, ani se dostat do kontejnerů."

"Kontejnery bychom mohli otevřít laserem."

"To jo."

"Máš na palubě nějaké zbraně?"

"Ne, žádné."

"Pak by tedy Court Jester byl jenom místem, z něhož bychom se mohli vzdát. Nemám žádný návrh."

* * *

"Kapitáne, osmá poloha musí být způsob, jímž se ten artefakt nabíjí. Nezdá se, že by sama o sobě byla zbraní," řekl výzkumník.

"Může tak být použita. Jak jsme sami viděli. Ted' mě neotravuj." Kapitán se ze všech sil snažil udržet mírný tón. Věděl, že jeho vztek plyne z bolesti, která ho sužovala, a výzkumník to věděl také.

Nikdo by to ani neudělal. Kzintský velitel se nemohl ani obvázat. Ačkoli, když se dostali do vesmíru, mohl použít lodní lékařskou výbavu, aby si srovnal kosti v těle.

Největší škodu však utrpělo kapitánovo ego.

Věděl ten Loutkař, co dělá? Jeho malá kopytnatá noha pochroumala víc než jen pár žeber. Kapitán mohl jednoho dne povýšit, stát se hrdinou, jenž našel zbraň, která citelně zasáhla lidskou říši. A místo toho je ňoumou, kterého nakopl Loutkař.

"Kapitáne, je tu pilot."

"Konečně. Pilote padej dovnitř a koukej, ať jsme nahoře."

Pilot s uhýbavým pohledem rychle proběhl kolem. Výzkumník za ním zavřel přechodovou komoru a pomohl kapitánovi připoutat se. Když se upoutal sám, pilot zvedl loď z ledu. Zanechávala za sebou opalizující stopu a modrobílou záři.

* * *

Na kouřovém oblouku Beta Lyry dosáhl jasný bod svého zenitu. Za závojem, který je trvale zahaloval, se obě hvězdy na svých orbitách od sebe oddělily, takže matná záře se na jedné straně zbarvila do oranžova a na druhé do zelená.

"Aspoň jednu věc máme," pronesl Jason. "Zbraň."

"To je pravda. Máme laser, motor vrhající plamen a štít proti policejním paralyzátorům. Ale ne najednou," reagoval Nessus.

"Myslím, že si můžeme to zařízení prohlédnout."

"Myšlení vycházející z přání není charakteristickým rysem Loutkářů, Jasone."

"To není ani znalost zbraní. Nessi, jaký druh zbraně je tohle? Mluvím o té věci jako celku, ne o jejích jednotlivých formách."

"Jak jsi řekl, nejsem expert na válečnictví."

"Nemyslím, že je to zbraň pro vojáka. Podle mě je to určeno pro špionáž."

"Byl by v tom rozdíl? Vyvodil jsem, že ta otázka je důležitá."

Jason zarazil své úvahy. Držel zbraň v rukou. Stále byla v osmé formě, ve zvláštní zkroucené podobě, kterou Nessus přirovnal ke schématu z diferenciální topologie.

Držel v náruči historii, historii jeden a půl miliardy let mrtvou. Tenkrát malý, podsaditý dvounožec mířil touto zbraní na bytosti s balónovitými hlavami, s jedním velkým okem, s obrovskými mickeymousovskými rukama, s velkými plochými chodidly, s mírně zrohovatělou kůží a s růžovými úponky v koutcích širokých úst. O čem tak mohl přemýšlet, když naposledy ukládal tuhle zbraň? Tušil, že za patnáct miliónů století se nějaká myslící bytost bude snažit udělat si o něm obrázek podle věci, kterou tu zanechal?

"Nessi, řekl bys, že je nákladnější vyrobit tenhle přístroj, než osm různých přístrojů, které by udělaly stejnou práci?"

"Nesporně. A také obtížnější. Ale lépe se to nosí, než by se nosilo osm jednotlivých přístrojů."

"A líp se to schovává. Slyšel jsi někdy o otrokářských záznamech, které by popisovaly zbraň měnící podobu?"

"Ne. Tnuctipové by to pochopitelně drželi v tajnosti."

"To je i můj názor. Jak dlouho by to udrželi v tajnosti, kdyby tyhle typy měly milióny vojáků?"

"Ne dlouho. Ale stejná výhrada platí i pro využití ve špionáži. Jasone, jaký druh výzvědné činnosti by mohl nějaký Tnuctip provádět? Určitě se nemohl převléknout za Otrokáře."

"Ne, ale mohl by se schovat na některé řídce osídlené planetě. Nebo mohl předstírat, že je tnuctipský otrok, ovšem musel by mít nějakou ochranu před tou mocí Otrokářů..."

"Ta čapka ve stázovém poli?"

"Nebo něco jiného, co měl u sebe, když ho Otrokáři chytili."

"To jsou nepříjemné představy, Jasone. Na něco jsem si vzpomněl. Outsideři tu stázovou schránku našli na studené, zatuchlé planetě se stále stojícími starobylými budovami, v nichž byl udržován normální atmosférický tlak. Kdyby se tam bojovalo, stály by ty stavby?"

"Byly to budovy Otrokářů?"

"Ano."

"Stály by, kdyby vyhráli Otrokáři. Ale potom by Otrokáři alespoň jednu takovouto zbraň ukořistili."

"Jenom v případě, že bylo více těchto zbraní. Sdílím tvůj názor. Držitel této zbraně byl osamělý špión."

"Dobře. Ted'..."

"Proč sis byl tak jistý?"

"Hlavně díky té různorodosti nastavení. Průměrný voják by přišel o krk, zatímco by se rozhodoval, jakou zbraň má použít. Potom je tam sonické zařízení umožňující brát živé zajatce. Možná jiné varianty vyvolávaly v zajatých strach a bolest. Raketa by byla pro vojáka nesmyslná. Kdyby létal po bojišti, brzy by byl zabit. Výzvědač by ji ovšem mohl použít v poslední fázi svého výsadku."

"V pořádku. Proč je to důležité?"

"Protože by tam někde mohlo být sebedestrukční nastavení."

"Proč... Ach! Aby se zachovalo tajemství variabilní zbraně. Ale vyzkoušeli jsme všechna nastavení."

"Myslel jsem, že to bude číslo osm. Ale nebylo. Proto jsme pořád ještě na živu. Sebedestrukční tlačítko špiónážního agenta by mělo způsobit co největší škodu."

Nessus se zajíkl. Jason si toho stěžl všiml. "Nějak to schovali," řekl zamyšleně.

* * *

Lod' Traitor's Claw byla velká. Musela být velká. Nezřídka se na její palubě nacházel jak gravitační polarizátor, tak fúzní reaktivní motor. V reálném vesmíru se mohla pravděpodobně zmocnit čehokoli, vyjma lodí své vlastní třídy, které byly v kzintském světě používány jako policejní nebo kurýrní lodě. V kzintských záznamech byla vedena jako ukradená kurýrní loď. Vypadala jako sražený kužel a byla navržena tak, aby splňovala kompromis mezi potřebnými přistávacími schopnostmi a možností rychlého pohybu v atmosféře. Naproti tomu u plochého Court Jester se dala přednost přistávacím schopnostem, nepřevrhl by se ani na sedmdesátistupňovém svahu.

Dva pohony poskytovaly kurýrní lodi nejen rychlost. Dříve než vůbec spatřili gravitační polarizátor, dali lidé Kzintům jednu velkou lekci, na kterou nikdy nezapomenou. Čím účinnější je reaktivní motor, tím účinnější je zbraň. Gravitační polarizátor není reaktivní motor.

Pilot použil při startu oba pohony najednou a Traitor's Claw rychle vyrazil vzhůru. Vystoupal do výše deseti tisíc kilometrů a zůstal na oběžné dráze.

"Můžeme je najít pomocí infrazářiče," řekl kapitán. "To by nám ale moc nepomohlo, kdyby nás sestřelili. Může nám ten laser zabránit, abychom po nich šli?"

"Zavoláme víc lodí," navrhl pilot. "Ta zbraň je dost důležitá."

"To je. Ale nikoho volat nebudeme."

Pilot odevzdaně přikývl.

Kapitán si byl dobře vědom toho, co pilot ví, a proto zlost, vyvolanou pocitem pokoření a trvale pulzující bolestí, dusil v sobě. Nakopnul ho Loutkař, a to před očima jeho dvou podřízených. Nikdy by nemohl znovu pohledět do tváře Kzintovi stejného postavení, dokud toho Loutkaře nerozsápe vlastními zuby a drápy.

Mohlo to kopnutí být chladnokrevně taktické? Kapitán tomu nechtěl věřit. Ale ať už bylo záměrné nebo ne, ten úder kapitána dostal do značně obtížné situace. Nemohl zavolat posily, dokud Loutkař bude žít.

Přinutil se znovu soustředit myšlenky na zbraň. Jedinou její podobou, která mohla Kzinty ohrozit, byl laser, pokud by najednou nějak nezačala fungovat ta růžová koule. Ale to bylo nepravděpodobné.

"Existuje nějaký naprosto bezpečný způsob, jak se jich zmocnit? Jestli ne..."

"Máme tryskový pohon," připomněl výzkumník možnost využití reaktivního motoru lodí jako zbraně.

"Oni mají laser," upozornil ho hned pilot. "Takovýto laser má určitý dosah. Měli bychom být v bezpečí ve výšce asi tak tři sta kilometrů. Při větším přiblížení by dobrý střelec dokázal propálit lodní trup."

"Je tři sta kilometrů příliš vysoko?" zeptal se velitel.

"Kapitáne, mají obleky, které je chrání i před žářem, a my se můžeme vznášet na místě jen při výkonu jedné sedminy kzintské gravitace. Naš plamen by sotva rozehrál led."

"Ale máme gravitační polarizátor, který nás může dostat dolů, i když fúzní plameny tlačí nahoru. Naše loď byla přece právě k takové taktice postavena. Nyní jsou obleky uprchlíků žáruvzdorné, ale led není. Dejme tomu, že se nad nimi budeme vznášet s plamenem o výkonu pětiny kzintské gravitace."

* * *

Jason držel malou růžovou kouli s držákem v podobě rukojeti pistole. "Musí to být někde tady."

"Zkus udělat něco, co bys normálně neudělal. Treba pohnout jezdcem a přitom držet značknutou spoušť, povytáhnout jezdce směrem ven z drážky, zatočit s tou koulí..."

Na soukromém okruhu zavládlo ticho. "Zatím nic," ozvalo se po chvíli.

"Čtvrtá poloha je jediná, která nevykazuje vůbec žádný účel."

"Jo. Co v..."

Vysoko na nebi se objevila nějaká hvězda. Byla modrobílá, skoro do fialova, a stála přímo nad Jasonem.

"Kzintové," hlesl Nessus. "Nestřílej na ně. Musejí být mimo dosah tvého laseru. Jenom bys jim pomohl, aby tě našli."

"Zřejmě už mě stejně našli infračerveným radarem. Co to do Finagla ty chlupaté hlavy na mě zkoušej?"

Hvězda se držela na jednom místě. V jejím náhlém světle začal Jason rychle pracovat na zbraní. Rychle prošel její zbývající podoby, přičemž si zapamatoval ty, u nichž spoušť fungovala jako zapínač a vypínač. Všechno prošel náhodným zkoušením, až se vrátil do neutrální polohy a relikť se opět změnil ve stříbrnou kouli s rukojetí.

Jezdec se nedal vytáhnout ven ani do strany. Nedal se zastavit mezi některými dvěma značkami poloh, ani s ním nešlo kroutit.

"Dosáhl jsi nějakého pokroku?"

"Zatraceně. Ne."

"Destrukční nastavení nebude skryto příliš pečlivě. Kdyby zbraň byla ukořistěna, musela zůstat naděje, že Otrokáři aktivují sebedestrukci náhodou."

"Jo." Jasona už unavoval pohled na neutrální polohu. Přepnul na laser a vypálil na tu novou hvězdu nad sebou, na niž zacílil pomocí teleskopického zaměřovače. Jak očekával, nic se nestalo.

Přesto držel cíl na mušce, dokud ho nevyrušila náhlá změna tlaku kolem jeho obleku.

Byl po pás ve vodě.

Jedním skokem se dostal ze své díry. Země kolem něj však mizela. Z mělkého moře, které se táhlo všemi směry k horizontům, se zvedlo několik třpytivých vyboulenin tajícího ledu. Plameny kzintského motoru jej rozežrály v okolí několika kilometrů.

"Nessi, je kolem tebe voda?"

"Jenom v pevném skupenství. Kzintové nejsou nade mnou."

"Dostali mě. Jakmile vypnou motor, zamrznu tu."

"Přemýšlel jsem. Chceš destrukční nastavení? Přepni na raketovou formu, obrať ji předkem dolů a spust'. Plamen půjde nahoru a zbraň se prokouše dolů ledem."

"Jistě, pokud ovšem přijdeme na to, jak to udržet ve stálé poloze čumákem dolů. Je pravděpodobné, že se to po pár desítkách centimetrů obrátí a Kzintům pak nedá hledání moc práce."

"Hm. To je pravda."

Voda byla stále hlubší. Jason přemýšlel o tom, že by mohl použít raketu k tomu, aby se zase uvolnil, až mu voda kolem kotníků zmrzne. Pravděpodobně by si upálil nohy, ale možná mu nezbude nic jiného než to zkusit.

Modrá kzintská hvězda jasně zářila na nebi s obloukem prachu a vodíku v pozadí. Jasná růžová záře ukazovala, že zapadající hvězdy Lyry jsou již 45 stupňů nad horizontem.

"Jasone, proč je tam ta neutrální poloha?"

"Proč ne?"

"Není to tam kvůli sbírání energie. Velice dobře to dělá osmá poloha. Není to tam jen pro nic za nic. Forma střelné zbraně také nic nedělá, dokud do ní nevložíš projektily. Takhle nemá neutrální poloha také žádný účel, ale možná že to dělá něco, o čem nevíme."

"Zkusím to."

Jasná hvězda nad ním zhasla.

* * *

"Kapitáne, nemohu lokalizovat Loutkaře."

"Možná, že jeho oblek tepelně izoluje velmi účinně. Později se po něm podíváme. Řekni mi, až se ten člověk přestane hýbat."

* * *

Nessův nápad by byl dobrý, pomyslel si Jason, jenom kdybych nějak dokázal, aby to fungovalo. Bylo by to lepší než sebedestrukční nastavení, protože to by ho téměř určité zabilo.

Pravděpodobně by to zabilo i Nesse. Destrukční zařízení na zbrani vyzvědače by bylo připraveno tak, aby způsobilo co největší škody. A raketová forma zahrnovala úplnou konverzi, která by představovala docela pěknou bombu, i kdyby vážila jen dva kilogramy a konvertovaná hmota jen zlomek miligramu.

Mokřina, kterou Kzintové záměrně vytvořili, začínala odspodu zamrzat. Jasonovy boty pomalu těžkly. Na každé se tvořil led, který neustále narůstal. Snažil se být stále v pohybu, aby nepřimrzl k zemi.

Pečlivě prozkoumal neutrální formu zbraně, rukojeť i kouli, jestli někde není nějaké skryté ovládání. Nic tak nevypadalo.

Pokusil se kroutit s různými částmi rukojeti. Nic neulomil, což bylo dobré, ale nic se ani nepohnulo.

Možná by se něco ulomit mělo. Třeba vodící lišta nastavovací stupnice?

Neměl dost síly, aby to dokázal.

Pokusil se kroutit samotnou koulí. Nic.

Zkusil to znovu se zmáčknutou spouští.

Stříbrná koule se otočila o sto osmdesát stupňů. Pak se ozvalo cvaknutí a zbraň se začala měnit.

"Našel jsem to, Nessi. Něco jsem našel."

"Nové nastavení? Jak to vypadá?"

Jako bílý záblesk, pomyslel si v duchu Jason, který čekal, že každým okamžikem se ten bílý záblesk objeví a bude konec. Ale nestalo se to. Měnící se materiál ztuhl.

"Je to kužel s kruhovou základnou u rukojeti."

"Vyzkoušej to. A jestli budeš mít úspěch, sbohem Jasone. Bylo mi potěšením, že jsem tě poznal."

"Ten výbuch ale zasáhne i tebe."

"Takhle mi chceš zmírnit moje utrpení z toho, že tě ztratím?"

"Jsi si jistý, že nemáš smysl pro humor? Sbohem Nessi. Jdu na to. Ted'!"

Kužel nevybuchl. Časovaná bomba? Jason začal na zařízení hledat nějaký chronometr, když si všiml něčeho, co ho okamžitě zmrazilo. Nejasná modrá linka se táhla směrem, jímž měl kužel náhodou namířený. Vedla vzhůru v úhlu asi čtyřiceti stupňů a míhala se. Míhala se, jak jeho třesoucí se prsty knitaly s ústím kuželu.

Další zbraň.

Uvolnil spoušť. Linka zmizela.

Loď Kzintů nebyla na dohled. Samozřejmě, že by ji nepoužil jako cíl. Ne když byla na palubě Anne-Marie.

Skrytá zbraň. Mocnější než ty ostatní? Musí to zjistit. Zaujal podobně jako kzintský kapitán střelecký postoj.

Nohy mu pevně přimrzly k ledu. Byl bezmocný. Vztekle pohodil rameny, zamířil zbraň nízkou nad obzor a zmáčkl.

Objevila se nejasná modrá linka. Pomalu kužel skláněl, až se linka dotkla horizontu. Světelný záblesk ho varoval. Skrčil se a čekal explozi. Světlo téměř okamžitě zmizelo. Najednou se blyštivý led, který se táhl od obzoru k obzoru, zčeřil a prudce se pod Jasonem otřásl. Tělo sebou náhle škublo. Náraz uvolnil nohy z ledové sevření a Jason se svalil.

Ležel na břiše a v nohách cítil velkou bolest.

Pak přišel zpětný náraz. Led se pod ním neškodně zatřásl.

"Jasone, co se stalo? Něco vybuchlo."

"Počkej..." vysoukal ze sebe ztěžka Jason. Převrátil se a pokusil se zahýbat nohama. Šlo to, ale bolest byla značná.

Nohy se nezdály zlomené, ale na nějaké chození nevypadaly. Boty pokrývala ledová tříšť.

"Jasone. Loutkáři. Slyšíte mě?" Byl to šumem zastřený hlas kzintského vůdce.

"Nessi, nic neříkej. Já mu odpovím."

Jason přepnul svou vysílačku ze soukromého na veřejné pásmo.

"Jsem tady."

"Objevil jsi nové nastavení té zbraně."

"Skutečně?"

"Nemám v úmyslu hrát si s tebou na schovávanou. Jako bojovník si zasloužíš respekt, kterého tvůj trávožravý přítel ne..."

"Co tvoje žebra? Bolí?"

"Už o tom nikdy nemluv. My dva máme něco na výměnu. Ty máš jedinečnou zbraň. Já mám lidskou samici, která by mohla být tvou samicí."

"Hezky řečeno. Takže?"

"Dej nám tu zbraň. Ukaž nám, jak se spouští její nová forma, a ty a tvá družka pak můžete svobodně opustit tuto planetu ve své lodi."

"Ručíš za své slovo jménem?"

Žádná odpověď.

"Ty prolhanej..." Jason hledal to správné slovo. Znal jen dvě kzintská slova. Jedno znamenalo ahoj a to druhé...

"Neříkej to. Jasone, ta dohoda platí. S jednou výhradou, zničím tvůj hyperpohon. Musíš se do civilizace vrátit normálním vesmírem. S touto podmínkou ručím za splnění daného slova svým jménem."

"A Nessus?"

"Býložravec se musí bránit sám."

"To si nemyslím."

"Zvaž další alternativy. Tvoje družka nemá nárok na respekt, jenž náleží bojovníkům. Kzintové jsou masožravci a my jsme bez čerstvého masa už několik let."

"Neblufuj. Přišli byste o jediné rukojmí."

"Přišli bychom nejprve o jednu ruku rukojmí. Pak o druhou. Pak o jednu dolní končetinu..."

Jasonovi se udělalo špatně. Byli toho schopní. Polknul naprázdno.

"Je teď v pořádku?"

"Přirozeně."

"Chci důkaz." Snažil se získat čas. Nessus všechno slyšel a mohl na něco přijít. Stále byla alespoň nějaká naděje, byť sebenepatrná.

"Můžeš ji slyšet," zareagoval kzintský velitel. Ozvalo se cvakání. Zřejmě jí dávali helmu na hlavu.

Pak Anne-Marie rychle a naléhavě řekla: "Jayi, miláčku, poslouvej. Použij sedmé nastavení. Sedmé. Slyšíš mě?"

"Anne, jsi v pořádku?"

"Je mi dobře," křičela. "Použij sedm..." Její hlas se náhle odmlčel.

"Anne!"

Ticho.

Ve sluchátcích zaslechl tlumený rychlý hovor Kzintů.

Jason pohlédl na zbraň a potom posunul páčkou do polohy sedm. Možná na něco přišla. Kužel se zkroutil, stala se z něj zrcadlová koule...

"Jasone, teď už víš, že tvoje družka je v pořádku. Musíme slyšet tvou odpověď, a to hned teď."

Ignoroval ten hlas. Díval se, jak se ze zbraně stává válec, který je na konci zploštělý a který má malou drátěnou síťku u zadní části. Viděl, jak to Kzintové používali.

"Aha," pronesl.

Samozřejmě, byl to počítač. Tnuctipský počítač. Usmál se a uvnitř ho bodlo. Jeho žena mu poskytla jedinou pomoc, kterou mu poskytnout mohla. Řekla mu, kde může najít jediného tnuctipského experta ve známém vesmíru.

Zatraceně, měla naprostou pravdu. Počítač ho ale nemohl slyšet a on zase nemohl slyšet počítač. A navíc, stejně nemluvili společným jazykem.

Moment. Tohle byla poloha číslo sedm, ale když počítáme neutrální polohu jako první, pak... Ne. Šestka byl jen laser. Do Finagla! Tahle beltská kletba se hodila, protože teď krásně seděl Finaglův První zákon.

Nohy ho přestaly bolet.

Podvedli ho! Konečně mu to došlo. Rychle se kolem sebe rozhlédl. To vyjednávání byla lest. Už cítil, jak mu v hlavě začalo bzučet z působení ochromovací zbraně. Uviděl Kzinta, jak vykukuje za napůl rozteklou hroudou ledu a mříí na něj paralyzátozem. Okamžitě vystřelil.

Zbraň v té chvíli ale byla ve formě počítače. Jeho ruka ochabla a pak ztratil vědomí.

* * *

"Nechápu, proč po něm chtěla, aby použil sedmou polohu."

"To je počítač, že ano?"

"Ano, kapitáne."

"Ale počítač nemohl použít."

"Nemohl. Proč tedy zajatec..."

"Možná měla na mysli šestou polohu. Laser byla jediná zbraň, kterou by člověk proti nám mohl použít."

"Pak se tedy přepočítala."

V reproduktoru komunikačního spojení lodě s výsadem se ozvalo: "Kapitáne, mám ho."

"Dobrá práce, pilote. Přines ho."

* * *

"Kapitáne, budeme ho ještě potřebovat?"

Velitel neměl náladu na nějaké dohadování. "Nesnáším, když se něco zbytečně vyhazuje. Přines ho."

Hlava se mu točila, tělo brnělo a nohy děsivě bolely. Otrásl se a pokusil se otevřít oči. Víčka se zvedala velice pomalu, jakoby váhavě.

Byl opět uvězněn v policejní síti. Ochablé krční svaly držely hlavu ve vzpřímené poloze jen díky gravitaci jedné osminy g. Nebylo divu, že neměl ponětí, jak se dostal nahoru. Anne-Marie byla těsně vedle něj. V jejích očích nebyla patrná žádná naděje, pouze vyčerpání.

"Sakra," dostal ze sebe. Tím slovem vyjádřil všechno.

Když se probral, mňoukání Kzintů mu připadalo jako přirozené zvukové pozadí, a tak si ho všiml, teprve až ustalo.

Chvilku nato před ním stanul kzintský boss, který k němu přešel pomalu, s tělem očividně zkrouceným na levou stranu.

"Jsi vzhůru."

"Vypadá to tak."

Velká ruka se čtyřmi drápy svírala tnučtipskou zbraň, která byla stále ještě v podobě počítače. Kzint ji zvedl. "Přišels na nové nastavení. Řekni mi, jak ses k němu dostal."

"Nemůžu," odpověděl Jason. "Našel jsem ho náhodou a stejným způsobem i ztratil."

"To je škoda. Uvědomuješ si, že nemáme co ztratit?"

Jason pátravě pohlédl do fialových očí. Nic z nich nevyčetl. "Co tím myslíš?"

"Buď nám to řekneš dobrovolně nebo k tomu můžeš být donucen... Anebo nemůžeš. Každopádně nám ale nic nebrání vzít tvé družce ruku."

Obrátil se a promluvil kzintským jazykem. Oba další vetřelci opustili místnost.

"Tuhle planetu do hodiny opustíme." Velitel se otočil a s jemným bolestivým zamručením opatrně usadil mohutné oranžové tělo do křesla vytvarovaného podle kzintského těla.

Pochopil to. Jeho situace byla velice jasná, žádné pochybnosti. Kzintský kapitán měl svou zbraň, kterou dopraví svým nadřízeným, a měl také dva lidské zajatce. Lidé pro něj neměli žádný význam. Ale z toho, co Jason věděl, by měl velký užitek. To, co navrhl, byl prostý obchod: informace výměnou za nesežrání.

"Nemůžu mluvit," řekl Jason.

"V pořádku," ozvala se prázdným hlasem Anne-Marie.

"Nemůžu!" Kuželovitá forma byla příliš mocná. Její paprsek musí spouštět samovolnou konverzi hmoty všeho, čeho se dotkl. Nemohl jí to vysvětlit. Kzintský velitel by ho mohl slyšet a Kzintové zatím nevěděli, co vlastně hledají.

"V pořádku, nemůžeš. Jak tě dostali?"

"Udělal ze mě hlupáka. Zatímco jejich šéf se mnou mluvil, druhý Kzint se připlížil a paralyzátozem mě ochromil."

"Sedmé nastavení..."

"Neměl jsem na nic čas..."

"Jak je na tom Nessus?"

"Je stále na svobodě."

Kapitán je přerušil: "Brzy ho budeme mít. Loutkař se nemá kam schovat a nemá nic, čím by mohl bojovat. A ani k tomu nemá vloh. Čekáš, že vás osvobodí?"

Anne-Marie se kysele usmála: "Ne tak úplně."

Ostatní Kzintové se vrátili a něco nesli. Byly to díly nějakého záhadného kzintského zařízení a také lékařský balíček z ošetrovny Court Jester. Položili všechno vedle policejní sítě a dali se do práce.

Jedna část kzintského zařízení byla malá nádoba s pumpou a s měkkou plastickou trubicí. Jason sledoval, jak třikrát nebo čtyřikrát otočili trubicí kolem paže Anne-Marie a její druhý konec připojili k pumpě. Pak přístroj pustili.

"Je to studené," řekla. "Mrázivé."

"Já je nemůžu zastavit," pronesl zmučeným hlasem Jason.

Roztřásla se. "Jsi si jistý?"

Vzdal to. Otevřel ústa, aby zakřičel, že ustupuje. Kzintský boss tázavě zvedl svou chlupatou hlavu... a Jasonovi se zadrhl hlas.

Použil ukrytou formu zbraně jen jednou. Modrý paprsek se horizontu dotkl pouze na kratičký okamžik a exploze ho málem zabila. Tohle utajené nastavení očividně nebylo pro použití na povrchu nějaké planety.

Mohlo být použito jenom z vesmíru. Mělo to ničit celé světy?

Ale Anne-Marie trpí!

"Dobrá, jsi si jistý. Jayi, nekoukej tak. Jayi? Naroste mi nová ruka. Klid. Netrap se tím." Dosud nikdy neviděla něco takového, jako byl výraz duševních muk, který se v tom okamžiku zračil v Jasonově tváři.

"Nikdy se nedostane k automatické ošetřovně," zamručel kzintský vůdce.

"Drž hubu," zavřeštěl Jason.

Kzintské hlasy nabyly na síle. Jeden z Kzintů odešel. Byl to pilot s bílým pruhem. Zbylí si povídali. Mluvili o vaření, o kzintském sexu, o lidském sexu, o Beta Lyře nebo o tom, jak lovit Loutkaře.

"Možná nám někam dali mikrofony," řekla Anne-Marie.

"Jo."

"Takže mi nemůžeš říct, co tajíš."

"Nemůžu. Chtěl bych mluvit wunderlandsky."

"Neumím wunderlandsky. Je to mrtvý jazyk. Jayi, už necítím ruku. V té trubici musí být tekutý dusík."

"Je mi to líto. Nemůžu ti pomoci."

* * *

"Nefunguje to," řekl kapitán.

"Mělo by to fungovat," odpověděl výzkumník. "Možná nedosáhneme výsledku s jedním údem. Pravděpodobně uspějeme až s druhým. Podruhé budou vědět, že to, čím hrozíme, uděláme." Zamyšleně pozoroval zajatce. "Myslím si, že bychom měli jít tady."

"Vědí, že končetiny mohou znovu vyrůst."

"Ale jenom za pomoci přístrojů vyrobených lidmi. Tady žádné nejsou."

"Máš pravdu."

"Bude to fajn, pochutnat si zase na čerstvém masu."

Pilot se vrátil. "Kapitáne, kuchyň je naprogramovaná."

"Dobře." Kapitán neopatrně pohnul tělem a celý se napjal bolestí. Pomohlo by mu, kdyby si mohl kolem žeber ovinout tlakový obvaz. To však nešlo, protože by tak své posádce připomínal, co se stalo. Zostudil by se před nimi.

Nakopnut Loutkářem!

"Přemýšlel jsem," řekl po chvíli. "Bez ohledu na to, co nám ten člověk řekl, musíme tnuctipský relikt vzít co nejrychleji k nám domů. Tam tě, výzkumníku, vysadím se zbraní a s mrazícím boxem, v němž je telepat. Pak se s pilotem vrátíme pro toho trávomila. Nikdo ho mezitím nezachrání. Nebude těžké ho najít."

"Bude mít měsíc na to, aby se připravil."

"Ano. To bude."

"Rozumíš mi?"

Kzintové sebou trhli a pátravě se po sobě podívali. Ten hlas nepatřil žádnému z nich. Zněl cizě, uměle.

"Opakuji. Rozumíš mi?"

To mluvila zbraň. Tnuctipský artefakt.

* * *

"Naučilo se to jejich řeč," řekl sklesle Jason. Veškerá naděje z něj okamžitě vyprchala.

"Řekne jim to, jak najdou to nastavení, které si se snažil před nimi zatajit."

"Jo."

"Tak mi řekni, Jayi, k čemu bylo dobré, že jsem přišla o ruku," vyjekla s patrnou hysterií v hlase.

Jason se zhluboka nedechl a zakřičel: "Hej!"

Ani jeden Kzint se neotočil. Stáli nad zbraní a mluvili jeden přes druhého.

"Hej kapitáne! Tvoje sestra byla sthondat!"

Všichni se náraz obrátili. Musel to slovo vyslovit správně.

"To slovo už nikdy nesmíš použít," zavrčel kzintský vůdce.

"Dej tu věc z ruky mojí ženy!"

Kzintský vůdce chvíli přemýšlel a pak promluvil na pilota. Ten nastavil policejní síť tak, aby se uvolnila jenom Anne-Mariina paže, a potom z ní opatrně sundal mrazivou smrtící trubici. Nato vypnul pumpu, opět rozšířil silové pole sítě a vrátil se k živé diskusi, která se změnila v dialog s počítačem.

"Co ruka?"

"Jakoby byla mrtvá. Možná taky je. Co jsme to skrývali, Jayi?"

Řekl jí to.

"Pane jo. A teď to mají."

"Můžeš si vzít anestetikum?"

"Ještě to nebolí."

"Dej mi vědět. Chtějí nás mučit. Možná, že nás sežerou, ale bude to najednou."

* * *

Většinu hovoru vedl počítač.

Jeden z Kzintů si nasadil tnuctipskou čapku, kterou našli ve stázové schránce. Mluvil počítač.

Kzint zvedl malý kovový předmět, který mohl být komunikátorem. Znovu promluvil počítač.

Pak mluvil Kzint.

Delší dobu mluvil počítač.

Kzintský boss zvedl zbraň a něco s ní udělal. Jason neviděl co, protože byl k němu zády. Zbraň se ale začala kroutit.

Jason vydal vztekly hrdeční zvuk. Normálně by řízně zaklel, ale v tu chvíli ho nenapadlo nic, co by výstižně odpovídalo situaci.

Kzintský velitel něco krátce řekl a pak se zbraní v rukou opustil místnost. Za ním hned vyšel jeden ze dvou zbývajících Kzintů - odborník na Otrokáře. Když velitel vycházel ven, Jason na chvíli spatřil zbraň.

Pilot, Kzint s bílým pruhem, zůstal.

Jason cítil, jak se začal třást. Ta zbraň, nanicovatá, proměnlivá zbraň. Když kapitán opouštěl místnost, měla podobu rukojeti připevněné ke dvěma kuželům s kruhovými základnami a se špičkami, jež se téměř dotýkaly.

Nerozuměl tomu.

Pak jeho oči, které neklidně přejížděly po místnosti, jakoby hledaly odpověď, padly na prázdnou stázovou schránku.

Byla tam tnuctipská čapka, malý kovový předmět a zakonzervovaná ruka nějakého Otrokáře.

Začínalo to dávat smysl.

Měl počítač schopnost vidět?

Zjevně ano. Kzintové mu ukazovali předměty ze stázové schránky.

Vezměte počítač dostatečně chytrý na to, aby se naučil nějaký jazyk při pouhém hodinovém poslouchání mluveného slova. Nezáleží na velikosti, každá inteligentní bytost by se snažila postavit co nejmenší počítač, ale důležité je co nejvíce zkrátit časovou prodlevu při přemýšlení pomocí impulsů přenášených rychlostí světla nebo o jen málo nižší.

Představte si, že ten počítač ví jenom to, co ho naučili jeho tnuctipští stavitelé, a to, co viděl a slyšel v této místnosti.

Viděl tnuctipský balíček pro přežití. Viděl příslušníky druhu, který nepoznal. Ty pro něj neznámé bytosti mu kladly otázky, z nichž bylo zřejmé, že toho o Tnuctipech vědí málo a že se neumějí ptát tnuctipsky. Nemluví jazykem Tnuctipů.

Zoufale se snažili dozvědět podrobnosti o tnuctipské mimořádně tajné zbraní.

Zjevně nebyli spojenci Tnuctipů.

Musejí to být nepřátelé. Ve válce s Otrokáři možná nebyli žádní neutrální.

"Anne," řekl Jason.

"Ještě jsem tu."

"Na nic se mě neptej, jenom dělej, co říkám. Závisejí na tom naše životy. Vidíš toho Kzinta?"

"No jasně. Ty se k němu zezadu připlížíš, skočíš na něj a já ho praštím kabelkou."

"To není žádná sranda. Až řeknu, začneme mu oba najednou plivat do uší."

"Máš pravdu. To není žádná sranda."

"Mluví smrtelně vážně. A nezapomeň vzít v úvahu nízkou gravitaci."

"Jak chceš říct »ted'« s pusou plnou slin?"

"Mmm! Prostě začni plivat, až začnu já. Dobře?"

Jasonův plivanec lízl Kzintovu chlupatou hlavu. Zato Anne-Marie se trefila přímo do ucha. Kzint vyskočil s příšerným zavytím na nohy. Když pak zajatci nabrali druhou slinu, Kzint vystartoval jako blesk. Vzduch nad nimi zhoustl.

Kzint se s opovržením opět opřel o zeď.

Jasonovi a Anne-Marii se začalo špatně dýchat.

Mrknutí oka se stalo pomalým, mučivým procesem. O domlouvání nemohlo být ani řeči. Teplý vzduch, ztěžklý kyslíkem uhlíčitým se nechtěl rozehnat. Visel jim před obličejí a museli ho znovu a znovu vdechovat. Kzint se v klidu díval na jejich boj.

Jason zavřel oči. Mrkání už bylo příliš bolestivé. Snažil se soustředit mysl na to, že tohle naplánoval a že to perfektně fungovalo. Jejich hlavy a těla nyní byly zcela v moci policejní sítě.

A ted' můj plán.

* * *

"Loutkař utíkal na východ," řekl kapitán a zatočil na západ. Chtěl Loutkaře zabít tak, aby ten trávožrout dobře věděl, že to on si s ním vyřídil účty.

Připadalo mu, že zbraň v jeho rukou je tvrdá a nemotorná. Měl z toho trochu obavy a za ty obavy se také trochu styděl. Od chvíle, co zbraň promluvila, cítil mrazení. Mezi Kzinty se tradovaly duchařské legendy. Některé z nejhrůzostrašnějších vyprávěly o ukořistěných zbraních, v nichž strašili jejich mrtví majitelé.

U urozených se nepředpokládalo, že budou pověřiví, alespoň ne otevřeně.

Počítač, který se může učit nové jazyky, byl logický. Jediným způsobem, jak se dostat k nastavení, při němž lze vysílat paprsek způsobující konverzi hmoty, bylo zeptat se počítačové formy zbraně. Což bylo také logické. Paprsek provádějící konverzi hmoty byl nebezpečným tajemstvím.

Krátce řečeno, kapitánovi dělal ten paprsek těžkou hlavu. Zdálo se, že pro slovné Kzinty byly všechny změny v nedávné minulosti změnami k horšímu. Dobývání vesmíru skončilo, když Kzintové potkali lidi. Pak přišli Loutkáři s jejich předsunutými obchodními základnami; žádný Kzint, který napadl Loutkaře, nebyl nikdy zraněn fyzicky, ale vždy byl zruinován finančně.

Žádný Kzint nemohl bojovat proti takové moci. Znamenala tahle tnuctipská zbraň obrat v nepříznivých změnách? Byly časy - mezi objevy atomové energie a gravitačního polarizátoru - kdy se zdálo, že se kzintská rasa sama vyhubí ve válkách. Nyní měli Kzintové mnoho světů a tohle nebezpečí pominulo. Ale bylo skutečně minulostí? Paprsek konverze hmoty...

Znalost něčeho se nedá jen tak zapomenout.

Strašidelné zbraně...

Stoupl si na věčně zmrzlou vyvýšeninu nedaleko lodi. Nebe bylo doposud krvavě rudé. Nad planetou se zešířila táhl závoj vodíkové spirály, který jako by se chystal celý tento svět pohltnout. Za několik hodin nebo dnů se závoj o planetu otře a na fotonových křídlech se ponese dál do vesmíru.

V tu dobu už ale budeme dávno pryč, pomyslel si kapitán a v myšlenkách se už začal zabývat problémem návratu do kzintského světa.

Kdyby lidské lodě přistihly Traitor's Claw, jak vstupuje do kzintské atmosféry, kzintové by jasně porušili pravidla stanovená dohodou. Ale není pravděpodobné, že by je chytili, pokud pilot udělá všechno správně.

"Kapitáne, tohle nastavení nemá žádný zaměřovač."

"Ne? Máš pravdu, nemá." Uvažoval o tom.

"Možná to bylo určeno jen na velké cíle. Na nějaký svět sledovaný z nevelké výšky. Exploze byla silná."

"Nebo může být malá přesnost. Nebo malý dosah. Udivuje mě to. Logicky by Tnuctipové měli na zbraň přidat alespoň nějaké dva zaměřovací body."

Něco není v pořádku, šeptal mu do ucha varovný instinkt.

"Pověry," zavrčel velitel. Odhodlaně zvedl zbraň a zamířil mírně nad horizont. "Podíváme se, jaká je odpověď," dodal.

* * *

V této oblasti Kulečnickové koule led roztál a znovu zamrzl. Byl rovný jako klidné jezero.

Nessus se zastavil na okraji. Rozhlédl se dokola, znehybněl a několik minut stál ve stejné poloze. Pak se po načervenalé ledové rovině rozběhl. Pod tlakovým oblekem se vlnily pracující svaly.

Ne že by chtěl pomoci svým lidským zaměstnancům. Konec konců se do toho dostali sami. A on neměl ani zbraň, ani žádné spojence a dokonce ani žádné tajné eso v rukávu, které by mu pomohlo. Lidský pěšák se mohl plížit po břiše, ale Nessovy nohy něco takové neumožňovaly. Na bílé pláni musel klusat ve vzpřímené poloze, přičemž nízká gravitace způsobovala, že poskakoval jako kůzle.

Jeho jedinou zbraní byla zadní noha.

Když na to pomyslel, vzpomněl si na ten prudký úder, který zasadil nohou do Kzintova boku. Úder 110 kilogramů na třicet centimetrů čtverečních. Ta rána jím otrásla od nohou až k mozku a pak dál oběma krky, až se ozvalo dvojí sklapnutí čelistí. Jako kdyby kopnul do skály.

V příštím okamžiku už uháněl pryč, poprvé v životě skutečně vystrašený na smrt. Naštěstí Kzint za jeho zády vydal dlouhý sípavý skřek a zkroutil se na zem.

Nessus běžel dál. Klusal po zmrzlém jezeře a nikde neviděl žádného Kzinta ani kzintskou loď. Doběhl do míst, kde se v dosud hladkém ledu začaly tvořit boule a prolákliny. Dostal se na okraj oblasti výbuchu. Před sebou uviděl žluté světlo. Drobné a slabé, ale proti narůžovělé barvě sněhu zřetelně žluté.

Světla lodi.

Běžel dál. Nikdy se nedozví proč. Nikdy si to nebude chtít přiznat.

Tuť. Zadní noha tvrdě naráží do pevného masa. Sípavý skřek bolesti proklouzne mezi zatnutými zuby masožravce.

Chtěl to udělat znovu. Nessus chtěl vidět krev. Pomalu začal vystupovat na vyvýšeninu. Neměl žádnou zbraň, ale jeho vakuový oblek byl dobrým obranným prostředkem. Zranit ho nemohl žádný projektil, který se nevyrovnal rychle letícímu meteoritu. Jako silikonový plast byl tlakový oblek při jemném dotyku nebo při jemném tlaku, který vznikl třeba při chůzi, měkký a poddajný. V mžiku však zcela ztuhl, když do něj něco udeřilo. Stanul na vrcholu.

Ta světla mohla patřit Court Jesterovi. Ale nepatřila. Nessus uviděl otevřenou výstupovou komoru a seběhl z vršku dolů. Výhled mu zakryl další ledový kopeček.

Kzintská loď byla dole. Museli přistát za pomoci gravitačního polarizátoru, jinak by je musel vidět přistávat. Zajatý Jason je možná ještě na živu, ale možná taky už není. To samé platí o Anne-Marii.

Co teď? Kzintská loď byla za dalším pahorkem. Nejméně jeden Kzint byl venku. Hledají jeho? Ne, sotva by ho tady čekali!

Dostal se ke korytu mezi dvěma nevysokými, klidnými hřebeny, které nápadně připomínaly zamrzlé vlny na břehu oceánu.

Vršek pahorku za Nessem se náhle pronikavě zableskl modrobílou sluneční září.

Nessus věděl, co má dělat, a taky to bleskurychle udělal. Žádné zakrývání lebečního výběžku, pod nímž se skrýval mozek, krky. Jenom by si přitom zlomil hrtany. Mозek mu ochrání hřívá, anebo taky neochrání, s tím nemohl nic dělat. Složil nohy pod sebe a mezi dvě přední pevně zarazil hlavy. Vůbec o tom nemusel přemýšlet. Loutkařský reflex při výbuchu byl reflexivně vycvičený v dětství.

Spatřil světlo, stočil se do klubka a ucítil nárazovou vlnu, která ho odpálila jako nějaký plážový míč. Pevný oblek úder zadržel, ale nemohl zabránit, aby Nessus neodletěl stranou a aby rána neotrásla jeho mozkiem, byť dobře chráněným ještě lebeční kostí a hustým srstnatým porostem.

Probral se na zádech s nohama ve vzduchu. Cítil bodavou bolest na pravé straně těla, obou krků i v všech tří nohou.

Zítřka bude polovina jeho těla jedna velká modřina. Půda se stále ještě vzdouvala. Musel ztratit vědomí jenom na

chvilku.

Roztřeseně se postavil na nohy. Na hladkém ledu se mu teď mimořádně hodily ostré drápy na botách. Otřepal se a zamířil na vršek pahorku.

Najednou se nad vrcholek tiše a elegantně vyhoupla kzintská loď, zavadila o něj a rozstříkla spršku ledové tříště. Točila se kolem své osy a Nessus uviděl, že jedna její strana byla rozpálená do ruda. Pak poskočila nad korytem mezi ledovými kopečky, jakoby se spíše klouzavě snášela, než padala. Pak udeřila do nízké vybouleniny a zabořila se. Zůstala ve svislé poloze, okamžitě ji zahalila pára, jak se topila do tajícího ledu.

Nessus se bez obav přiblížil. Všichni Kzintové uvnitř byli určitě mrtví, stejně jako lidé. Ale mohl se dostat dovnitř?

Vnější dveře vstupní komory chyběly, byly vyrvány. Vnitřní dveře musely být zkrivené, protože ze skulin vycházela řídká mlha. Nessus stiskl spínač.

Dveře se ani nepohnuly. Loutkař se rozhlédl. Někde musel být senzor kontrolující uzavření vnějších dveří a vyrovnání tlaku v komoře. Byl tam - senzorový povrch v poničeném rámu vnějších dveří. Nessus ho stlačil ústy jedné ze svých hlav.

Vzduch vytryskl, změnil se v mlhu a vyletěl ven. Druhá hlava mezitím pátrala po tlakovém senzoru. Našla ho hned vedle vývodu vzduchu do komory. Nessus se natáhl přes senzor a přes ústí přívodu vzduchu a přitiskl se k nim. Část jeho obleku vytvořila vzduchovou kapsu. Při jejím stlačení senzor zaznamenal správný tlak.

Vnitřní dveře sjely stranou. Prudký závan unikajícího vzduchu Nesse málem srazil z lodi. Jakmile prošel dovnitř, dveře za ním opět zapadly.

Co se to tu vlastně stalo?

Kzintský systém zajišťující životní podmínky na palubě vhněl dovnitř lodi nový vzduch, aby nahradil ten, který unikl, když dovnitř vešel Loutkař. Nessus nakoukl do kuchyně, do řídicí sekce a do dvou soukromých kabin, ale nikoho nenašel. Prošel halou a nahlédl do místnosti, kterou Kzintové, jak si pamatoval, použili k výslechu zajatců. Možná tady...

Ztuhlul.

Anne-Marie a Jason byli v policejní síti. Očividně. Oba totiž stáli a byli v bezvědomí. Zdálo se, že jsou nezranění. Zato Kzint!

Nessovi se před očima roztančil celý svět. Cítil, jakoby měl hlavu lehčí než vzduch. Bylo to na něj moc... Odvrátil zrak. Zdálo se, že lidé ztratili vědomí kvůli nedostatku kyslíku. Policejní síť je musela obepínat celé i s hlavami, jinak by jim je mohutný otřes musel odervat od těla. Nessus se přinutil pohnout k síti. S očima strnule odvrácenými od Kzinta.

Došel k ovládacímu panelu. Je tohle vypínač energie? Zkusil to. Lidé sklouzli na zem.

Nessus si uvědomil, že znovu upírá zrak na Kzinta. Nemohl se odvrátit.

Masožravec byl rozplácnutý jako tající sněhová koule mrštěná strašlivou silou. Jeho rozmačkané tělo orámované stříkanci tělní oběhové tekutiny zůstalo přilepené na zdi.

Nessus omdlel. Probral se ve stoje, neupadl díky zachovanému normálnímu tonu jeho uvolněných svalů. Uvědomil si, že s ním jemně třese Anne-Marie a snaží se na něj mluvit.

* * *

"Mám o něj strach," řekla Anne-Marie.

Jason se otočil od kontrolního panelu Jester. "Na Jinxu dostane potřebnou péči. V Siriusu jsou Loutkáři."

"Potrvá to ještě týden. Nemůžeme pro něj něco udělat my? Celou dobu strávil ve své kajutě. Musí to být strašně trpěť maniodepresí." Třela si pahýl, kde jí automatické zařízení první pomoci amputovalo ruku. Jason tenhle pohyb nenáviděl. Vždycky v něm vyvolal pocit viny. Naštěstí na Jinxu se starají, aby Anne-Marie zase ruku měla.

"Nerad ti to říkám," odpověděl, "ale Nessus není v depresivní fázi. Zůstává ve své kabině, protože se nám vyhýbá."

"Nám?"

"Jo. Myslím si to."

"Ale Jayi, nám?"

"Neber si to osobně, Anne. My jsme jen symbol." Sklonil hlavu, jak přemýšlel nad formulací slov. "Podívej se na to takhle. Vzpomínáš si na to, jak Nessus nakopl toho Kzinta?"

"Samozřejmě. Bylo to skvělé."

"A pravděpodobně si uvědomuješ, že byl celý nesvůj z představy, že by musel vystřelit na kzintskou loď, kdybych mu dal tu tnuctípskou zbraň. A konečně, víš, že přišel zcela dobrovolně do kzintské lodě. Myslím, že by i bojoval, kdyby k tomu dostal příležitost. Věděl, že mě zajali, a věděl, že mají tu zbraň. Byl připraven bojovat."

"Udělal dobrou věc. Ale Jayi..."

"Zatraceně, miláčku, pro něj to nebyla dobrá věc. Pro něj to bylo zlo v nejčistší podobě. Zbabělost je pro Loutkaře morální. Porušoval všechno, co se kdy naučil!"

"Ty myslíš, že se sám před sebou stydí?"

"To je jenom část pravdy. Je toho víc. Je s tím spojeno i naše chování, když jsme se probrali."

Vzpomínáš? Nessus stál a díval se na to, co zbylo z kzintského pilota. Musela jsi s ním několikrát zatřást, než si to uvědomil. A co pak zjistil? Já, jeho přítel Jason Papandreu všechno naplánoval. Věděl jsem, že kzintský velitel a expert na Otrokáře si šli pro smrt, protože počítačová forma té tnuctípské věci jim prozradila sebedestrukční nastavení s tím, jde o paprsek konverze hmoty. Věděl jsem to a nechal je jít ven, aby se tam vyhodili do povětří. Obelstil jsem pilota, aby do policejní sítě zahalil i naše hlavy, ale jeho jsem přitom nechal zemřít. A já na to byl hrdý! A ty jsi byla hrdá na mne!

Už to chápeš?"

"Ne. A jsem na tebe hrdá pořád."

"Nessus není. Nessus ví, že my, na něž se už zřejmě díval jako na směšně vypadající Loutkaře - jen si vzpomeň, že jsme ho považovali za téměř člověka - tedy že my jsme spáchali hrozný zločin. A co je horší, byl to zločin, o jehož spáchání uvažoval sám. Takže přenesl svou hanbu na nás. Stydí se před námi a nechce nás vidět."

"Jak je to daleko na Jinx?"

"Týden."

"Není nějaký způsob, jak to zkrátit?"

"O žádném jsem neslyšel."

"Chudák Nessus."

PŘÍZEMÁK

Nejkrásnější dívka na palubě se chovala jako svobodná tak dokonale, že jsem se o jejím manželovi dozvěděl až druhý týden. Byl to chlápek středního věku a pomenší postavy, určitě pod metr sedmdesát pět. Ovšem na rameni měl takové pěkné pekelné tetování, což znamenalo, že před třiceti lety bojoval ve válce s Kzinty a že byl vycvičen k zabíjení Kzintů holýma rukama, nohama, lokty, koleny a kdo ví, čím ještě. Když jsme vzájemně seznali o své existenci, dal mi velice decentní první varování, při němž mi zlomil ruku. Abych věděl, že to opravdu myslí vážně.

Náladu jsem měl pod psa. Ruka mě bolela ještě druhý den a všechny ostatní ženy na Lensmanovi měly nad dvě stě let. Pil jsem sám a nevrle zíral do zrcadla za barem. A zrcadlo mi oplácelo stejnou mincí.

"Hej. Vy z We Made It. Co sem podle vás zač?"

Seděl o pár židlí dál a zabodával do mne planoucí zrak. Kdyby nebyl zarostlý, jeho kulatý obličej by vypadal téměř nedůtklivě. Nebo mi to tak připadalo. S krátkými, černými a pečlivě střiženými vousy vypadal jako nějaký kříženec mezi vládcem Olympu a rozzuřeným buldokem. Ten zlobný pohled se k jeho vousům hodil. Jeho velká ruka svírala baňku s drinkem ve smrtelném stisku. Široké břicho pasovalo k širokým ramenům, takže nevypadal ani tak tlustě jako spíš mohutně.

Zjevně mluvil ke mně.

"Co myslíte tím »Co sem zač?«" zeptal jsem se.

"Vodkud' sem?"

"Ze Země." Bylo to očividné. Prozradil ho přízvuk, ale taky konzervativně souměrné vousy.

"Takže sem co?"

"Přízemák."

Ze spalujícího pohledu začaly místo jisker sršet blesky. Nebylo pochyb o tom, že našel cestu do baru hodnou chvíli přede mnou. "Přízemák! Sakra, všude, kam přidu, sem přízemák. Víte vy, kolik hodin sem už strávil ve vesmíru?"

"Ne. Dost dlouho na to, abyste věděl, jak se používá baňka s pitím."

"Vtipný. Moc vtipný. Všude v lidském vesmíru je pozemšťan přízemák, hňup, kerej se nikdy nedostal nad atmosféru. Všude, kromě Země. Když ste ze Země, ste přízemák celej život. Posledních padesát let lítám po lidském vesmíru sem tam a co jsem, hhh? Přízemák! Proč?"

"Pozemšťan je nanicovatý výraz."

"A jak zní vímejdit'an?" opáčil ironicky.

"Nám z We Made It říkají vozembouch."

Pousmál se. Alespoň to tak vypadalo. Kvůli těm vousům se to dalo těžko říct se stoprocentní jistotou. "Máte štěstí, že nejste pilot."

"Jsem. Byl jsem."

"Děláte si legraci. Copak někdo nechá vozemboucha pilotovat nějakou loď?"

"Když to umí."

"Nechtěl sem se vás nijak dotknout, pane. Dovolte, abych se představil. Jmenuju se Elefant."

"Beowulf Shaeffer."

Koupil mi pití. Já koupil jemu pití. Ukázalo se, že oba holdujeme ginu, a tak jsme vyložili na hrací stůlek čerstvou sadu drinků.

* * *

Když jsem byl malý, s oblibou jsem stával na okraji raketodromu Crashlanding Port a sledoval přistávání kosmických plavidel. Díval jsem se na cestující, jak vystupují a v zástupech míří k celnici. Vždycky jsem přitom přemýšlel o tom, proč se zdá, že mají problémy tam trefit. Většina jich šněrovala ze strany na stranu, klopýtala a mrkala zaslzenými očima proti slunci. Myslíval jsem si, že je to tím, že přiletěli z jiných světů s rozdílnou gravitací a s jinou atmosférou pod jinak zbarvenými slunci.

Později jsem poznal, že to tak není.

Ve vesmírných plavidlech pro přepravu osob nejsou žádná okna. Kdyby tam byla, polovina pasažérů by se zbláznila. K tomu, aby se člověk vydržel dívat ven při letu hyperprostorem a přitom si zachoval všech pět pohromadě, je potřeba pořádná nátura. Cestující se nemají na co dívat, ani nemají co dělat, a pokud se vám zrovna nechce číst šestnáct hodin denně, pak pijete. Nejlepší je pít s někým. Míň se opijete, protože musíte udržovat konverzaci. Léčení kocoviny patří

obvykle k nejčastějším činnostem automatického lodního lékaře. Těchhle případů je vždycky víc než všech ostatních zákroků dohromady, a to včetně manikúry a střihání vlasů, což palubní autodoc taky obstarává.

Naše loď přistála v Los Angeles dva dny poté, co jsem se seznámil s Elefantem. Na pití byl dobrým parťákem. Taký jsme si to pořádně rozdávali v kartách, on se svým mimořádným citem pro karetní hry a já se svým obvyklým štěstím. Při tom povídání, co jsme během karbanu a pití vedli, jsme se o sobě navzájem hodně dozvěděli. Proto mi bylo docela líto, když došlo na loučení.

"Máš moje číslo?"

"Jo. Ale jak už jsem řekl, nevím, co budu dělat." Mluvil jsem pravdu. Když zkoumám civilizovaný svět, rád dělám objevy sám.

"No, když se ti to bude hodit, tak mi zavolej. Chtěl bych, abys změnil názor. Rád bych ti Zemi ukázal."

"S díky odmítám. Sbohem Elefante. Bylo to bezva."

Elefant mávnul na pozdrav a zmizel ve východu pro domácí. Já pokračoval dál k lovcům pašeráků. Nikdy jsem nepočítal s tím, že bych Elefanta mohl ještě někdy potkat.

* * *

Před devíti dny jsem byl na Jinxu. Byl jsem bohatý a v depresi. Peníze i deprese měly tentýž zdroj. Loutkáři, ti třínozí a dvouhlaví profesionální zbabělci a obchodníci, mne přiměli, abych letěl úplně novým typem lodi do jádra galaxie vzdáleného třicet tisíc světelných let. Šlo o reklamní cestu s cílem získat potřebné prostředky na další vývoj této lodi, u níž bylo nezbytné odstranit značné nedokonalosti ve vnitřním vybavení a uspořádání.

Myslím, že bych měl mít víc rozumu, ale já ho nemám nikdy. A nabízená suma peněz vypadala dobře. Problém byl, že dřív, než jsem se tam vůbec vydal, jádro explodovalo. Hvězdy v centru galaxie vybuchly v řetězové reakci nov před deseti tisíci světelných let a od té doby se ke známému vesmíru šířila vlna radiace.

Za pouhých dvacet tisíc let budeme všichni ve smrtelném nebezpečí.

Vy nemáte strach? Ani mě to nedělá moc těžkou hlavu. Ale všichni Loutkáři ve známém vesmíru přes noc zmizeli a namířili si to čtvrtíkam, do nějaké jiné galaxie.

Padla na mě deprese. Ztratil jsem Loutkaře a šťvalo mě, že za jejich odchod nesu odpovědnost já sám. Měl jsem čas a peníze a splín, který bylo třeba zahnat. A na Zem jsem se chtěl podívat vždycky.

* * *

Země hezky voněla. Měla svoje zvláštní aroma, které se nepodobalo ničemu, co jsem kdy poznal. Ten rozdíl mezi zdejší pramenitou vodou a tím, co je k dispozici jinde! V každém nádechu jsem do sebe nasával molekuly, které mohli vdechovat Dante, Aristoteles, Shakespeare, Heinlein, Carter a mí předci. Ve vzduchu se vznášely stopy někdejšího průmyslu, tak nějak jsem je pocíťoval, pokud jsem je přímo necítil: benzín, kouř z uhlí, tabák, spálené cigaretové filtry, kouř naftových motorů, pivovary. Opustil jsem celnici s roztaženými plícemi a s otázníkem v očích.

Mohl jsem se přenést do hotelu přímo transferovou kabinou, ale chtělo se mi jít pěšky.

Stejně rozhodnutí asi učinil každý na Zemi.

Na pohyblivém chodníku se henžil takový dav, jaký jsem si nikdy ani nedovedl představit. Lidé byli nejrůznějších postav a barev a byli oblečeni takovým divným, zvláštním způsobem. Ze všech stran na oči útočily směsice barev, až se z toho točila hlava. Na každé planetě v lidském vesmíru, s výjimkou jedné, okamžitě poznáte, kdo je místní.

Wunderland? Nesouměrné vousy znamenají honoraci, obyčejní lidé jsou ti, kteří chodí rychle. We Made It? V zimě a v létě máme bledou kůži, ale na jaře a na podzim všichni spěcháme nahoru na povrch, do těch zatracených pouští nad městy zbudovanými v podzemí, abychom si co nejvíc užili slunce, než znovu začnou vražedné vichry. Jinx? Místní jsou malí, širáci a silní. Stisk ruky ctihodné staré lady může lámat ocel. Ale Země...!

Žádní dva lidé nevypadají stejně. Jsou tam červení a modří a zelení, žlutí a oranžoví, kostičkování a proužkování. Rozumějte, mluvím o vlasech a o kůži. Celý život používám taninové sekreční tabletky na ochranu před ultrafialovým zářením, takže barva mojí kůže se mění od normální růžovobílé (jsem albín) až ke smokingově černé, kterou nabírám pod paprsky modrobílých hvězd. Nikdy jsem ale nevěděl, že existují i jiné tablety zbarvující pokožku.

Stál jsem na chodníku jako přikovaný a nechal ho, ať mě unáší, kam chce. Přitom jsem sledoval ten neuvěřitelný dav rojící se kolem. Všude samý loket a koleno. Zítra budu mít po celém těle modřiny.

"Hej!"

Ta dívka se vezla tak čtyři až pět hlav ode mne a byla malá. Nikdy bych ji neviděl, kdyby i všichni ostatní kolem nebyli malí. Přizemáci mají zřídka kdy moji výšku. Takže tam byla ta dívka a její vlasy vířily v oranžovostříbřité explozi, její obličej dýchal jemnou zelení a obočí a rty koketovaly černí podobnou noční obloze. Něčím mávala a křičela na mě. Mávala mojí peněženkou.

Protlačil jsem se k ní, až jsme byli tak blízko sebe, že jsme se mohli dotknout jeden druhého a až jsme se konečně mohli slyšet.

"Pitomče. Kde máš adresu? Nemáš tu ani nikde místo na známku."

"Co?!"

Vypadala překvapeně. "Aha. Ty si z jiného světa."

"Jo." Hlas by mi v tom rámsu rychle odešel.

"No, dobrá. Podívej..." Přitiskla se ke mně blíž. "Podívej, nemůžeš chodit po městě s mimozemskou peněženkou. Příště, až ti někdo vybere kapsy, nikdo ti nebude moct dát zprávu, než odletíš."

"Tys mi vybrala kapsy?"

"No jasně. Myslíš, že jsem ji snad našla? Copak bych riskovala svou přestěnou ručku pod všema těma jehlovejma podpatkami?"

"A co kdybych takhle zavolał policajta?"

"Policajta! To je přeci trouba," pobaveně se zasmála. "Uč se nebo zalez, člověče. Neexistuje žádný zákon proti vybírání kapes. Rozhlídni se."

Rozhlédl jsem se, ale hned jsem sklopil zrak zpátky v obavě, že mezitím zmizí. V té peněženke byla nejen hotovost, ale také směnka Jinxské banky na čtyřicet tisíc stárů. Celý můj majetek.

"Vidíš je všechny? Šedesát čtyři miliónů obyvatel jen v samém Los Angeles. Osmnáct miliard na celém světě. Představ si, že by platil zákon proti kapesním zlodějům. Jak bys vynutil jeho respektování?" Hbitým pohybem vytáhla hotovost z peněženky a podala mi ji zpátky. "Poříd' si novou a rychle. Měla by mít místo na tvou adresu a takový okýnko na desetistárovou známku. Oboje tam dej pořádně, protože příští maník, co ti ji štípne, může vyndat prachy a pěkně v klidu ji hodit do nejbližší poštovní schránky v přesvědčení, že ji máš jak se patří vybavenou. A ty přijdeš o kreditní karty, o identifikační kartu, prostě o všechno." Nacpala si dvě stovky stárů za výstřih a v otočce po mě hodila úsměvem.

"Dík," křikl jsem za ní. Jo, opravdu. Byl jsem sice ještě zmatený, ale bylo jasné, že mi skutečně chtěla pomoci. Klidně mi mohla sbalit portmonku i se vším, co v ní bylo.

"Máš to zadara," zavolala na mě v odpověď a ztratila se v davu.

Odpískal jsem to u první transferové budky, hodil půlstar do šטרבiny a namačkal Elefantovo číslo.

* * *

Vstupní hala budila respekt.

Čekal jsem nějaký vestibul. Proč umisťovat transferovou kabinu přímo domů, kam se může dostat jakýkoli zloděj, který namačká vaše číslo? Každý, kdo si může dovolit najmout soukromou transferku, může si dovolit i vestibul se zamykatelnými dveřmi a intercomem.

Vestibul tam byl, ale měl velikost prostorného obývacího. Zařízení tvořila dvě masážní křesla a automat. Byl tam intercom, ale vyrobený z tři sta let starého, renovovaného videofonu, jehož cena musela být stonásobná proti ceně původního přístroje. Byly tam také uzamykatelné dveře, vlastně dvojité dveře, které vypadaly, že jsou z leštěné mosazi. Měly dvě mimořádně velké zakroucené kliky a sahaly do výšky čtyř metrů.

Myslel jsem si, že Elefant na tom bude finančně dobře, ale ne až takhle. Napadlo mne, že jsem ho nikdy neviděl úplně střízlivého, že jsem vlastně odmítl jeho průvodcovskou nabídku, že druhý den ráno už si na mě možná nevzpomene.

Měl bych odejít? Chtěl jsem prozkoumat Zemi podle svého.

Jenže jsem neznal pravidla!

Vyšel jsem z kabiny a pohled mi padl na zadní stěnu. Bylo to obrazové okno, za nímž nebylo nic, jenom modrá obloha s beránky. Jak výstřední, pomyslel jsem a přistoupil blíž. A ještě blíž.

Elefant žil uprostřed útesu. Uprostřed skutečného útesu vysokého kilometr.

Zazvonil telefon.

Po třetím řinčivém zazvonění jsem se ozval, hlavně abych ten zvuk zarazil. "Je tam někdo?" zeptal se povýšený hlas.

"Obávám se, že nikoli," odpověděl jsem. "Žije tu někdo jménem Elefant?"

"Podívám se, pane," řekl ten hlas. Obrazovka se nerozsvítila, ale měl jsem pocit, jako by se na mne někdo díval.

Vteřiny se vlekly. Trochu jsem uvažoval o tom, že skočím zpátky do transferové kabiny a namačkám tam nějaké náhodné číslo. Problém ovšem byl, že jsem o tom jenom uvažoval. Pak se obrazovka rozsvítila a byl na ní Elefant.

"Beo! Změnil si názor!"

"Jo. Neřekl's mi, že si tak bohatý."

"Neptal ses."

"No, samozřejmě že ne."

"Jak si myslíš, že se něco dozvíš, když se nebudeš ptát? Nic neříkej. Vydrž. Hned jsem dole. Změnil si názor? Necháš mě, abych ti ukázal Zemi?"

"Jo, nechám. Děsí mě vyjít ven sám."

"Proč? Nic neříkej. Řekneš mi to osobně." Zavěsil.

O několik vteřin později se mosazné dveře dunivě otevřely. Jen tak tak uhnuly Elefantovi z cesty. Ani jsem nestačil otevřít pusu a už mě vtáhl dovnitř. Vrazil mi do ruky sklenici s pitím a zeptal se, proč že se to strachuji vyjít ven.

Vyprávěl jsem mu o té vybíračce kapes. Hrozně se smál. Na oplátku mi vyličil, jak si chtěl vyjít ven na We Made It v létě. To jsem se zase smál já, i když to zase taková legrace vlastně nebyla. Slyšel jsem o cizincích, kteří udělali to samé a vichr je odnesl kamsi do neznáma, zřejmě až do Hádova království. Překvapivě rychle jsme se dostali do nálady, jakou jsme měli na lodi. Bylo to zase jako na palubě, i s tou pointou Elefantova vyprávění: "Samozřejmě mě nazvali přízemáckým ňoumou."

"Přemýšlel jsem o tom," pronesl jsem.

"O čem?"

"Řekl si, že bys dal nevimco za to, abys mohl udělat něco originálního, s čím by si pak dokázal utřít každého, kdo by tě nazval přízemákem. Řekl's to několikrát."

"Neřekl jsem to takhle. Prostě bych měl rád nějaký zážitek k vyprávění, který by byl jako ta tvoje cesta k neutronové hvězdě. Jenom aby byl můj vlastní. Přitroublý cizinec z jiného světa sice bude starou belu vědět, že je to můj vlastní příběh, ale hlavní je, že to budu vědět já."

Přikývl jsem. O neutronové hvězdě jsem mluvil při kartách a ginu - takový zvyk, abych odpoutal pozornost protihráče - a na Elefanta to udělalo patřičný dojem.

"Přemýšlel jsem o pár věcech, které bys mohl udělat."

"Sem s tím."

"Zaprvé. Navštívit domovskou planetu Loutkářů. Nikdo na ní nebyl, ale každý ví, že nějaká musí být, a každý ví, jak je obtížné se na ni dostat. Mohl bys být první."

"Výborně." Na chvíli se zamyslel. "Výborně! A Loutkáři mě nezastaví, protože jsou pryč. Kde je domovská planeta Loutkářů?"

"Já to nevím."

"Jaký je tvůj druhý nápad?"

"Zeptat se Outsiderů."

"Eee?"

"V galaxii není planetární systém, který by skrz naskrz neznali. Nevíme, kam až loutkařská říše sahala, i když určitě dost daleko mimo známý vesmír, ale víme o Outsiderech. A ti obchodují s informacemi, vlastně je to prakticky to jediné, s čím obchodují. Zeptej se jich, jaký nejneobvyklejší svět znají v dostupném vesmíru."

Elefant mírně přikývnul. V očích měl stnulý výraz. Nebyl jsem si jistý, zda to s hledáním nějakého jedinečného zážitku myslí vážně. Myslel.

"Problém je," pokračoval jsem, "že představa Outsiderů o tom, co je jedinečné, nemusí..., " zmlkl jsem, protože Elefant vyskočil na nohy a hnal se k tridfonu, videofonu s trojrozměrnou projekcí.

Nebylo mi to líto. Aspoň mi dal příležitost, abych žasnul pěkně v soukromí.

Už jsem navštívil větší domy, než byl Elefantův. Mnohem větší. V jednom takovém jsem vyrostl. Ale nikdy jsem neviděl místnost, která by tak uklidňovala, jako obývací pokoj Elefanta. Byl to víc než jen obývací pokoj, byla to optická iluze naprosto odlišná od těch znervózňujících černobílých obrazů, které se ukazují při seminářích, kde vám vysvětlují, jak koukáme. Tyhle klinické výplody Op Artu vyvolávají iluzi pohybu, ale Elefantův obývací vyvolával iluzi klidu a ticha. Nějaký bytový architekt a designér nábytku si touhle prací tady nepochybně udělal jméno, pokud už slavný nebyl, a v tom případě pěkně zbohatnul. Jak může dlouhému hubenému Beowulfovi Shaefferovi pasovat křeslo navržené na rozměry malého širokého Elefanta? No, každopádně jsem se hezky rozvaloval a blaženě relaxoval. Jediný sval, který pracoval, byl ten, co držel silnostěnnou sklenici se zvláště chutnajícími podivuhodně osvěžujícím jemným nápojem, jímž bylo pivo s názvem Tzlotz Beer.

Sklenici, která nevysychá. Někde v krystalu musel být motorek, či co, spojený s barem, ale světelný lom v krystalu musel všechno nějak zakrýt. Další optická iluze, a to taková, která musí každého oklamat a přivést ho do deliria. Musel jsem si na to dát pozor.

Elefant se vrátil. Šel, jako kdyby vážil několik tun.

"Všechno je hotovo," prohlásil. "Don Cramer najde nejbližší outsiderskou loď a zařídí to pro mě. Za pár dní bychom se měli něco dozvědět."

"Dobrá," odpověděl jsem a zeptal se ho na ten útes. Vyšlo najevo, že jsme ve Skalnatých horách a že v téměř kolmém útesu vlastní každý čtvereční centimetr.

Najednou si Elefant vzpomněl, že někdo jménem Diana už musí být doma. Následoval jsem ho do transferové kabiny, kde vytočil jedenáctimístné číslo, a potom čekal v mnohem menší hale, zatímco Elefant použil poněkud konvenčnější intercom, než byl ten jeho. Zdálo se, že Diana trochu dělá okolky s tím, zda ho má pustit dovnitř, dokud nezahřměl, že má hosta a že by s těma kašpařinami měla přestat.

Diana byla nevysoká hezká žena s kůží uniformní temně červené barvy mart'anského nebe a s vlasy jako tekoucí rtuť. Duhovky jejích očí měly stejný stříbrný lesk. Nechtěla nás pustit dovnitř, protože jsme oba na sobě měli svou vlastní barvu kůže, ale jakmile jsme byli uvnitř, už se o tom nezmínila.

Elefant mne představil Dianě a hned jí pověděl, že se rozhodl kontaktovat Outsidery.

"Co to je Outsider?"

Elefant se zmateným výrazem zvedl obě ruce a pak se bezradně otočil ke mně.

"Těžko se popisují," řekl jsem. "Představte si devíticásou kočku - no, ty důtky s devíti prameny - s velkým tlustým bičištem."

"Žijí na studených planetách," dodal Elefant. "Na malých, studených světech jako je Nereida."

"Platí nájem za používání Nereidy jako své základny, je to tak Elefante? A cestují po většině galaxie ve velkých lodích, v nichž není udržován atmosférický tlak a které nemají hyperprostorové motory, ale fúzní."

"Prodávají informace. Mohou mi říct o světě, který chci najít, o nejneobvyklejší planetě ve známém vesmíru."

"Nejvíce času tráví sledováním hvězdných semen."

"Proč?" vpadla do našeho dialogu Diana.

Elefant se podíval na mě, já se podíval na Elefanta.

"Řekni!" zvolal náhle. "Proč nemáme čtvrtého do bridže?"

Diana se zatvářila zamyšleně. Pak soustředila stříbrné oči na mě, přejela mě pohledem od hlavy až k patě a jakoby pro sebe si přikývla. "Sharrol Janssová. Zavolám jí."

Zatímco telefonovala, Elefant mi řekl: "To je dobrý nápad. Sharrol má sklon k uctívání hrdinů. Je počítačovou analytičkou ve firmě Donovan's Brains Inc. Bude se ti líbit."

"Dobře," odtušil jsem se stínem pochybnosti, zda stále ještě mluvíme o partičce bridže. Pak mi najednou došlo, že se u Elefanta zadlužím. "Elefante, až budeš kontaktovat Outsidery, rád bych letěl s tebou."

"Jo? Proč?"

"Budeš potřebovat pilota. A v minulosti jsem už s Outsiderem jednal."

"Dobrá, domluveno."

Z vestibulu zazvonil intercom. Diana odešla ke dveřím a vrátila se se čtvrtým do bridže.

"Sharrol, Elefanta znáš. Toto je Beowulf Shaeffer z We Made It. Je to..."

"Vy?!" vyhrkl jsem.

"Vy?!" vyjekla.

Byla to moje kapsářka.

* * *

Moje odpočívání trvalo čtyři dny. Nevěděl jsem, jak dlouho potrvá, ale věděl jsem, jak skončí. Proto jsem se do toho vrhl celým tělem a duší. Jestli v těch čtyřech dnech byla někdy nějaká nudná chvíle, potom jsem ji zaspal, takže jsem se za celou dobu moc nevyspal. Elefant na tom byl podle všeho podobně. Žil na doraz; musel předpokládat, stejně jako já, že Outsideri nebudou při vybírání té planety brát v úvahu nějaký faktor nebezpečí. Dny Elefantova života mohly být sečteny.

Během těch čtyř dnů se děly takové věci, že jsem se až divil, proč Elefant hledá nějaký podivný svět. Země byla zcela určitě nejpodivnější ze všech.

Vzpomínám si, že nás při partičce bridže napadlo vyjít si ven na večeri. Bylo to mnohem složitější, než by se mohlo zdát. Elefant neměl šanci vtělit se do nějakého přízemáckého stylu a ani nikdo z nás ostatních nebyl připraven ukázat se na veřejnosti. Diana ale pro nás měla kosmetické prostředky.

Podlehl jsem nějakému zvláštnímu impulsu a nalíčil se jako albin.

Byly to tělové barvy, žádné pilulky. Když jsem skončil, ve velkém zrcadle stál sám Beowulf Shaeffer v mladším vydání. Krvavě rudé oční duhovky, sněhobílé vlasy, bílá kůže s růžovým nádechem: mladík, který zmizel před mnoha lety, když jsem byl dost starý na to, abych použil taninové tabletky. Přistihl jsem se, jak se v myšlenkách vracím desítky let do minulosti, do doby, kdy já sám byl přízemák, kdy jsem měl nohy pevně pod zemí a kdy moje hlava nikdy nebyla výš než něco přes dva metry nad pouštním pískem... Objeví mě takhle před zrcadlem a prohlásí, že jsem schopen ukázat se na veřejnosti.

Vzpomínám si na večer, kdy mi Diana řekla, že zná Elefanta odjakživa. "To já jsem mu začala říkat Elefant," chvástala se. "To je přezdívka?"

"Jistě," přidala se Sharrol. "Jeho skutečné jméno je Gregory Pelton."

"Cóóó?" Najednou mi bylo všechno jasné. Gregory Pelton je mezi hvězdami znám. Říká se o něm, že vlastní sféru o průměru zhruba třicet světelných let známou jako lidský vesmír a že si vydělává jejím pronajímáním. Říká se, že firma General Products - všemocná loutkařská společnost, která po odchodu Loutkářů zanikla - byla jen zástěrkou Gregory Peltona. Skutečností je, že jeho prapraprababička z osmého kolena vynalezla transferovou kabinu a že je nadmíru bohatý.

"Proč Elefant? Proč taková zvláštní přezdívka?" zeptal jsem se.

Diana a Sharrol cudně sklopili zrak na ubrus.

"Použij fantazii, hochu," pronesl Elefant.

"Na co? Co je to elefant, nějaké zvíře, ne?"

Na třech obličejích se objevil útrpný výraz. Propásl jsem nějaký vtip.

"Zítřka tě zavedeme do Zoo," uzavřel tuto debatu Elefant.

* * *

V pozemské Zoo je sedm transferových kabin. Z toho byste si mohli udělat nějaký obrázek o tom, jak je velká. Ale přesto byste se zmýlili, kdybyste zapomněli na ty dvě stovky taxíků, které se nezastaví. Transferky jsou totiž od sebe příliš daleko na to, aby se k nim chodilo pěšky.

Shlíželi jsme na zaprášená masivní zvířata, sice menší než hvězdná semena nebo bandersnatche, ale větší než cokoli jiného, co jsem kdy viděl. "Vidíš?" pronesl Elefant.

"Jo," přitakal jsem, protože ta zvířata vypadal mohutně a ztěží zranitelně, tedy velice podobně jako Elefant. A pak jsem se přistihl, jak pozoruji jedno z těch zvířat v zakaleném bazénu. Dutým chapadlem, které mu vyrůstalo nad pusou, si stříkalo na záda vodu. Zíral jsem na ten chobot... a zíral...

"Podívejte!" zvolala Sharrol a ukázala na mě. "Beovi rudnou uši!"

Neodpustil jsem jí až do dvou hodin druhého dne ráno.

A vzpomínám si, jak jsem se přes Sharrol natahoval pro tabákovou tyčinku a uviděl její peněženku ležící na jejích ostatních věcech. "Co kdybych teď vybral tvé kapsy já?"

Oranžovostříbrné rty se rozestoupily v úsměvu. "Nemám kapsy."

"Bylo by v souladu s dobrými mravy, kdybych ti vytáhl peníze z peněženky?"

"Jenom kdybys je mohl na sobě někam schovat."

Vzal jsem malou plochou portmonku se čtyřmi stovkami stárů a strčil si ji do pusy.

Pěkně mi to spočítala. Milovali jste se někdy s nějakou ženou s peněženkou v ústech? Na to se nedá zapomenout.

Nezkoušejte to, pokud máte astma.

Vzpomínám si na Sharrol. Vzpomínám si na jemnou, teplou modrou kůži, na stříbrné oči s množstvím výrazů, na oranžovostříbrné vlasy stočené do abstraktního obrazce, které se nedaly rozcuchat ani zamotat. Vždycky se vrátily do

původního účesu. Stříbrný byl i její smích, když jsem vzal dva bohaté prameny, svázel je do pevného dvojitého uzlu a pak nevěřicně sledoval, jak se vlasy samy od sebe pomalu uvolňují jako hadí kadeře Medúzy. A její hlas byl zpěvný stříbrný šelest.

* * *

Vzpomínám si na dálnice.

To bylo to první, co jsem při příletu na Zemi uviděl. Kdybychom přistávali v noci, byla by jako první vidět ozářená města, ale samozřejmě jsme přistávali na straně, kde vládl bílý den. Proč by jinak nějaký svět měl tři vesmírné přístavy? Celé kontinenty byly všemi směry obetkány sítí dálnic, autostrád a autobahnů.

Z výšky několika kilometrů trhlina stále ještě vidět nejsou. Ale jsou tam, kde se zhroutily nosníky a chodníky. V dobrém stavu jsou už udržovány jen dvě superdálnice. Obě jsou na jednom světadílu: Pennsylvania Turnpike a dálnice Santa Monica. Zbytek sítě se rozpadl do chaosu.

Zdá se, že někteří lidé sbírají stará auta a závodí s nimi. Některá jsou ve skutečnosti z devadesáti pěti procent renovovaná, jiná jsou ručními replikami původních originálů. Na perfektně hladkém povrchu udělají osmdesát až sto padesát kilometrů za hodinu.

Smál jsem se, když mi o nich Elefant vyprávěl, ale vidět je ve skutečnosti je něco jiného.

Závodníci se začínají objevovat za úsvitu. Sjíždějí se na jednom konci dálnice Santa Monica, na konci, který se kdysi napojoval na dálnici do San Diega. Je to bludiště, které připomíná talíř špaget, s velkými zahnutými smyčkami z předpjatého betonu, který věkem ztratil svou sílu a klesl k zemi. Přesto se po horní smyčce stále ještě můžete dostat ke startu. Dívali jsme se shora ze vznášejícího se taxíku, když se pozemní auta řadila na startovní čáře.

"Poplatky, které musejí platit, jsou vyšší, než kolik stojí jejich auta," řekl Elefant. "S jedním takovým autem jsem jezdil. Zbledl bys jako stěna, kdybych ti řekl, kolik stojí udržovat tento kus dálnice."

"Kolik?"

Řekl mi to. Zbledl jsem jako stěna.

Vyrazili. Stále jsem si lámal hlavu nad tím, co ty lidi vede k tomu, aby řídili obstarožní stroje po hladkém betonu, když mohli být tady nahoře s námi. Proplétali se mezi sebou v různých rychlostech, nebezpečně se k sobě přibližovali a vyhýbali se. A já začínal chápat, v čem je to kouzlo.

Ty automobily neměly žádné radary.

Byly řízeny kolem uvnitř kabiny. Ovládala se jím čtyři kola, po nichž vozidla jezdila po zemi. Chyba v řízení znamenala srážku s jiným vozidlem anebo s betonovým obrubníkem. Kola byla řízena silou svalů, ale to, zda a jak se otočily nebo zastavily, záviselo také na přilnavosti gumových kol k hladkému betonu. Když kola přilnavost ztrácela, nabyl vrchu první Newtonův zákon - křehká kovová hmota pokračovala v pohybu přímým směrem, dokud nenarazila na betonový obrubník nebo do nějakého jiného auta.

"Člověk by se při tom mohl i zabít."

"Žádný strach," uklidňoval Elefant. "Obvykle se nikdo nezabije."

"Obvykle?"

Závod skončil asi za dvacet minut u další změti rozpadlého betonu. Byl jsem celý propocený. Přistáli jsme a setkali se s některými ze závodících nadšenců. Jeden z nich - takový hubený chlápek s lesklými rozcuchanými vlasy a s křídově bílým obličejem, v němž se široce šklebila výrazně rudá ústa - mi nabídl, abych se svezl. S díky jsem odmítl, přičemž jsem ustoupil zpět a zatoužil po nějaké zbraní.

Ten vtipálek byl zjevně nebezpečný šílenec.

* * *

Vzpomínám si na přízemácké jídlo, nejlepší v celém známém vesmíru, a na zvláštní, mírně alkoholický nápoj, který se jmenoval Taittinger Comtes de Champagne '59. Vzpomínám na to, jak jsme se nahnuli do jednoho mimozemšťanského baru a všichni čtyři si povídali o životě s nějakou dívkou rockerkou, které tři centimetry úzký zlatý chochol vlasů spadal přes celá záda až ke kříži. Vzpomínám si na létání se vznášecím pásem nad krajinou, při němž jsem prakticky neviděl nic, jen město ze široka obklopené různými vzájemně oddělenými vzorci půdy, na níž se pěstovaly potraviny. Vzpomínám si na podvodní hotel u novofundlandských Grand Banks a na delfíni ambasádu u Itálie, kde se zdálo, že smíšené skupiny delfínů a přízemáku řeší generální problém myslících bytostí bez rukou (je jich hodně a objevíme určitě další). Vypadalo to spíš jako diskuse během přestávky na kafe než jako skutečná vědecká debata.

* * *

Čtvrtého dne večer jsme se zrovna chystali na kutě, když zazvonil tridfon. Don Cramer našel Outsidera.

Nevěřicně jsem řekl: "Odlétáme hned teď?"

"Jistě!" odpověděl Elefant. "Tady si vezmi jednu z těchhle tablet. Než se vydáme na naši výpravu, nebude se ti chtít spát."

Dohoda je dohoda a já jsem Elefantovi hodně dlužil. Vzal jsem si tabletku. Políbili jsme se se Sharrol a s Dianou na rozloučenou. Diana přitom musela stát na křesle, aby dosáhla, a Sharrol se na mne vyšplhala jako na tyč, přičemž mě objala kolem pasu nohama. Byl jsem vyšší o dobrých čtyřicet centimetrů.

Kalkatská základna byla již zalita denním světlem. S Elefantem jsme tam dorazili transferovou kabinou a stanuli přímo

před naší připravenou ST8.

Její celé jméno bylo Slower Than Infinity. Byla postavena z trupu číslo 2 firmy General Products, který vypadá jako sto metrů dlouhé vřeteno s mírným zúžením u zadního konce. Ulevilo se mi. Báł jsem se, že by Elefant mohl vlastnit nějakou nablýskanou, ale zranitelnou frajerskou jachtu. Pilotní kabina pro dva lidi vypadala dost malá na to, aby tvořila celou obytnou sekci i se systémem pro zajištění života, ale pak jsem si všiml bublinovité nástavby u špičky lodi. Ve zbytku trupu byl fúzní pohon a palivový tank, hyperprostorový motor, gravitační brzda a výbava pro přistání bez podvozku. Všechno bylo zvenku průhledným trupem krásně vidět.

Loď musela být připravená již několik dnů, bylo v ní už všechno palivo, potraviny i vzduch. Odstartovali jsme dvacet minut po příchodu na základnu.

Kdybychom použili fúzní motor v zemské atmosféře, dostali bychom se tak akorát do banky pro tělesné orgány, pěkně v kouskách. Přízemácké zákony jsou přísné, pokud jde o znečišťování vzduchu. Na oběžnou dráhu nás vynesl raketový robot s obrovskými křídly, který používá jako pohon vzduch stlačený téměř až v degenerovanou hmotu. Opravdu jsme odstartovali teprve až z orbity.

Teď jsme měli plno času na spaní. Trvalo nám celý týden, než jsme se dostali dostatečně daleko z gravitačního pole sluneční soustavy, abychom mohli použít hyperpohon. Někdy v té době jsem odstranil falešné zbarvení kůže (bylo falešné, během celého pobytu na Zemi jsem neustále bral taninové sekreční tabletky na ochranu před slunečními paprsky) a Elefant se vrátil ke světle hnědému zbarvení kůže a k černé barvě vousů a vlasů. Po čtyři dny se podobal Diovi - s kůží vzhledu mramoru, s kovově zlatými vousy a se zářivými zlatě žhnoucíma očima. Hodilo se to k němu tak perfektně, že jsem si tu změnu málem neuvedomil.

Pak následoval hyperpohon a tři dlouhé, pomalé týdny. Střídali jsme se v hlídání u detektoru hmoty, i když při první kvantové hyperprostorové rychlosti bychom nějakou hmotu spatřili dvanáct hodin před tím, než by se pro nás stala nebezpečnou. Myslím, že jsem byl jediný člověk, který věděl, že existuje nějaká druhá kvantová rychlost, jež byla loutkařským tajemstvím. Ta loď Outsiderů byla blízko okraje známého vesmíru, dost daleko za Tau Ceti.

"Byla jediná v okolí," řekl Elefant. "Číslo čtrnáct."

"Čtrnáct? To je stejná loď, s níž jsem měl co do činění předtím já."

"Jo? To je dobře. To by nám mohlo pomoci."

"Jak to proběhlo?" zeptal se o několik dnů později.

"Obvyklým způsobem. Čtrnáctka tehdy byla na druhé straně známého vesmíru a vyslala nabídku na výměnu informací. Byl jsem téměř u Wunderlandu a tu nabídku jsem zachytil. Když jsem vyložil cestující, vrátil jsem se zpět."

"Měli něco, co stálo za to?"

"Jo, měli. Našli Lazy Eight II."

Lazy Eight II byla jedním z pomalých plavidel zajišťujících kyvadlovou dopravu na Jinx, při níž byli na tento svět přepřavováni kolonisté. Něco se pokazilo před obrátkou a loď pokračovala v letu s pětapadesáti pasažéry, kteří byli ve spánku se sníženými životními funkcemi, a se čtyřčlennou posádkou, o níž se předpokládalo, že již zemřela. Loď měla fúzní pohon, který mohl běžet prakticky pořád. Cestovala vesmírem pět set let.

"Vzpomínám si," poznamenal Elefant. "Nemohli se k ní dostat."

"Nemohli, ale až technika dospěje tak daleko, že toho budeme schopni, budeme vědět, kde ji najít." Což nebude nijak brzy, pomyslel jsem si. Raketa s hyperpohonem se k ní nejen musí dostat, ale musí také nést palivo, aby s ní mohla srovnat rychlost. Lazy letěla ani ne fotonovou rychlostí a byla již více než pět set světelných let daleko, což je sedmáctkrát více než činí průměr známého vesmíru.

"Měl jsi nějaké problémy?"

"Jejich tlumočník je dost dobrý. Ale musíme být opatrní, Elefante. S kupováním informací je to tak, že nevíš, co dostáváš, dokud to nedostaneš. Nemohli mi jenom nabídnout prodej aktuální polohy Lazy Eight II. Sledovali jsme zpátky dráhu jejich letu teleskopem, dokud jsme nespatriili světlo fúzního motoru a nedostali tu informaci zadarmo." Náš čas nadešel, když se v centru detektoru hmoty rozzářil malý zelený bod. Hvězda by se ukázala jako čára, žádná hvězda by se neukázala jako bod. Vyskočil jsem z hyperprostoru a zapnul dálkový radar, abych našel Outsidery.

Outsideri nás našli jako první.

Někde ve válcovitém kovovém pouzdru blízko jeho těžiště, možná přímo v něm, byl nereaktivní pohon. Obecně se vědělo, že ten pohon se dá koupit a že jeho cena činí celý bilion starů. Ačkoli nikdo, ani žádná vláda, si nemohl dovolit zaplatit takovou částku, nebyla to cena nijak přemrštěná. Ve dvou nebo třech minutách, zatímco my jsme ještě pátrali, ten pohon přenesl plavidlo Outsiderů ze vzdálenosti téměř jednoho světelného roku přímo vedle ST8.

V jednu chvíli není nic než jen hvězdy. Příští okamžik jsou Outsideri vedle nás.

Prostory lodi byly většinou prázdné. Věděl jsem, že množství jejího obyvatelstva by vydalo na menší město, ale přesto byla ještě mnohem větší, protože byla roztažená. Nacházela se tam miniaturně vyhlížející pohonná kapsle a na jakési čtyři kilometry dlouhé tyči byl zdroj světla. Zbytek plavidla tvořily kovové pásy, které se různě stáčely a kroutily se kolem sebe samých a kolem ostatních, prudce se spouštěly někde do nitra těch motanic a vybíhaly zase ven, až končily právě v oné pohonné kapsli. Těch pásů se tam proplétaly tisíce a každý byl široký jako pořádný městský chodník.

"Vypadá to jako ozdoba na vánoční strom," poznamenal Elefant.

"Co teď, Beo?"

"Použijí lodní rádio."

Po několika minutách čekání přišel trs Outsiderů. Vypadali jako dūtky, černé devitiocasé kočky, s nadměrně nafouklým bičístěm. V bičísti mají tyto bytosti mozek a neviditelné smyslové orgány. Na koncích bičů, podobných chomáčům pohyblivých chapadel, držely plynové pistole. Šestice těchto mimozemšťanů se zastavila před výstupovou komorou

naší lodě.

Rádio promluvílo: "Vítejte na Lodi čtrnáct. Prosím, vystupte ven, abyste mohli být dopraveni do naší úřadovny. Neberte sebou nic, co by bylo vně vašich skafandrů."

"Uděláme to?" zeptal se Elefant.

"Jistě," odpověděl jsem. "Outsideři jsou naprosto čestní."

Vyšli jsme. Šest Outsiderů nám podalo chapadla a vyrazili jsme otevřeným kosmickým prostorem. Nepohybovali jsme se nijak rychle, pohon z plynových pistolí byl velmi slabý, až to šlo na nervy. Ale sami Outsideři byli slabí. Hodina strávená na Měsíci by pro ně znamenala smrt.

Proletěli s námi stříbřitých pásů a přistáli na rampě vedle vypouklé stěny pohonné kapsle.

Nebylo to úplně stejné, jako bychom byli ztraceni v míse plné nudlí. Pevné pásy na to byly od sebe příliš daleko.

Někde vysoko nad námi zářil zdroj světla, byl asi tak malý, intenzivní a žlutobílý jako pozemské slunce sledované z některého měsíce Neptunu. Svítil dolů mezihvězdným vakuem a vrhal síť ostrých černých stínů po celé tisícovce zamotaných pásů, které tvořily město.

Podél každého rozhraní světla a stínu leželi Outsideři. Tímto způsobem načerpávali životní energii. Stejně tak to před miliardami let dělali jejich předci, kteří vypadali jako rostliny. Jejich roztržené ocasy spočívaly ve stínu a hlavy ve slunečním světle, zatímco tepelná energie nabíjela jejich biochemické baterie. Někteří měli chapadla ponořená do mělkých talířů s potravou, tekutým héliem, v němž byly rozpuštěny stopové prvky, které Outsideři potřebují k udržení života a k růstu.

Našlapovali jsme kolem nich opatrně ve ztlumeném světle svých skafandrových přileb a následovali jednoho z Outsiderů ke dveřím ve stěně před námi.

Vstoupili jsme s Elefantem dovnitř sami a ponořili se do tmy. Jakmile za námi ale dveře zapadly, rozsvítilo se světlo, které jakoby bylo bez zdroje. Mělo barvu normálního slunečního světla a ozářilo prázdnou čtvercovou místnost.

Jediným zařízením byla průhledná kopule, v níž byl jeden Outsider. Kopule jej zřejmě chránila před světlem, jež pro něj bylo podle všeho příliš silné.

"Vítejte," řekla místnost. Ať řekl Outsider cokoli, rozhodně to nebylo zvukového původu. "Vzduch je dýchatelný.

Sundejte si helmy, obleky, boty, opasky a já nevím co ještě." Byl to výborný tlumočník s dobrým smyslem pro idiomy a s příjemným barytonovým hlasem.

"Díky," odpověděl Elefant. Udělali jsme, k čemu nás hlas vybídl.

"Který z vás je Gregory Pelton?"

»Gronk.«

Zeď ta Elefantova reakce nijak nevyvedla z míry. "Podle sdělení vašeho agenta chcete vědět, jak se dostat na planetu, která je nejzvláštnější uvnitř oblasti šedesáti světelných let, kterou nazýváte známý vesmír. Je to tak?"

"Ano."

"Musíme ještě vědět, jestli tam zamýšlíte letět sám nebo poslat své agenty. Také zda plánujete přistání nebo jen navedení na nízkou či vysokou oběžnou dráhu."

"Přistání."

"Máme brát zřetel na nebezpečí ohrožující váš život?"

"Ne." Elefantův hlas zněl trochu příškrčeně. Loď Outsiderů působila tísnivě.

"Jaký typ lodě k tomu chcete použít?"

"Tu, co je venku."

"Máte v úmyslu planetu kolonizovat? Využít ji k těžbě? Pěstovat tam potraviny?"

"Chci ji jen jednou navštívit."

"Vybrali jsme pro vás jeden svět. Cena bude milión stárů."

"To je hodně," reagoval Elefant. Vyrazilo mi to dech. Bylo to hodně, ale za mň by to už nešlo. Outsideři nikdy nesmlouvali. "Dohodnuto," dodal po chvíli.

Tlumočník nám předal trojici koordinačních čísel místa ležícího nějakých dvacet čtyři světelných let od Země podél galaktické osy na sever. "Hvězda, kterou hledáte, je protoslunce s jednou planetou vzdálenou dvě a půl miliardy kilometrů. Tento systém se pohybuje 0,8 rychlosti světla směrem k..." Udal nám směrový vektor. Zdálo se, že to slunce protínalo okraj známého vesmíru v krátké těživě, nikdy by se k lidskému vesmíru nepřiblížilo.

"To není dobré," ozval se Elefant. "Žádná loď s hyperpohonom nemůže v reálném vesmíru letět tak rychle."

"Můžete letět ve vleku s námi," odpověděla místnost. "Připevněte svou loď k naší pohonné kapsli."

"To půjde," konstatoval spokojeně Elefant. Jeho neklid stále narůstal. Zdálo se, že očima na stěnách pátrá po zdroji hlasu. Nedíval se na outsiderského obchodního agenta ve vakuové komoře.

"Váš přepravní poplatek bude činit milión stárů." Elefant vyprskl.

"Moment," vpadl jsem do toho. "Možná mám pro vás informaci na prodej."

Nastala dlouhá pomlka. Elefant se na mne překvapeně podíval.

"Vy jste Beowulf Shaeffer?"

"Jo. Vzpomínáte si na mě?"

"Našli jsme vás v našich záznamech. Beowulfe Shaeffere, my máme informaci pro vás. Už zaplacenou. Bývalý regionální prezident General Products na Jinxu si přeje, abyste ho kontaktoval. Mám číslo transferové kabiny."

"To je poněkud opožděná informace," poznamenal jsem. "Loutkáři odletěli. Nicméně, proč by mě chtěl ten dvouhlavý seladon vidět?"

"Tuto informaci nemám. Vím však, že ne všichni Loutkáři opustili tuto oblast. Přijmete číslo té transferové kabiny?"

"Jistě."

Zapsal jsem si těch osm číslic pěkně za sebou, jak mi je nadiktoval. Okamžik nato se ozval Elefantův jekot, jako kdyby někdo pustil houkačku uprostřed nějakého programu, "...tu sakra děje?"

"Je mi to líto," pronesl tlumočník.

"Co se stalo?" zeptal jsem se.

"Nic jsem neslyšel! Má ta příše... Má ten Outsider s tebou nějaké soukromé obchod?"

"Něco takového. Řeknu ti to později."

Tlumočník pokračoval: "Beowulfe Shaeffere, my nekupujeme informace. Prodáváme je a výtěžek používáme k nákupu území a půdy využitelné pro získávání potravy."

"Tuto informaci možná potřebujete," nedal jsem se. "Jsem jediný člověk v dosahu, který ji zná."

"A co jiné druhy?"

Loutkáři jim to možná už řekli, ale stálo to za zkoušku. "Chystáte se opustit známý vesmír. Pokud nebudete jednat se mnou, je možné, že tu informaci nedostanete včas."

"Jakou cenu stanovíte?"

"Stanovte ji sami. Máte větší zkušenosti v hodnocení informací a jste čestní."

"Možná si nebudeme moci dovolit čestnou cenu."

"Cena nemusí přesahovat náš poplatek za přepravu."

"Dojednáno. Mluvte."

Řekl jsem mu o explozi jádra galaxie a jak jsem to zjistil. Nechal mě vylíčit podrobnosti toho, co jsem viděl: zářivou skvrnu, která se šířila, až mnohobarevná koule jádra vzplanula ve velkém ohni vybuchujících supernov. "Nedozvěděli byste se to, dokud byste se tam nedostali a to už by bylo pozdě. Nepoužíváte pohon rychlejší než světlo, vzhledem k tomu, že vaší hlavní činností je sledování hvězdných semen, která dosahují osmdesáti procent rychlosti světelného paprsku."

"Věděli jsme od Loutkářů, že jádro explodovalo. Nebyli však s to jít do podrobností, protože to sami neviděli přímo."

"Áháha... Aháá, dobře. Myslím, že exploze musela začít na druhé, odsud odvrácené straně jádra. Jinak by se zdálo, že to postupuje mnohem pomaleji."

"Velké díky. Vzdáme se poplatku za převoz. Nyní ještě jedna věc. Gregory Peltone, za dodatečných dvě stě tisíc stárů vám přesně řekneme, co je zvláštní na planetě, kterou hodláte navštívit."

"Jsem schopen přijít na to sám?"

"Je to pravděpodobné."

"Pak na to sám přijdu."

Následovalo ticho. Outsideri to nečekali. "Jsem zvědavý. Galaxie se rychle stává smrtelnou pastí. Co budete dělat?" otázal jsem se.

"Tato informace vás bude stát..."

"Zapomeňte na to." Venku mi Elefant poděkoval. "Nech to být. Zajímá mě, co budou dělat."

"Možná se sami dokážou ochránit před radiací."

"Možná. Ale nebudou mít žádná hvězdná semena, která by mohli sledovat."

"Potřebují je?"

Ví Finagle. Hvězdná semena se řídila velice pevným migračním vzorem spojování, při němž cestovala z jádra do ramen galaxie a téměř až k jejímu okraji. Pak se zase vracela do jádra. Byla odsouzena k záhubě. Až se budou vracet do centra galaxie, šířící se vlna radiace z mnoha supernov je zlikviduje jedno po druhém. Co budou Outsideri dělat bez nich? Co k sakru dělali s nimi? Proč je sledovali? Potřebují hvězdná semena? Potřebují hvězdná semena Outsiderů? Outsideri by na tyto a podobné otázky odpověděli, ale za jeden bilion stárů za každou jednotlivou odpověď. Pokud jde o Outsiderů, otázky o nich samých byly nejdražší.

Jejich posádka již dopravovala ST8 do doku. Přihlíželi jsme z rampy, beze strachu. Outsideri to zvládli tak, že náš nezničitelný lodní trup mohl být vyroben z cukrové třtiny a ze slunečních paprsků. Když byla ST8 připevněna ke stěně pohonné kapsle pavoučí sítě utkanou z nějakých jemných vláken, ozval se nám do uší hlas tlumočníka a vyzval nás, abychom vstoupili na palubu. Vrátili jsme se do lodi a svlékli skafandry.

"Ještě jednou díky," řekl Elefant.

"Ještě jednou, nech to být," odvětil jsem velkomyslně. "Hodně ti toho dlužím. Přijal si mě jako domácího hosta v nejdražším světě známého vesmíru a byl mým průvodcem..."

"Dobrá, dobrá, dobrá. Ale tys mi ušetřil milión stárů, na to nezapomínej." Plácl mě po rameni a spěchal do kontrolní místnosti, aby připravil podklady pro kredit milión stárů, jenž bude možné předat některé outsiderské lodi, která poletí kolem.

"Neboj, nezapomenu," křikl jsem za jeho mizejícími zády a hned se podívil, co jsem tím sakra vlastně mínil.

Mnohem později jsem se zamyslel nad něčím jiným. Plánoval Elefant, že mě vezme na »svůj« svět s sebou? Nebo si myslel, že poletí sám, aby ho viděl jako první, a ne jako jeden ze dvou prvních? Po té epizodě u Outsiderů už bylo příliš pozdě. Teď už mě nemohl z lodi vyhodit.

Byl bych rád, kdybych na to pomyslel dřív. Nikdy jsem nechtěl být něčí ocásek. Mě ale v té chvíli šlo o to, pokud to bude nezbytné, jemně, taktně zabránit Elefantovi, aby se zabil. Přes všechno to nesmírné sebevědomí, nesmírné bohatství, nesmírnou ušlechtilost a nesmírně masivní tělo byl pořád jenom přízemák, a tím tak trochu bezmocný člověk.

* * *

Byli jsme právě v bublině rozšiřující obytný prostor lodi, když se to stalo. Bublina měla nafukovací křesla a nafukovací

stůl a sloužila ke cvičení a k zabíjení času. Skýtala ale také nádherný výhled, její stěny byly zcela průhledné.

Jinak bychom o to přišli.

V rozporu s nabytými zkušenostmi jsme nepocítili žádný tlak, žádné mravenčení v žaludku, žádný pohyb. Avšak Elefant, který zrovna vyprávěl o nějaké jinxanské kočce, s níž se seznámil v nějakém baru v Chicagu, zmlkl. Zmlkl, právě když se ta ženština chystala rozbít bar na třísky kvůli nějakému sebevražednému idiotovi, který ji urazil.

Někdo obrovský usedal na vesmír.

Dřepl si pomalu, jako když nějaký tlustý och spustí opatrně svou váhu na plážový míč. Z vnitřku naší bubliny to vypadalo, jakoby se všechny hvězdy a mlhoviny kolem nás zmáčkly dohromady. Outsideri venku na pásech se ani nepohnuli, ale Elefant řekl něco neslušného a já se překonal a vzhledl.

Hvězdy nad námi byly modrobílé a žhnuly. Kolem nás se splácly k sobě, zatímco pod námi jedna po druhé měnily barvu do června a zhasínaly. Nám trvalo týden, než jsme se dostali ze sluneční soustavy, Outsideri to mohli zvládnout během pěti hodin.

Rádio promluvalo: "Pánové, naše posádka uvolní vaši loď od naší a poté budete ponecháni sami sobě. Bylo nám potěšením obchodovat s vámi."

Četa Outsiderů nás zase vytáhla z bludiště pásů ven a odplula. Outsiderská loď zmizela náhle jako prasklá mýdlová bublina.

V podivném svitu hvězd ze sebe Elefant vydal dlouhý roztřesený vzdech. Někteří lidé těžko snášejí mimozemšťany. Nevidí nic vznešeného a hezkého na Loutkářích; podle nich jsou strašní, špatní. V Kzintech spatřují slintající masožravce, jejichž jedinou láskou je boj, což je pravda; nevšímají si však jejich přísného kodexu cti nebo jejich sebeovládání, které umožňuje kzintskému velvyslanci jízdu na chodníku v lidském městě, aniž zatíná drápy do neomalovaných strkajících loktů a kolen. Elefant k těmto lidem patřil.

"Dobrá," vydechl si s překvapující úlevou. Skutečně byli pryč. "Vezmu si první hlídku, Beo."

Neřekl: "Ti bastardi by si klidně vzali tvoje srdce jako garanci na desetistarový úvěr." Až tak blízcí lidem mu Outsideri nepřípadali.

"Fajn," souhlasil jsem a odešel do vysunuté bubliny. Naše rychlé protoslunce bylo týden cesty daleko. Hodiny jsem už trčel ve skafandru a v bublině jsme měli sprchu.

* * *

Jestliže Elefantovou slabinou byli nehumanoidní mimozemšťané, pak mojí byla relativita.

Cesta hyperprostorem představovala rutinu. Mohl jsem vydržet pohled na dvě malá okna, která se měnila ve slepé body, která se stávala oblastmi ničeho, která jakoby stahovala okolní předměty k sobě dohromady. Vydržet to mohl i Elefant, pár letů už měl za sebou, i když dával spíš přednost pohodlí luxusních linkových lodí. Ale i ten nejlepší pilot musí občas skočit zpět do normálního vesmíru, aby si zkontroloval polohu a aby ujistil své podvědomí, že hvězdy tam stále jsou.

A pokaždé to byla změna podobná rozpliznutí. Namačkané modré hvězdy vpředu a řídké matně červené hvězdy vzadu. Před čtyřmi stoletími takhle ženy a muži vidávali vesmír, ale od objevení hyperpohonu se to nestalo. Já jsem nikdy neviděl, aby vesmír vypadal takhle. To mě zneklidňovalo.

"Ne, to mi těžkou hlavu nedělá," řekl Elefant, když jsem se mu o tom zmínil. Byli jsme den od cíle naší cesty. "Pro mě hvězdy jsou hvězdy. Ale vrásky mi dělá něco jiného. Beo, řekls, že Outsideri jsou čestní."

"To jsou. Musejí být. Musejí být zdaleka mimo jakékoli podezření, aby si kterýkoli druh, s nímž měli co do činění, ještě za sto let pamatoval jejich nezpochybnitelnou etiku. To je poznat, ne? Outsideri se jinak moc často neukazují."

"Hm. Dobře. Proč se tedy pokusili ze mě vyrazit ty dvě stovky kilostarů navíc?"

"Eee..."

"Podívej, zatracenej problém je, co jestli to byla fér cena? Co když potřebujeme vědět, co je divné na tom rychlém protoslunci?"

"Máš pravdu. Jak znám Outsidery, pravděpodobně to je informace, kterou bychom mohli využít. Dobrá, než přistaneme, trochu to kolem proslídíme. Udělali bychom to stejně, teď to aspoň uděláme pořádněji."

* * *

Co bylo zvláštního na tom rychlém protoslunci?

Kolem oběda sedmého palubního dne se v kouli detektoru hmotnosti začala protahovat zelená čára. Byla silná a rozmazaná, právě jak byste to očekávali od protoslunce. Nechal jsem tu čáru natáhnout téměř až k povrchu koule, než jsem vyskočil do normálního vesmíru.

V oknech se objevil zmáčkнутý vesmír, ale před námi bylo kruhové temno s mazancem ostrých modrobílých hvězd. Ve středu toho kruhu byl mdlý červený žár.

"Pojďme do naší vysunuté bubliny."

"Já bych to nedělal."

"Budeme mít odtamtud lepší výhled." Na ovládacím panelu zmáčkl příslušná tlačítka, aby se kopule stala průhlednou. Přirozeně, při letu hyperprostorem jsme ji průhlednou nenechali.

"Opakuji, nechodme tam. Přemýšlej o tom chvíli, Elefante. Jaký smysl by mělo letět v nic nepropouštějícím trupu a pak strávit většinu času mimo něj? Dokud se nedozvíme, co to tady je, měli bychom si pobyt v bublině odpustit."

Přikývnul střapatou hlavou a znovu hrábnul do tlačítek na kontrolním panelu. Bublavé a bafající zvuky oznámily, že z

kopule je odčerpávána voda a vzduch. Elefant přešel k oknu.

"Viděl si někdy protoslunce?"

"Ne," odpověděl jsem. "Nemyslím, že by v lidském vesmíru nějaké bylo."

"To by mohla být ta zvláštnost."

"Mohla. Jedna věc, která však není, je rychlost protoslunce. Outsideri stále létají větší rychlostí."

"Ale planety ne. A ani hvězdy ne. Beo, možná, že tahle věc přiletěla odněkud z vnějšku galaxie. Tím by byla neobvyklá."

Byl čas vypracovat seznam možných neobvyklostí hledané planety. Našel jsem si kutloch a vážně přemýšlel o rychlosti té hvězdy, o podstatě té hvězdy a o jejím možném mimogalaktickém původu.

"Našel jsem naši planetu," oznámil Elefant.

"Kde?"

"Skoro na druhé straně protoslunce. Můžeme se tam dostat rychleji hyperprostorem."

Z místa, kam nás Elefant navedl, byla planeta stále příliš malá na to, aby byla vidět. Protoslunce vypadalo stále stejně. Protoslunce je zárodek hvězdy: řídká masa plynu a prachu stmelená pomalými víry v mezihvězdných magnetických polích nebo přítomností liberačního bodu v nějaké volné skupině hvězd, která se v důsledku gravitace hroutí a smršťuje. Materiál o protosluncích jsem našel v palubní knihovně, byly to však jenom samé astronomické údaje. Nikdo nikdy u žádného nebyl, aby se na něj podíval zblízka. Podle teorie muselo být naše rychlé protoslunce docela daleko ve svém vývoji, protože zhnulo v centru.

"Tady to je," řekl Elefant. "Dva dny odsud při jednom géčku."

"Dobře. Kontrolu přístrojů můžeme provést cestou."

Když fúzní motory přešly v hladký let, Elefant se vrátil k teleskopu a já začal s kontrolou ostatních přístrojů. Jedna věc byla nápadně zřejmá.

"Elefante, všiml sis u mě, že mám sklon klít, když chci něco zdůraznit?"

"Moc ne. Proč?"

"Venku je zatraceně pořádné radioaktivní záření."

"Mohl byste být trochu konkrétnější, pane?"

"Štítů našich skafandrů by proniklo za tři dny a do vysunuté bubliny by se dostala během dvaceti hodin."

"Dobře, přidej to do svého seznamu. Máš nějaký nápad, co by to mohlo způsobovat?"

"Ani jeden." Učinil jsem poznámku do seznamu a vrátil se do práce. Žádné nebezpečí nám nehrozilo, trup General Products by nás ochránil před vším, snad jen kromě srážky s něčím opravdu velkým.

"Žádný pás asteroidů," řekl Elefant. "Pokud mohu říci, pak hustota meteorů nulová. Není tu ani žádná jiná planeta."

"V téhle rychlosti může mezihvězdný plyn odstranit cokoli malého."

"Jedna věc je jistá, Beo. Udělal jsem za ty peníze dobrý obchod. Tohle je počertech zvláštní soustava."

"Jo, to je. No, zmeškali jsme oběd. Nenavečeříme se?"

"Filištine."

Elefant jedl rychle. Byl zpátky u teleskopu, ještě než jsem si stačil dát kávu. Když jsem ho tak sledoval, jak se pohybuje, znovu mi připomněl pořádně rozjetý kamión. Ale na Zemi nikdy takovou rezolutnost neprojevil. Kdyby se mu do cesty k teleskopu postavil hladový Kzint, asi by v jeho kočichu zůstaly pořádné otisky.

Ale jedinou věcí, která se mu tady mohla připlést do cesty, jsem byl já.

"Je to stále ještě dost daleko, ale ta planeta vypadá jako vyleštěná," zamumlal Elefant od teleskopu.

"Jako biliárová koule?"

"Přesně tak. Nevidím žádné známky nějaké atmosféry."

"A co krátery?"

"Žádné."

"Měly by tam být."

"Tahle soustava je od meteorů pěkně vyčištěná."

"Ale kosmický prostor kolem nás by neměl být. A při těchhle rychlostech..."

"Ha. To se hodí do tvého seznamu."

Zapsal jsem to.

Spali jsme na bezpečnostních lůžkách. Předě mnou svítila na kontrolním panelu žlutá světýlka. Za jedním oknem zářily hvězdy rudě a za druhým modře. Byl jsem vzhůru dlouho a koukal skrz přední okno na rudé tajemné protoslunce. To okno bylo zastřeno neprůhlednou clonou, ale ve své fantazii jsem jasně viděl temně rudou skvrnu.

Radiace byla celý příští den na stejné úrovni. Udělal jsem některá další podrobná pozorování protoslunce a planety, včetně měření teploty a zkoumání dálkovým radarem. Všude, kam jsem se podíval, byla nějaká nová anomálie.

"Tahle hvězda by rozhodně už neměla zářit. Je příliš rozptýlená, její plyn by už měl být příliš řídký na termonukleární reakci."

"Je dost horká na to, aby hořela?"

"Jistě, ale neměla by být."

"Možná jsou teorie o protosluncích chybné."

"Pak jsou tedy pořádně chybné."

"Zapiš to."

* * *

O hodinu později:

"Elefante."

"Další zvláštnost?"

"Jo."

Elefantovy oči pod zachmuřeným obočím jasně naznačovaly, že už ze zvláštností začíná ztrácet duševní rovnováhu.

"Podle odrazu dálkového radaru planeta nemá žádnou litosféru. Je ošoupaná až na něco, co by mělo být magma, ale není, protože je to studené."

"Přidej to do seznamu. Kolik už v něm máš záznamů?"

"Devět."

"Stojí znalost některé z těch zvláštností předem za dvě stě tisíc stárů?"

"Možná radiace, kdybychom neměli trup vyrobený GP."

"Ale oni věděli, že máme trup General Products," řekl Elefant s pohledem upřeným na obrovský temný kotouč. "Beo, může se něco přes ten trup dostat?"

"Světlo, jako třeba laser. Gravitace, jako třeba slapové síly, které s tebou mrští do špičky lodi, když se dostaneš příliš blízko k neutronové hvězdě. Jejich působení trup nepoškodí, ale zabije všechno živé uvnitř."

"Možná je planeta obydlena. Čím víc o tom přemýšlím, tím víc nabývám přesvědčení, že pochází odněkud z venku. Nic v naší galaxii by jí nemohlo udělit takovou rychlost. Noří se shora do roviny galaxie, nemusela se do ní tlačit z okraje."

"Dobrá, co budeme dělat, jestli na nás někdo bude střílet laserem?"

"Myslím, že zemřeme. Mám reflexní nátěr kolem této kabiny, kromě oken, ale zbytek trupu je průhledný."

"Odsud se stále ještě můžeme dostat do hyperprostoru. A můžeme to udělat ještě následujících dvacet hodin. Potom už budeme příliš blízko planety."

Ten večer jsem šel rovnou spát, padla na mne pořádná únava, i když jsem tentokrát necvičil. O několik hodin později jsem si pomalu uvědomil, že mě někdo zkoumá. Vnímám jsem to přes zavřená víčka; cítil jsem horko obrovské rudé záře podobající se rozzlobenému oku, cítil jsem hrozivou moc mysli ukryté někde v pozadí. Pokusil jsem se to zahnat pryč, plácl jsem rukou do něčeho a probudil se otřesen.

Ležel jsem v rudé temnotě. Okraj protoslunce nahlédl oknem dovnitř. Cítil jsem jeho nepřátelskou záři.

"Elefante."

"Hmm?"

"Nic, spi." Ráno bude hodně brzo.

* * *

Ráno. "Elefante, udělal bys pro mě něco?"

"Jistě. Chceš Dianu? Moji pravou ruku? Abych si oholil vousy?"

"Nechám si Sharrol, díky. Oblékni si skafandr, ano?"

"Jistě. To dává smysl. Máme ještě málo nepohodlí, co jsme zavřeli naši obytnou bublinu."

"Správně, a protože jsem nadšený masochista, jdu si na sebe hodit svůj skafandr ihned. Jenomže si velice nerad užívám sám..."

"Dostals vítr?"

"Trochu. Ale stačí to."

"Pro přítele všechno. Jdi první."

Bylo tam místo pro oblékání skafandru tak pro jednoho. Kdybychom neotevřeli dveře do výstupové komory, asi by to nešlo. Chtěli jsme helmy nechat odklopené na záda, ale pořád se pletly, tak jsme je položili na okna před námi.

Cítil jsem se tak lépe, jenže Elefant si očividně myslel, že mi přeskočilo. "Jsi si jist, že nechceš raději jít s nasazenou helmou?"

"Nemám rád skafandrový potravinový sirup. Na helmy dosáhneme, kdyby nás něco prorazilo."

"Jaké proražení? Jsme přece v trupu General Products!"

"Znovu připomínám, že to Outsideri věděli."

"Už jsme to probírali."

"Tak to proberme ještě jednou. Předpokládejme, že si prostě mysleli, že bychom mohli zemřít, kdybychom nebyli připraveni. Potom co?"

»Gronk.«

"Buď očekávali, že vyjdeme ven ve skafandrech a zemřeme, nebo věděli o něčem, co se může dostat přes trup General Products."

"Nebo obojí. V kterémžto případě nám skafandry budou k ničemu. Beo, víš, kdy trup General Products naposledy selhal?"

"Nikdy jsem neslyšel, že by se to vůbec někdy stalo."

"Nikdy se to nestalo. Loutkáři nabízejí mimořádnou záruku pro případ, že by k tomu došlo. Něco jako desítky miliónů, kdyby kvůli tomu někdo přišel o život."

"Máš naprostou pravdu. Jsem hlupák. Sundej si ten skafandr."

Elefant se otočil a podíval se na mě. "A ty?"

"Já si ho nechám. Věříš na předtuchy?"

"Ne."

"Ani já ne. Kromě téhle jediné."

Elefant svažtil huňaté obočí a vrátil se k teleskopu. V tu chvíli jsme byli šest hodin od té bezejmenné planety a zpomalovali jsme.

"Myslím, že jsem objevil kráter po asteroidu," oznámil zanedlouho.

"Tak se na něj podíváme." Kouknul jsem se. "Jo, myslím, že máš pravdu. Sakra, ale už téměř mizí."

Vzal si teleskop zpátky. "Je dostatečně kulatý. Skoro jistě to musí být kráter. Beo, proč je to tak obroušené?"

"Musí to být od mezihvězdného prachu. Pokud ano, pak je to důvod, proč tam není atmosféra ani litosféra. Nevidím však žádný prach, který by na to byl dostatečně hustý."

"Zapiš to."

"Jo." Sáhnu jsem po seznamu.

"Jestli zjistíme ještě nějakou zvláštnost, začnu řvát."

* * *

O půl hodiny později jsme objevili život.

V té době jsme už byli dostatečně blízko, abychom mohli použít ke zpomalení gravitační brzdu. Na téhle brzdě je dobré, že potřebuje velice málo energie. Mění pohybovou energii lodě ve vztahu k nejbližší velké hmotě v tepelnou energii a jediné, co musíte udělat, je toho tepla se zbavit. Protože trup ST8 by propustil jen některá pásma záření odpovídající tomu, co někteří zákazníci Loutkářů nazývají viditelné světlo, výrobci lodí přidělali mimo gravitační brzdu pořádně velký chladič. Zářil matnou červení za námi. A fúzní motor byl vypnutý. Žádný bílý fúzní plamen nebránil ve výhledu. Elefant měl teleskop na největší možné přiblížení. Když jsem se proto do něj kouknul, neviděl jsem hned, o čem mluvil. Byla tam nudně jednotvárná rovina, celá jednobarevně bílá s výjimkou několika modrých skvrn. Ty skvrny by ničím nevynikaly, kdyby nebylo stejnorodosti povrchu kolem nich.

Potom se jedna z nich pohnula. Velice pomalu, ale byl to pohyb.

"Máš pravdu," řekl jsem. "Přeměřím teplotu."

Povrchová teplota v té oblasti byla tak akorát pro hélium II. A na zbytku planety jakbysmet; protoslunce nevydávalo mnoho energie, i když mělo hojnost radioaktivního záření.

"Nezdá se mi, že by se podobali nějakému druhu, který znám."

"Neřekl bych," odpověděl Elefant. Vedle teleskopu měl zapnutou obrazovku lodní knihovny a na ní skvrnu ze Siria VIII.

"V téhle knize je dvacet různých druhů héliové formy života a všechny vypadají přesně takhle."

"Ne tak úplně. Musejí mít nějaké obaly, které by je chránily proti vakuu. A když si všimneš těch granulí..."

"Beo, Beo, zadrž. Jsem si dobře vědom své neznalosti v této věci. V každém případě na tomhle světě nenajdeme žádný druh, který známe. Dokonce i semeno stupňového stromu exploduje ve správnou chvíli."

Nechal jsem tohle téma hovoru vysublimovat.

Elefant opět zaměřil teleskop na »svou« planetu, tentokrát si prohlížel ty skvrnité formy života. Byly poměrně velké na životní formu héliu II, ale ne zas tak moc abnormálně. Na mnoha studených světech se vyvíjí život s využitím zvláštních vlastností héliu II, ale protože ty nejsou moc využitelné pro složitější formy, zůstává obvykle na stupni améby.

Tady byla jedna zvláštnost, kterou jsem řádně zaznamenal. Všechna ta stvoření byla na zadní straně planety, tedy myšleno ve vztahu ke směru průletu planety galaxií. Nebála se slunečního světla protoslunce, ale zřejmě se obávala mezihvězdného prachu.

"Slíbils, že budeš řvát."

"Není to dostatečně zvláštní. Počkám."

* * *

Uplynuly dvě hodiny.

Rudá záře chladiče nabyla na jas. Stejně jako byla zřetelnější řádní jednotvárnost povrchu planety, která se teď už za předním oknem jevila jako disk. Bylo vidět, jak pomalu roste. Otočení lodí směrem k planetě nemělo žádný vliv na gravitační brzdění.

"Kulečnicková koule," pronesl Elefant.

"Špatně. To už bylo použito. Beta Lyra I."

"Pak tedy Expresní dělová koule."

"Elefante, co tady vlastně pohledáváš?"

Překvapeně se ke mně obrátil.

"Co tím myslíš?"

"Podívej, ty víš, že dotedka jsem byl pořád s tebou. Ale skutečně mi něco vrtá hlavou. Utratils milión stárů kvůli tomu, aby ses sem dostal, a dal bys i dva milióny, kdybys musel. Mohl bys být pěkně doma ve Skalnatých horách s Dianou nebo si poletovat někde kolem Beta Lyry, která je dostatečně neobvyklá a která navíc skýtá hezčí pohled než tahle sněhová koule. Mohl bys v Crashlandingu na We Made It zkoušet vzorky roztodivných drog nebo... já nevím. Proč jsi zrovna tady?"

"Protože to tady je."

"Co to k čertu má znamenat?"

"Beo, kdysi byl nějaký chlapík jménem Miller. Před šesti lety si pořídil starou loď s fúzním pohonem, dal do ní hyperpohon a vydal se na okraj vesmíru. Řekl si přitom, že by mohl získávat potřebný vodík z kosmického prostoru a použít fúzní zařízení k pohonu hypermotoru. Zřejmě stále ještě letí. Poletí zřejmě věčně, dokud do něčeho nenarazí."

Proč?"

"Nejsem psychiatr."

"Chce, aby se na něj nezapomnělo. Až budeš sto let po smrti, co si o tobě bude kdo pamatovat?"

"Že jsem byl ten idiot, co letěl s Gregory Peltonem, který promrhal dva měsíce života a přes milión starů na to, aby přistál na zcela bezcenné planetě."

»Gronk.«

"Dobrá, co trochu abstraktního myšlení. Tahle hvězda bude během deseti let pryč ze známého vesmíru. Naše jediná příležitost prozkoumat ji je právě teď. Co..."

Najednou jsem ucítil téměř neslyšný závan vzduchu, dusivý tlak v hrtanu a bodavou bolest v uších, a to všechno naráz. Poplachová signalizace se ozvala, když už jsem si nasazoval helmu. Pevně jsem ji zaklapnul, zatáhl spínací límec a pustil vzduchový ventil na plno zrovna ve chvíli, kdy mi z plic pištivě vyrazil vítr.

Nebylo možné zjistit, co se děje. A nebyl na to ani čas. Ale obklopilo nás vakuum a do mého skafandru prýštil vzduch, mrazivý vzduch. Do uší mě bodaly tisíce jehel, ale žil jsem. V plicích mi zavládlo děsivé prázdno, ale žil jsem. Otočil jsem se k Elefantovi.

V jeho obličej se zračil čirý strach ze smrti. Helmu si stačil nasadit, ale měl problémy s límcem. Musel jsem mu silou dát ruce pryč, abych mohl límec správně zatáhnout. Helma se mu zamlžila a za chvíli zase zprůhledněla, dostával vzduch. Dostal ho včas, aby přežil?

Já byl naživu. Bolest v uších pomalu ustupovala a dech se uklidňoval: nádech, přestávka, nádech... - tlak se pomalu vyrovnával.

Vídel jsem, co se stalo. Teď už jsem měl čas, abych se nad tím zamyslel, abych si vzpomněl a v duchu si přehrál, co se vlastně stalo.

Co se stalo, bylo šílené.

Nezničitelný trup se změnil v prach. Jenom tak. Zcela z ničeho nic, bez jakéhokoli předchozího varování se vnějšek lodi rozpadl a rozletěl se s unikajícím vzduchem někam do prostoru. Já to viděl.

A byl jsem si dostatečně jistý, že trup je fuč. Zůstal jenom vnitřek lodi. Předě mnou svítil řídicí panel. O něco níž se nacházel průřez do spakované vysunuté bubliny a bublina sama. Nad panelem se vznášely hvězdy a půldisk tajemné planety. Nalevo hvězdy. Napravo Elefant, vypadající omráčeně a vystrašeně, a za ním hvězdy. Za mnou výstupová komora, kuchyňský zásobovací blok, přístávací vzpěry a zářící chladič za zádi lodi. Z ST8 byl kostlivec.

Elefant zatřepal hlavou, pak zapnul vysílačku ve skafandru. Ve své helmě jsem uslyšel hlasité cvaknutí.

Koukali jsme jeden na druhého a čekali. Nebylo ale co říct. Kromě snad: Hele Elefante! Už nemáme trup. Není to pozoruhodné?

Vzdechl jsem, otočil se k řídicímu panelu a začal probouzet k životu fúzní motor.

Z toho, co jsem z lodi viděl, se nezdálo, že by něco uletělo. Všechno, co bylo připevněno k trupu, muselo být připevněno i k něčemu uvnitř lodi.

"Co děláš, Beo?"

"Chci nás odsud dostat. No, teď můžeš řvát."

"Proč? Tedy, mám na mysli, proč odlétat?"

Zcvoknul. Přízemáci jsou v podstatě psychicky nevyrovnaní. Nastavil jsem motor na mírný tah, vypnul gravitační brzdu a obrátil se k němu.

"Podívej Elefante, nemáme žádný trup." Rozmáchnul jsem se rukama kolem dokola. "Nikde nic."

"Ale to, co zbylo z lodi, stále ještě patří mně?"

"Uff. Jo, jistě."

"Takže já chci přistát. Dokážeš mi to rozmluvit?"

Myslel to vážně. Naprosto vážně. "Přístávací vzpěry jsou netknuté," pokračoval. "Skafandry vydrží radiaci tři dny. Mohli bychom přistát a do dvanácti hodin zase odstartovat."

"To bychom pravděpodobně mohli."

"A další dva měsíce strávíme cestou odsud."

"Správně."

"Cítil bych se jako blbec, kdybych se dostal tak blízko a pak to obrátil domů. Ty ne?"

"Jo, já taky, kdyby nebylo jedné věci. A tou věcí je, že s touhle troskou přistaneš jen přes mou mrtvolu."

"Hele, dobře, trup se rozpadl v prach a rozlétl se po vesmíru. Co to znamená? Znamená to jediné to, že jsme dostali vadný trup a až se vrátíme zpátky, vysoudím na General Products majlant. Ale víš, co to způsobilo?"

"Ne."

"Tak proč si myslíš, že je to nějaká hrozba?"

"Řeknu ti, co udělám," odpověděl jsem na to. Otočil jsem loď zádi k Expresní dělové kouli. "Takže, budeme tam za tři hodiny, pokud budeš trvat na přistání. Jak si řekl, je to tvoje loď. Ale já jsem rozhodnut rozmluvit ti to."

"To je fěr."

"Máš výcvik vesmírného pilota?"

"Přirozeně."

"Obsahoval také kurs historie chyb?"

"Myslím, že ne. Ale nějakou historii létání jsme měli."

"Alespoň něco. Vzpomínáš si, že se začínalo s chemickými palivy a že první loď, která se vydala k asteroidům, byla postavena na oběžné dráze kolem zemského Měsíce?"

"Hmm."

"Tohle jsi možná neslyšel. V té lodi byli tři muži a když odstartovali, byli na orbitě, která je zavedla mírně do oběžné dráhy měsíce, pak zase ven a potom pryč do kosmického prostoru. Asi třicet hodin po startu si posádka všimla, že všechny průhledy zmatněly. Koncentrace prachu v jejich dráze dokázala způsobit díry jako po malých meteoritech. Dva muži chtěli v cestě pokračovat a misi dokončit. Ten třetí byl ale velitel. A tak za pomoci raket let zastavili. Vzpomínáš, tehdy materiály nebyly tak odolné a nic z toho, co používali, nebylo pořádně otestované. Muži se zastavili ještě na oběžné dráze Měsíce, který v té chvíli byl za nimi nějakých 370.000 kilometrů, a zavolali na základnu, aby informovali o přerušení mise."

"Pamatuješ si to docela dobře. Jak to?"

"Vtloukali do nás tyhle příběhy znovu a znovu. Všechno, co se nás snažili naučit, dokumentovali něčím z historie.

Pomáhalo to, zůstalo to v hlavě."

"Pokračuj."

"Zavolali základnu a pověděli jim o tom zmatnění oken. Někdo dospěl k závěru, že to byl prach, ale pak si najednou někdo uvědomil, že loď vypustili skrz jeden z libračních bodů Měsíce."

Elefant se zasmál a rozkašlal se. "Přál bych si, abych se tolik nenadýchal vakua. Rozumím správně, že k něčemu míříš?"

"Kdyby se loď nezastavila, byla by zničena. Ten prach by ji rozerval. Ponaučení z tohoto příběhu je, že všechno, čemu nerozumíš, je nebezpečné, dokud tomu neporozumíš."

"To z ní paranoidně."

"Možná zní, přizemákovi. Pocházíš z planety k tobě tak vlídné, tak očividně přizpůsobené tobě, že si myslíš, že celý vesmír tě vítá s otevřenou náručí. Možná si vzpomínáš, co jsem zažil u neutronové hvězdy. Byl bych už mrtvý, kdybych včas nepochopil ten slapový efekt."

"Ale pochopils. Ty si myslíš, že všichni přizemáci jsou blázni?"

"Ne, Elefante. Jenom si myslím, že nejsou dostatečně paranoidní. A omlouvat se ti nebudu."

"Kdo tě o to žádal?"

"Přistanu s tebou, když mi dokážeš vysvětlit, co proměnilo náš trup v prach."

Elefant si založil ruce na prsou a zíral před sebe. Já sklapnul a čekal.

Zanedlouho promluvil: "Můžeme se dostat domů?"

"Nevím. Hypermotor bude pracovat a když použijeme gravitační brzdy, můžeme zpomalit na nějaký normál. Fyzicky bychom to měli být schopni zvládnout."

"Dobrá. Poletíme. Ale řeknu ti tohle, Beo. Kdybych byl sám, letěl bych dolů a vykašlal bych se na trup."

Tak jsme vyrazili pryč, i když se Elefantovi nechtělo. Během čtyř hodin jsme byli od Expresní dělové koule dost daleko, abychom se dostali z jejího gravitačního pole a mohli vstoupit do hyperprostoru.

Zapnul jsem hyperpohon, zalpal po dechu a zase ho pěkně rychle vypnul. Trásli jsme se jak domácí pudlici na mrazu.

"Můžeme nafouknout naši bublinu," pronesl Elefant.

"Ale dostaneme se do ní?"

"Nemá žádnou přechodovou komoru."

Stejně jsme to udělali. V kabině byl ovladač tlaku vzduchu. Nastavili jsme ho na nulu. Elektromagnetické pole, které bublinu složilo, ji nyní mohlo bez tlaku zase rozvinout. Vstoupili jsme dovnitř, bublinu naplnili normálním atmosférickým tlakem a sundali helmy.

"Jsme mimo radiační pole. Zkontroloval jsem to," poznamenal Elefant.

"Dobře." V hyperprostoru se dá skočit dost daleko i během pouhých pár vteřin. "A teď potřebuju vědět ještě jednu věc. Zvládneš to znovu?"

Elefant se otřásl. "Zvládneš to ty?"

"Myslím, že ano. Zvládnou všechnu navigaci, jestli budu muset."

"Všechno, co zvládneš ty, zvládnou já taky."

"Dokážeš to zvládnout a nezešilet?"

"Ano."

"Potom se tedy můžeme střídat. Ale když změníš názor, okamžitě mi to řekni. Mnoho zdatných mužů už přišlo o rozum v tom slepém bodě letu hyperprostorem, a to měli jen pár oken, na rozdíl od nás. My máme výhled zcela otevřený."

"Věřím ti. Opravdu ti věřím. Jak to uděláme?"

"Musíme letět nejméně hustou částí kosmického prostoru. Nejbližší obydlý svét patří Kzintům. Nerad bych riskoval žádostí o pomoc Kzintů, ale možná budeme muset."

"Řeknu ti, co uděláme, Beo. Pokusíme se doletět alespoň na Jinx. Chci použít to číslo, co máš, abych mohl pořádně zatočit s Loutkáři."

"Jistě. Vždycky se můžeme obrátit k nějakému dalšímu nejbližšímu cíli."

Strávil jsem něco kolem hodiny výpočtem letové dráhy. Když jsem skončil, byl jsem si docela jistý, že můžeme loď navigovat bez toho, že by někdo z nás musel chodit z bubliny kontrolovat detektor hmoty víckrát než jednou za dvacet čtyři hodin. Stříhli jsme si, kdo půjde první, a já prohrál.

Oblékli jsme si skafandry a vypustili z bubliny vzduch. Jak jsem se soukal průlezem ven, všiml jsem si, že Elefant zneprůhledněl stěny kopule.

Vklouznul jsem na bezpečnostní křeslo, které se dalo nastavit i jako lůžko, a zůstal sám mezi hvězdami. Když jsem otočil loď na vypočítaný kurs, ty přede mnou byly modré a ty za mnou červené. Nemohl jsem najít protosunce.

Více než polovinu výhledu tvořil prázdný kosmický prostor. Po chvíli jsem si uvědomil, že zamyšleně koukám na výstupovou komoru. Byla vzadu na levé straně. Její kovový hranol stál osamoceně na okraji paluby a měl oboje těsnící dveře pevně uzavřené. Vnitřní dveře okamžitě zapadly, jakmile v kabině klesl tlak, a automatické zařízení teď sřežilo tlak

uvnitř komory proti vakuu v obou směrech, z vesmíru i z lodi. Uvnitř nebyl nikdo, kdo by mohl vzduch dýchat, ale jak to vysvětlit tlakovému senzoru?

Váhal jsem. Loď byla nasměrovaná, zatnul jsem zuby a pustil se do hyperprostoru.

Říkají tomu Slepý bod. To sedí.

Existují metody, jak si najít slepý bod ve svém oku. Nakreslete dva body na kus papíru, zavřete jedno oko a tím otevřeným zaměřte zrak na jeden z bodů. Potom papír přibližujte k sobě. Ve správné vzdálenosti ten druhý bod najednou zmizí.

Když vletíte do hyperprostoru s průhlednými okny, zdá se vám, že okna zmizela. Vesmír je pohltí. Všechno na obou stranách se natáhne, přiblíží k sobě a vyplní chybějící prostor. Když se díváte dost dlouho, slepý bod se začne rozšiřovat. Stěny a věci proti stěnám se stále víc táhnou do chybějícího prostoru, až jsou úplně pohlceny.

Jak mi bylo řečeno, tohle všechno se odehrává v mysli. Otočil jsem klíčem a polovina zraku se mi proměnila ve slepý bod.

Kontrolní panel se protáhl a roztekl se. Koule detektoru hmoty se pokusila kolem mě obtočit. Natáhnul jsem se k ní a moje ruce se také zkřivily. S obrovským úsilím jsem se stáhnul zpět k tělu a chytil se sám sebe.

V plastické pokřivenině, která bývala detektorem hmoty, se táhla rozmazaná zelená čára. Byla vzadu a trochu stranou. Loď mohla letět klidně sama až do chvíle, kdy přijde řada na Elefanta. Došmátral jsem se k průlezu do bubliny a proplazil se jím.

* * *

Hyperprostor tvořil jen polovinu problému.

A byl to pořádný problém. Každých dvacet čtyři hodin musel jeden z nás vylézt do nyní obnaženého prostoru pilotní kabiny, podívat se na detektor, jestli v blízkosti není nějaká nebezpečně velká hmota, vyskočit do normálního vesmíru, zjistit polohu a upravit kurs. Zjistil jsem, že vždy několik hodin před mou směnou mne ovládá nesnesitelné napětí.

Elefant na tom byl stejně. V takových chvílích jsme si netroufali na sebe promluvit.

Když na mne přišla řada potřetí, byl jsem tak hloupý, že jsem pohlédl vzhůru - rázem jsem byl víc než slepý. V mém zorném poli nebylo při vzhlednutí vůbec nic. Nic kromě slepého bodu.

Bylo to víc než pouhá slepota. Slepý člověk, tedy člověk, jehož oči ztratily svou funkci, si alespoň pamatuje, jak věci vypadaly. Člověk, jehož zrakové centrum v mozku bylo poškozeno, nikoli. Pamatoval jsem si, kvůli čemu jsem tady byl (zjistit, jestli v okolí nejsou příliš blízko nějaká tělesa, která by nás mohla ohrozit), ale nemohl jsem si vzpomenout, jak to udělat. Dotkl jsem se oblého skleněného povrchu a bylo mi jasné, že tohle je ten přístroj, který by mi to sdělil, jenom kdybych znal jeho tajemství. Nakonec mě začala bolet šíje, a tak jsem pohnul hlavou. To přivedlo můj zrak zpátky do reality.

Když jsme v kopuli zase obnovili atmosféru, Elefant se zeptal: "Kde jsi? Byl's pryč půl hodiny."

"A měl jsem štěstí. Až tam půjdeš, za žádnou cenu se nedívej nahoru."

"Aha."

To byla druhá polovina problému. Přestali jsme s Elefantem komunikovat. Neměl zájem cokoli říkat a neměl ani zájem o nic, co jsem musel říct já.

Trvalo mi dobrý týden, než jsem pochopil proč. Pak jsem se vzmužil, abych s ním o tom promluvil.

"Elefante, v naší mluvě chybí jedno slovo."

Vzhlédl od čtecí obrazovky. Kdyby v bublině nebyla čtecí obrazovka, myslím, že bychom to nedokázali. "Víc než jen jedno slovo. Všechno je tu pěkně tiché," odpověděl.

"Jedno slovo. Máš strach je použít, máš strach vůbec mluvit."

"Tak mi ho řekni."

"Zbabělec."

Elefant sražil obočí a vypnul obrazovku. "Dobrá, Beo, promluvíme si o tom. Především, řekl's to ty, ne já. Ano?"

"Ano. Přemýšlel jsi o tom?"

"Ne. Přemýšlel jsem o eufemismu, jako »přílišná opatrnost« nebo »zdráhání se riskovat zranění«. Ale když už jsme u tohoto tématu, proč jsi tak usiloval o to, abychom letěli zpátky?"

"Měl jsem strach." Nechal jsem ho, ať to slovo vstřebá, a pak pokračoval. "S veškerým respektem k tobě, Elefante, prošel jsem lepším výcvikem pro vesmír než ty. Myslím, že jsi chtěl přistát jen z neznalosti."

Elefant si povzdechnul. "Myslím, že by bylo bezpečné přistát. Ty si to nemyslíš. Tím, že se o tom budeme dohadovat, nikam nedospějeme, že ne?"

Nedospěli jsme. Jeden z nás měl pravdu, druhý se mýlil. A pokud jsem se mýlil já, pak velice dobré přátelství odříčelo někde do kosmického prostoru.

Byla to tichá cesta.

Vyskočili jsme z hyperprostoru blízko dvou sluncí Siria. Ale to ještě nebyl konec, protože jsme stále čelili vesmíru rozpliznutému relativitou. Další dva týdny nám trvalo brždění.

Konečně jsme se vydali s fúzním pohonem na Jinx.

Po několika hodinách ticha jsem mlčení prolomil. "Co teď, Elefante?"

"Jakmile se dostaneme na dosah, zavolám to tvoje číslo."

"A potom?"

"Vysadím tě v Sirius Mater s dostatkem peněz, aby ses dostal domů. Velice by mne těšilo, kdybys bydlel u mě jako doma, dokud se nevrátíš z Expresní dělové koule. Koupím tady loď a letím zpátky."

"Nechceš mě vzít s sebou?"

"Nezlob se, ve vši účtě Beo, ne. Jsem rozhodnut přistát. Necítil by ses jako ztracený idiot, kdybys přitom přišel o život?"

"Strávil jsem tři měsíce v malé vysunuté bublině jenom kvůli té pitomé planetě. Budu se cítit jako ztracený idiot, když ji pokouřím sám."

Elefant vypadal nesmírně nešťastně. Lapajíc po dechu se chystal promluvit.

Jestli jsem si někdy vybral ten správný okamžik, abych někomu zavřel hubu, pak to bylo teď.

"Počkej. Než něco řekneš, zavolej Loutkaře. Na rozhodnutí je ještě spousta času."

Elefant přikývnul. V onom okamžiku mi nepochybně hodlal sdělit, že mě s sebou nechce, protože jsem nadměru opatrný. Místo toho se rozhodl zavolat Loutkaře.

* * *

Jinx seděl před námi jako malované velikonoční vajíčko. Trochu stranou se nacházela planeta Binary, jejímž měsícem Jinx byl. Už jsme dospěli dostatečně blízko, aby mohlo být navázáno spojení. Číslo transferové kabiny Loutkářů bylo možné použít i pro komunikační spojení.

Elefant číslo navolil.

Odpověděl mu sladký kontraaltový hlas. Vizuální spojení jsme neměli, ale s jistotou jsem mohl říci: žádný ženský hlas není tak příjemný.

"Osm osm tři dva šest sedm sedm nula."

"Můj trup General Products právě selhal!" Elefant vůbec nemrhal časem.

"Prosím?"

"Jmenuji se Gregory Pelton. Před dvanácti lety jsem koupil trup GP číslo 2. Před měsícem a půl selhal. Od té doby se vlečeme domů. Můžu mluvit s nějakým Loutkářem?"

Obrazovka se rozzářila. Z ní na nás koukaly dvě ploché hlavy bez mozku. "To je docela závažné," prohlásil Loutkař.

"Přirozeně zaplatíme odškodné. Vadilo by vám, kdybyste mi podrobně vyličil okolnosti?"

Elefantovi to rozhodně nijak nevadilo. Vysázel detaily pěkně energicky. Byla radost ho poslouchat. Loutkářův nijaký výraz se ani jednou nezachvěl, ale když Elefant skončil, několikrát rychle zamrkal.

"Aha," řekl. "Naše omluva samozřejmě nemůže postačovat, ale musíte pochopit, že šlo o problém fyzikální povahy.

Nemysleli jsme si, že by někde v galaxii byla antihmota, zvláště v takovém množství."

ANTIHMOTA! To slovo mi rezonovalo v hlavě jako údery kostelního zvonu.

Elefantův hmotný hlas zazněl nezvykle jemně. "Antihmota?"

"Ovšem. Nemáme, samozřejmě, žádnou omluvu, ale mělo vás to napadnout okamžitě. Mezihvězdný plyn normální hmoty vyleštil povrch planety explozí, zvýšil teplotu protoslunce nad všechny logické odhady a vyvolal neuvěřitelné radiační nebezpečí. Vy jste o všech těchto věcech ani nepřemýšleli? Věděli jste, že tahle soustava nepochází z naší galaxie. O lidech se říká, že jsou velice zvědaví, copak to neplatí?"

"Trup," hlesl Elefant.

"Trup General Products je složen z uměle vyrobených molekul s meziatomovými vazbami uměle posílenými malým energetickým generátorem. Tyto posílené molekulární vazby jsou odolné proti jakémukoli nárazu, proti jakémukoli působení i proti teplotě do stovek tisíců stupňů. Ale je-li určité dostatečné množství atomů vymazáno explozí antihmoty, molekuly se přirozeně rozpadnou."

Elefant přikývl. Byl jsem zvědavý, jestli se jeho hlas zmíní.

"Kdy můžeme očekávat, že si vyzvednete odškodné? Jak jsem pochopil, žádný člověk nepřišel o život. To je štěstí, protože naše fondy jsou nízké."

Elefant vypnul spojení. Jednou nebo dvakrát polknul, pak se ke mně obrátil a podíval se mi do očí. Myslím, že ho to stálo veškerou sílu, kterou byl v tu chvíli s to dát dohromady. A kdybych čekal na to, až promluví, nevím, co by řekl.

"Mám radost," pronesl jsem se škodolibým zadostiučiněním. "Mám radost. Měl jsem pravdu a ty ses mýlil.

Kdybychom přistáli na té pusté planetě, proměnili bychom se v pouhé světlo. A teď mám to potěšení prohlásit: »Já ti to říkal.«"

Chabě se pousmál: "Říkals mi to."

"Ó ano, říkal, říkal. Stále dokola jsem říkal: »Nepřibližuj se k té pekelné planetě!« Varoval tě: »O život i duši tě připravit se chystá!« I pravil jsem též: »Na nebesích zjevila se znamení, aby nás před tímto místem...«"

"Dobrá, dobrá. Nepřeháněj zase, ty bastarde. Měl si celou dobu ztracenou pravdu. Skončíme to na tomhle, jo?"

"Souhlasím. Ale chci, aby sis pamatoval jednu věc."

"Jo, jasně: Když něčemu nerozumíš, je to nebezpečné."

"To je druhá věc, kterou chci, aby sis pamatoval vedle toho, že já ti to říkal."

* * *

A tím to mělo skončit.

Ale neskončilo. Elefant se vrací zpátky. Dostal malou vlajku velikosti asi šedesát na šedesát centimetrů se znakem OSN, s pružinkami, aby vypadala jako že se třepetá ve větru, a s raketou v žerdi, která mohla po svinutí praporu letět rovně. Hodlá ji pustit na tu antihmotovou planetu z velké výšky, z tak velké výšky, jakou jsem mu dokázal vnutit.

Mohl by to být pořádný třesk.

A já letím s ním. Dostal jsem solidní kameru pro pořizování trojrozměrných obrazových záznamů a kontrakt s největší vysílací společností ve známém vesmíru. Tentokrát jsem měl důvod proč letět!

ETIKA DLOUHOVĚKOSTI

Kosmická loď pro přepravu cestujících má svoje charakteristické zvuky.

Ty zvuky se naučíte znát a nezapomenete je, dokonce ani po čtyřech letech. Nikdy nejsou natolik silné, aby vás rušily - tedy kromě startu - a většina z nich je stejně příliš nízká, mimo dosah lidského sluchu. Ale ty slyšitelné zvuky prostě nezapomenete a když se probudíte, víte, kde jste.

Měl jsem pocit osamělosti.

Spací levitační pole není jenom pouhé pole bez tíže, dokáže vás udržovat v rovnováze a tedy v centru, takže z něj nemůžete vypadnout na zem. Když pole drží dva lidi, nastaví se rovnováha pro dva lidi, přičemž lze také určit velikost prostoru. Přítomnost toho druhého vždy nějak cítíte: čas od času se při obracení ve spánku se svou láskou dotknete, je tam pořád nějaké vrtění nebo alespoň slyšíte oddechování.

Dnes v noci se mě nikdo nedotkl. Nikdo neoddechoval, jenom já. Strnule jsem spočíval v centru spacího pole. Probudil jsem se a věděl, že jsem sám v malé spací kabině na lodi Argos směřující z Downu na Gummidgy.

A kde byla Sharrol?

Sharrol byla na Zemi. Nemohla letět; někteří lidé nesnášejí cestování vesmírem dobře. To byla ale jenom polovina našeho problému, nicméně celý problém zužovala; kdybych po ní zatoužil, stačilo jen přistát na Zemi a vysledit ji v seznamu transferových kabin.

Nechtěl jsem ji najít. Ne teď. Naše dohoda byla jasná a nevyhnutelná. A krom toho, spát sám má také své výhody.

Kdybych se na chvíli zamyslel, nějaké bych vám řekl.

Nahmatal jsem vypínač. Spací pole pozvolna zmizelo a já pomalu klesl dolů. Ve stísněné kabině jsem se opatrně nasoukal do dlouhé modré mikiny, urovnal si vlasy a vyšel ven.

Margo mě pozdravila v hale. V přiléhavé pilotní uniformě působila osvěžujícím elegantním dojmem, byla přitažlivá. Její dlouhé tmavé vlasy za ní vlály a čeřily se, jakoby byly pod vodou nebo v beztíži. "Jsi tu právě včas. Jdu všechny vzbudit."

"Je teprve půl desáté. Chceš, aby tě lynčovali?"

Zasmála se. "Řeknu jim, že to byl tvůj nápad. Ne, vážně Beo. Před měsícem proletělo soustavou Gummidgy hvězdné semeno. Vyskočím s lodí z hyperprostoru, aby se všichni mohli podívat."

"Á, to bude pěkné," pokusil jsem se o výraz nadšení. "Ještě nikdy jsem neviděl letící hvězdné semeno."

"Dám ti čas, abys mohl zabrat dobré místo."

"To je báječné. Díky." Zamával jsem jí a šel dál. Žasnul jsem sám nad sebou: kdy jsem v sobě takhle probouzel nadšení? Pro cokoli?

Margo byla kapitánka M. Tellefsenová a letěla s lodí Argos na Gummidgy. Mnohé hodiny jejího volného času mimo službu jsme trávili povídáním o práci, jelikož Argos mi připomínal linkové lodě, s nimiž jsem létával před sedmi lety, než můj zaměstnavatel Nakamura Lines zkrachoval. Margo byla bystrá holka, dobrý vesmírný pilot, jakým jsem kdysi byl i já. Její plat musel být také dobrý.

Ten beztížný efekt je nejobtížnější trik, o jaký se kadeřník může pokusit. Žádný přístroj to nedokáže napodobit.

Drahý vkus... Zajímalo mě, proč vlastně opustila Zemi. Podle přízemáckých měřítek byla dost hezká na to, aby si rychle nadělala pořádné jmění v nějakém tříděčku, tedy v některém z médií vysílajících trojrozměrně.

Možná jenom měla ráda vesmír. Mnoho lidí má rádo vesmír. V jejich očích je takový zasněný, kamsi do dálek zaměřený pohled. Ten pohled jsem jednou zachytil i v zelených očích Margo.

V tak časnou hodinu bylo ve společenské místnosti jen šest z celkového počtu dvaceti osmi cestujících. Jedním z přítomných byl velký dvounohý mimozemšťan, kdatlynský tvůrce dotykového výtvarného umění jménem Lloobee.

Křesla pro něj byla malá. Seděl na stole, velkými plochými chodidly šoupal po zemi. Mohutné ruce mu spočívaly na špičatých kolenou.

Ostatní mimozemšťané nikoli lidského druhu museli zůstat ve svých kabinách. Kabiny 14, 16 a 18 byly propojeny a zpola zaplněny vodou. Obýval je delfín. Jmenoval se Pszzz nebo Braaak nebo takový podobný nezdvořilý zvuk to byl. Lidské ucho není s to zachytit vysoké ultrazvukové odstíny toho jména a lidské hlasivky je ani nedokáží vyslovit, takže jsme mu říkali prostě Moby Dick. Letěl na Wunderland, který byl další zastávkou Argosu. V čísle 22 byli dva přisedlí Grogové a v sousedním 24 stádo nějakých skákavých zvířat. Spojovací dveře mezi oběma kajutami zůstaly otevřené, protože těmi skákavci se Grogové krmili. Dvacítku obýval Lloobee.

Našel jsem Emila u baru. Zvedl na pozdrav palec, v automatu mi navolil Bloody Marriage a čekal, až si dám první hlt. Dobré pití, i když jsem byl zrovna chuťově naladěný na tuňáka s vejci.

Ostatní čtyři cestující snídali u nedalekého stolu a všichni zářili takovou tou nepřírozenou zdravostí, která se line z každého, kdo právě vylezl z tunelu automatického lékaře. Zřejmě si léčili kocovinu. Ovšem Emil vypadal zdravě vždycky a nikdy se neopil, ať se o to snažil sebevíc. Pocházel z Jinxu, byl malý, korpulentní a silný jako buldok. Prvotřídní letový počítačový programátor s intuitivní schopností zadávat správné otázky, zatímco všichni ostatní zadávají otázky špatné a pak počítače titulují roztodivnými nelichotivými přiznávky.

"Tak," pronesl.

"Tak," odpověděl jsem. "Prokážu ti laskavost. Pojdme si sednout k oknu."

Vypadal zmateně, ale šel.

Společenská místnost Argosu měla jedno obrazové okno. Při letu hyperprostorem bylo vypnuté a vypadalo jako stěny kolem, ale protože jsme věděli, kde je, sedli jsme si k němu. "Co je to za laskavost?" zeptal se Emil.

"Tohle. Teď máme nejlepší místa. Za několik minut budou všichni bojovat o výhled, protože Margo se chystá zastavit loď, aby nám ukázala plující hvězdné semeno."

"Jo? Hm! Dobrá, jsem tvým dlužníkem."

"Jsme vyrovnáni. Koupils mi pití."

Emil se zatvářil překvapeně a já si uvědomil, že jsem to řekl poněkud razantně. Jako kdybych nechtěl, aby mi někdo dlužil nějaké laskavosti. Což jsem taky nechtěl. Ale to neznamenal, že se musím chovat jako buran.

Objednal jsem si snídani, která se hodila k pití: plátky tuňáka, k tomu florentská vajíčka a pořádně silný čaj. Kuchyň mi objednávku doručila právě ve chvíli, kdy Margo začala v intercomu oznamovat: "Dámy a panové a ostatní hosté, nyní vyskočíme z hyperprostoru poblíž CY Aquarii, abyste se mohli podívat na hvězdné semeno, které se před měsícem vydalo na pouť z Gummidgy. Za deset minut zapnu obrazovku ve společenské místnosti." Cvak.

V mžiku jsme byli obklopeni tlačící se hordou spolecestujících. Kdatlynský sochař se vmáčknu vedle mě, špičatá kolena měl nebezpečně vytrčena a stříbřitý hrot rohu jeho lokte ohrožoval moje vajíčka. Emil se potutelně usmál jedním koutkem úst a já se na něj zašklebil. Mohl jsem si za to sám, to místo jsem si vybral. Okno se zapnulo a rozlehlo se ticho.

Mačkali se kolem něj všichni cestující, kteří se mohli pohybovat. Kdatlynův rohatý loket mi připíchnul cíp rukávu ke stolu. Nechal jsem to být. Neměl jsem v úmyslu hýbat se a Kdatlynové jsou nedůtkliví.

Objevily se hvězdy. Svítily jasněji než hvězdy viděné přes atmosféru, ale na to si zvyknete. Pátral jsem po CY Aquarii a spatřil jasně zářivé bílé oko.

Sledovali jsme, jak roste.

Margo nám obraz teleskopicky zvětšovala. Jasný bod se zvětšil na disk dostatečně zářivý na to, aby z něho slzely oči, ale pak se už jasnost nezvyšovala. Snímače umístěné na trupu lodi přenášejí světlo jen do určité limitované intenzity.

Disk postupně zaplnil celé okno a nyní na něm byly vidět tmavé oblasti, které se rozpadaly, mizely, měnily tvar a velikost, tmavly a jasněly, jak se společně se šokovou vlnou draly z nitra na povrch. Jádru CY Aquarii každých osm devět minut explodovalo. Pokaždé, když se šokové vlny valily k povrchu, hvězda zazářila jasněji. Lidé a stroje tyto procesy bedlivě pozorovali, aby se o hvězdách co nevíce naučili.

Záběr se posunul. Ukázal se zakřivený okraj vesmíru, na jehož pozadí do závratné výše šlehalý vodíkové plameny, kroutily se a vytvářely gigantické oblouky, jež byly větší než leckterá slunce. Hvězda zmizela z dohledu a najednou se objevil matně zářící bod. Obraz neustále rostl, až jsme v centru okna spatřili objekt vejcovitého tvaru.

"Hvězdné semeno," sdělila intercomem Margo. V jejím hlase hovořícím veřejně zněl úřední odstup. "Toto se zřejmě vrací do jádra galaxie a blízko výběžku našeho galaktického ramene pravděpodobně zanechá oplodněná vajíčka. Mladá semena, která se z nich vylíhnou, se pak sama vydají na vesmírnou pouť domů dlouhou padesát tisíc světelných let..."

Hvězdné semeno se pohybovalo rychle, jakoby přímo do našich očí, a to s bezprostředností, jež podivně neladila s nezúčastněným lektorským hlasem Margo. Nejednou mě napadlo, co udělala. Zastavila nás přesně v letové dráze semena. Jestli tohle bylo typickým představitelem svého druhu, pak letělo asi osmi desetinami rychlosti světla.

Světelný obraz semena letěl o pouhou pětinu rychleji, než letělo samotné semeno. A přímo na nás. Margo všechno nastavila tak, že jsme to viděli pětikrát rychleji než ve skutečnosti.

Margo měla docela dobrý cit pro režii dramatických efektů.

"... věří, že alespoň některá vajíčka jsou vypouštěna směrem ven, k Magellanovým mrakům nebo ke kulovitým hvězdokupám či k Andromedě. Tak by se hvězdná semena mohla šířit i do dalších galaxií a tím zároveň zabránit populační explozi v naší galaxii." Kolem hvězdného semena byly teď vidět malé modré světelné body. To byli reportéři z Downu, kteří přiletěli do systému Gummidgy, aby o velké události informovali, a kolem teď poskakovali jejich lodě na termonukleární pohon. "Tento exemplář je široký téměř dva kilometry a dlouhý asi tři..."

Vtom mi to došlo.

Na co se u všech čertů ten Kdatlyn kouká? Oči, které nelze k ničemu přirovnat, tím radarovým smyslem, jímž pouze tvarově mapoval své okolí. Neviděl nic, jenom prázdnou zeď!

Otočil jsem se. Lloobee mě sledoval.

Přirozeně. Lloobee byl umělec podporovaný vládou své domovské planety. Prodával vlastní dotykové skulptury lidem a Kzintům, čímž jeho druh získával mezihvězdné finanční prostředky. Finagle ví, že mnoho jiného toho na prodej Kdatlynové neměli. Než jsme jejich svět převzali od Kzintů, byli to nemajetní otroci, ale dnes již budovali vlastní průmysl.

Nevypadal jako umělec. Vypadal jako příšera. Tou hnědou dračí kůží by nůž neprošel. Kolena a lokty prodlužovaly zakřivené rohy se stříbřitými špičkami, obrovské ruce měly sice lidský vzhled, nicméně byly zakončeny osmi prsty se zatažitelnými drápy. Ty stříbřité nebyly, zato ale byly ostře nabroušené a blyštivě vyleštěné. Vypadaly spíš na ruce škrtiče než sochaře. Jejich velikost byla nadměrná dokonce i v poměru k třímetrové výšce Kdatlynovy postavy. Když se postavil, dosahovaly až ke kolenům.

Ovšem obličej, to byla skutečná noční můra. Bez očí, bez nosu, jenom se štěrbínou úst a s vypouklinou nad ní. Na vypouklině byla kůže silně napnutá, jako kůže na bubnu. Ten tympán byl teď obrácen ke mně. Lloobee si zaznamenával můj obličej.

Otočil jsem se zpět k oknu právě ve chvíli, kdy se hvězdné semeno rezevíralo.

Zdálo se, že to potrvá věčně. Velké vejce se zatřepalo, jeho povrch zmatněl, zkrabatil se a začal se zvětšovat. Oblétalo slunce, které ozařovalo jednu stranu, zatímco druhá, odvrácená, byla temná. Vejce dál rostlo, stávalo se nesouměrným... a pomalu, velice pomalu se uvolňovala plachta. Proudila ven jako ocas komety a potom se začala

roztahovat. Podobala se stříbrnému padáku se čtyřmi nosnými šňůrami, které mířily na slunce. Tam, kde se vlákna sbíhala, bylo něco jako drobná hrudka.

Takhle hvězdná semena cestují. Většinou jsou složena do celistvého vejcovitého tvaru a řítí se galaxií vlastní hybnou energií. Ale čas od času nevyhnutelně nastane chvíle, kdy musejí změnit kurs. Pak rozvinou plachtu: stříbrné zrcadlo tenčí než vrstva barvy na autě, ale rozpínající se do šíře tisíců kilometrů. Silnější část, která tvoří v materiálu plachty tvar kříže, je živé tělo. Hrudka, která visí na konci vláken je další živá hmota. Jsou v ní svaly, které ovládají vlákna a řídí nasměrování plachty, a také vajíčko, oplodňované v jádru galaxie a vypouštěné blízko jejího okraje. Plachta se celá uvolnila, rozvinula, zaplnila obrazovku a natáhla se směrem k nám.

Nikdo nedýchal. V blízkosti se pohyboval modrobílý, sotva viditelný bod, jedna z novinářských lodí. Pak světelný proud plachtu napnul úplně. Rozšiřovala se od slunce. Na jedné její straně byly patrné varhánky, které svědčily o směřování letu.

Intercom oznámil: "A to je vše, dámy a pánové a ostatní hosté. Nyní učiníme jeden krátký skok hyperprostorem do soustavy Gummidgy a pak budeme pokračovat normálním kosmickým prostorem. Přistaneme v šestnáct hodin." Ozvalo se hromadné vydechnutí. Kdatlynský sochař dal pryč svůj roh z svého rukávu a vstal.

Jaké asi bude jeho příští dílo? Představuji si lidské postavy - ve tvářích výraz čirého údivu a nevěřících grimas, naběhlé svaly a záda nahrbená ve snaze domoci se co nejlepšího výhledu na plochou stěnu. Věděl Lloobee o hvězdném semenu dopředu? Myslím, že ano.

Většina diváků odcházela, přestože hvězdné semeno bylo stále vidět. Čaj mi vystydl. Dívali jsme se skoro hodinu, i když nám to připadalo jako deset minut.

"Jak jsi daleko s kapitánkou Tellefsenovou?" ozval se Emil.

Zropačitel jsem.

"Před chvílí jsi o ní mluvil jako o Margo."

"Ach to. O nic se skutečně nesnažím. Co by mohla vidět na vozembouchovi?"

"Ta holka tě musela pořádně dostat."

"Jaká holka?"

"Máš to napsané na čele, Beo. Ačkoli to není moje věc." Přejel mě pohledem ze shora dolů a já měl nepříjemný pocit, že jsem skutečně průhledný jako výkladní skříň. "Co by viděla? Viděla by vozemboucha, to jo. Vysokého dva metry deset, vážícího nějakých pětasedmdesát kilo - je to tak? S bílými vlasy a červenými očima. S kůží ztmavlou taninovými pilulkami, jako všichni ostatní. I když ty jich musíš spotřebovat víc."

"To jo. Ale jak si řekl, není to tvoje věc."

"Chceš to snad utajit?"

Musel jsem se tomu zasmát. Jak asi můžete utajit skutečnost, že jste albín? "Ne, ale to je jen polovina mého problému.

Viš, že pozemská Rada plodnosti nepřijímá albíny jako potenciální otce?"

"Země je stejně sotva správné místo na vychovávání dětí. Přízemák zůstane přízemákem."

"Do jedné přízemačky jsem se zamiloval."

"Sorry."

"Ona mě taky milovala. A stále miluje, alespoň doufám. Ale nemůže opustit Zemi."

"Hodně přízemáků nemůže létat do vesmíru. A někteří z nich se to ani nikdy nedozvědí. Chtěls děti?"

"Jo."

Emil v projevu tiché sympatie objednal dvě Bloody Marriage a já s tichým díkem pozvedl sklenici a její obsah hodil do sebe.

Byla to ta nejjasnější propastná překážka, jaká mohla nějaký pár postihnout. Sharrol nemohla opustit Zemi. Na Zemi se narodila, na Zemi zemře, na Zemi bude mít svoje děti.

Ale Zem mi nedovolí mít děti. Nikoho nezajímá, že čtyřicet procent obyvatel We Made It jsou albíni. Nikoho nezajímá, že albinismus se dá napravovat taninovými tabletami, které kromě čistokrevných Maorů musí stejně brát každý člověk, jestliže chce navštívit svět s jasnější než průměrně zářící hvězdou. Zem musí omezit porodnost, aby udržela populaci na přijatelných osmnácti miliardách. Takže brání mít děti takovým lidem, kteří jsou zbyteční, takovým, jako jsou osoby s paranoickými sklony, s duševními poruchami, dále zločinci, oškliví lidé a Beowulf Shaeffer.

"Neměli bychom už být v hyperprostoru?" zeptal se Emil.

"To je na kapitánovi," odpověděl jsem.

Většina cestujících, kteří sledovali hvězdné semeno, nyní seděla u stolů. Kamrlíky na spaní vyvolávaly klaustrofobické pocity. Na stolech se rozvíjely bridgové hry, na stěnách zářily zapnuté čtecí obrazovky, podávaly se nápoje. Sáhl jsem po Bloody Marriage a ke svému překvapení zjistil, že je příliš těžká na to, abych ji zvedl.

Pak jsem ztratil vědomí.

* * *

Probral jsem se s myšlenkou, že to pití nebylo zase tak silné.

A ve stejný okamžik se probrali i všichni ostatní.

Něco nás složilo všechny naráz. To mohlo znamenat, že loď měla i kapitána v bezvědomí! Opustil jsem společenskou místnost plným tryskem, který byl ovšem za daných okolností ve skutečnosti vrávoravou chůzí.

Dveře pilotní kabiny byly otevřené, což není právě dobrý zvyk. Přišel jsem blíž a změnil názor, protože zámek zmizel a místo něj zela pěkná díra o průměru kolem dvaceti centimetrů.

Margo spočívala bezvládně v křesle. Pleskal jsem ji po tvářích, dokud se nepohnula.

"Co se stalo?" chtěla hned vědět.

"Všichni jsme ve stejnou chvíli usnuli. Myslím, že to byl plyn. Omračující zbraně nepůsobí přes vakuum."

"Ó!" Byl to přídušený výkřik překvapení. Všimla si díry zející v řídicím panelu. Díry, která byla hladká a kulatá stejně jako díra ve dveřích. Ten prostor dříve zaplňovalo hypervlnné komunikační zařízení.

"Správně," řekl jsem. "Někdo přistoupil a my o tom nikoho nemůžeme zpravit. A co teď?"

"Ta díra..." Dotkla se prsty okraje otvoru v kovu.

"Otrokářský dezintegrátor, řekl bych. Hlubící nástroj. Vysílá paprsek, který ruší energetický náboj v elektronech, takže se hmota rozpadne. Jestli je to tak, jak říkám, najdeme ve vzduchových filtrech prach."

"Byla tu nějaká loď," řekla Margo. "Velká loď. Všimla jsem si jí hned, jak jsem ukončila tu podívanou. Narušila hmotnostní limit, a tak jsem musela s přechodem do hyperprostoru počkat, dokud neodletí."

"Zajímalo by mě, jak nás našli." Napadly mě i nějaké další dobré otázky, ale nechal jsem si je pro sebe. Jednu jsem nicméně vyslovil. "Co chybí? Asi bude nejlepší, když provedeme kontrolu."

"Tomu právě nerozumím. Nemáme na palubě nic, co by se dalo dobře prodat! Cenného ano. Přístroje a zařízení pro základnu. Ty se ale stěží dají prodat na černém trhu." Vstala. "Musím projít nákladní prostor."

"Mrhání času. Kde je tady měřič hmotnosti nákladu?"

"Á, ano, samozřejmě." Našla ho někde mezi monitory, různými tlačítky, páčkami a ukazateli. "Žádná změna. Nic tam nechybí, pokud ovšem to, co ukradli, nenahradili něčím se stejnou hmotností."

"Proč by to dělali? Abychom nezjistili, že tady byli? Kdepak."

"Potom tedy nevzali nic."

"Anebo vzali osobní zavazadla. Měřič hmotnosti v obytných prostorách nám to nesdělí. Cestující je neustále přenášejí. Člověk by si řekl, že budou natolik laskaví, že je nechají na pokoji na jednom místě, takže jedině v případě, že by nějakí piráti chtěli... Sakra."

"Co?"

Zamyslel jsem se nad tím nápadem a dospěl k závěru, že je logický. "Deset ku jedné, že je Lloobee nezvěstný."

"Kdo?"

"Náš slovnutný a cenný kdatlynský sochař. Třetí Kdatlyn v dějinách, který opustil svou domovskou planetu."

"Jeden z těch ET pasažérů?"

Ježkovy voči. Vyrázil jsem ven.

Protože Lloobee byl perfektní kořist. Protože byl slavným mimozemským umělcem, nad nímž držela ochrannou ruku Země, požadované výkupné za něj mohlo být obrovské. K jeho držení v zajetí nebyla potřebná žádná zvláštní opatření, žádné zvláštní přístroje.

Lloobee mohl dýchat normální pozemský vzduch, jeho tělo dokonce mohlo užívat určité proteiny z lidské potravy a bylo na něj možné použít i lidská plynná anestetika.

Ve společenské místnosti jsem Lloobeeho nenašel. A jeho kajuta byla prázdná.

* * *

Argos pokračoval bez Lloobeeho a s rozbitým hypervlnným vysílačem ke Gummidgy normální rychlostí. Normální rychlost byla nejvyšší rychlost; je málo důvodů, proč v kosmickém prostoru zbytečně otálet. Hyperpohonem nám to trvalo na okraj gravitačního pole CY Aquarii šest hodin. Dál jsme pokračovali s reaktivním pohonem a gravitačními brzdami.

Margo zavolala Gummidgy lasercomem, jakmile jsme vyskočili z hyperprostoru. Ve chvíli, kdy jsme přistávali, byla ta zpráva již deset hodin stará. Měli jsme přistát ve tři hodiny ráno lodního času, tedy zhruba v poledne místního času na Gummidgy.

Většina z nás, a to včetně mne, se odebrala do kabin alespoň na chvíli se prospat. Hodinu před klesáním na planetu jsem už byl zase ve společenské místnosti, abych se na to podíval.

Emil se dívat nechtěl. Chtěl si povídat.

"Slyšels to? Únosci zavolali na základnu před pár hodinami."

"Copak měli na srdci?"

"Chtěli za propuštění Kdatlyna deset miliónů stárů a taky dohodu. Oboje najednou." Emila ta drzost pořádně namíchla.

"Základně připomněli, že Kdatlynové nejedí to, co jedí lidé, a že prý nemají žádné kdatlynské potraviny."

"Muselo jim přeskočit. Kde by základna mohla včas sehnat deset miliónů stárů?"

"Ale to není problém. Jestli základna nemá fondy, jsem si jist, že si peníze může půjčit od některé z loveckých společností. Tam dole je jedna skupina, která má soukromou kosmickou jachtu. Ta dohoda mi dělá starosti."

Gummidgy byla modrá planeta pod bílou přerušovanou vrstvou mračen a s mřávkavým měsícem. Velice se podobala Zemi, ale neměla její charakteristické znaky: žádná žlutá záře na odvrácené straně vydávaná nočním osvětlením rozlézajících se měst, žádná síť rozpadajících se dálnic viditelná za denního světla na přivrácené straně. Byla nezkažená. Žádné transferové kabiny, žádné noční kluby, prakticky žádná třídečka, kromě starých záznamů a jednoho vysílacího kanálu. Nezkažená.

Jen s poloviční pozorností věnované konverzaci jsem prohodil: "Bud' rád, že máme nějakou dohodu. Jinak bychom ho mohli dostat zpátky mrtvého."

"Asi toho o Kdatlynech moc nevíš."

"Asi," odsekl jsem trochu podrážděně.

"Víš, že to udělají. Zaplatí únoscům deset miliónů stárů, aby Lloobeeho dostali zpátky, a taky s nimi uzavřou dohodu o

imunitě. Úplná beztrestnost pro únosce. Žádný postih, žádná publicita. Víš, co si o tom budou myslet Kdatlynové?"

"Budou rádi, že mají svého druhého nejlepšího sochaře zpátky."

"Nejlepšího."

"Nejlepší je Hrodenu."

"To je jedno. Budou přemýšlet o tom, proč jsme ještě nepodnikli žádná odvetná opatření za urážku Lloobeeho. Bude je zajímat, jaká opatření chystáme. A až konečně pochopí, že neděláme vůbec nic..."

"Pokračuj."

"Budou vinit celé lidstvo. Víš, co si pomyslí Kzintové?"

"Koho zajímá, co si myslí Kzintové?"

Odfíkl si. Báječné. Ted' si mě zařadil do kolonky šovinista.

"Proč to nenecháš být," navrhl jsem mu. "My v tom nemůžeme dělat nic. Je to na vojenské policii základny."

"Není to na nikom. Vojenská policie na gummidgyské základně nemá žádné lodě."

V té chvíli jsem si měl raději ukousnout jazyk. Nikdy jsem neměl potřebný cit, abych poznal, kdy je lepší mlčet. "Žádné lodě nepotřebují. Ať unesl Lloobeeho kdokoli, musí přistát."

"Ta zpráva přišla na hypervlnách. Ten, kdo ji poslal, krouží někde kolem gravitačního pole systému."

"Ten, kdo ji poslal, možná," kontroval jsem. "Ale ten, kdo unesl Lloobeeho, přistál. Kdatlyn potřebuje hodně prostoru, prostoru, který může vnímat. Celý život vysílají jednotónový ultrazvukový pískot a když jeho membránu nad ústy rozechvěje ozvěna, ví, co je kolem něho. Na linkovém kosmickém plavidle cítí všechny chodby. Dokáže cítit přístupové tunely za stěnami a pokoje, komory a skříně za zavřenými dveřmi. Dostatečně velká je pro něj minimálně linková loď. A nemyslí si, že by si únosci na něco takového půjčovali linkový koráb, že ne?"

"Omlouvám se. Zdá se, že o Kdatlynech přece jen něco víš."

"Omluva se přijímá. A teď dál. Únosci už určitě přistáli. Kde?"

"To je blbost. Gummidgy je v soustavě jediné těleso o velikosti planety. Podívej se támhle dolů."

Vyhlédl jsem z okna. Pod námi ubíhal jeden z gummidgyských oceánů. Největší oceán na planetě, zabíral třetinu povrchu.

"Kruhové moře. Kulaté jako desetistarová mince. Musel tam dopadnout pořádný asteroid, když Gummidgy touhle soustavou prolétala. A zastavil ji, nebo téměř. Všechny ostatní asteroidy v soustavě se nacházejí příliš blízko hvězdě, takže jsou z poloviny roztavené."

"Fajn. Mohli tedy postavit vlastní vesmírnou stanici? Nebo si ji pronajmout? To nezní příliš pravděpodobně. Takže museli přistát na Gummidgy," dospěl jsem vítězoslavně k závěru v očekávání potlesku.

Emil jen pomalu pokyvoval hlavou. Najednou vstal. "Jdeme se zeptat kapitánky Tellefsenové!"

"Počkej! Zeptat se jí na co?"

"Jak velká ta loď byla. Viděla ji přece, že jo? Bude vědět, jestli to bylo linkové plavidlo."

"Sedni si. Počkáme, až přistaneme, a pak to řekneme policii. Ať se Margo zeptají sami."

"Proč?"

Trochu se zpožděním jsem začal být opatrnější. "Prostě mi jenom věř, jo? Mysli si, že jsem génius."

Podivně se na mě podíval, ale zůstal sedět.

Později, po přistání, jsme se se svými domněnkami světili policii. Ta se už ale Margo na loď vyptala. Byla podstatně menší než Argos, dosahovala rozměrů velké jachty.

* * *

"Oni se nesnaží," řekl Emil, když jsme vyšli z budovy radnice.

"Nemůžeš jim nic vyčítat," namítl jsem. "Dejme tomu, že bychom věděli, kde Lloobee přesně je. Dejme tomu. Co pak? Měli bychom tam vpadnout za laserové palby a riskovat, že některý paprsek zasáhne Lloobeeho?"

"Ano, měli. Takhle Kdatlynové přemýšlejí."

"Jo, já vím. Ale takhle nepřemýšlím já."

Neviděl jsem Emilovi do obličeje, protože měl hlavu dobrých šedesát centimetrů pod úroveň mých očí a ještě k tomu skloněnou v myšlenkách. Ale slova z něj vycházela pomalu, jakoby je velice pečlivě vážil. "Měli bychom najít loď, která ho sem dopravila. S kosmickou lodí se nedá nepozorovaně přistát. Gravitační brzdy vyvolávají vlny, které zaznamenává detektor kosmické základny."

"Souhlasím."

"Mohl by být přímo tady na základně. Přilétá sem a odlétá odtud hodně lodí."

"Většina lodí na základně nemá hyperpohon."

"To je dobré. Takže je můžeme najít, ať už přistáli kdekoli." Vzhlédl. "Na co čekáme? Pojďme se podívat do záznamů kosmodromu."

Bylo to mrhání časem, ale nedal by si to nijak vymluvit. Šel jsem s ním.

* * *

S časem byl problém.

Od místa, kde byl únos proveden, by let kterékoli lodi hyperprostorem k nejzazšímu bodu pro vyskočení do normálního prostoru trval šest hodin. Kdyby se některá pokusila hyperprostorem doletět dál, gravitační pole CY Aquarii by ji navěky uvrhlo do takzvaného slepého bodu.

Od nejzazšího bodu pro vyskočení z hyperprostoru nám to trvalo ke Gummidgy deset hodin. Letěli jsme za pomoci fúzního pohonu a gravitační brzdy se zrychlením pěti g, přičemž čtyři g kompenzovalo vnitřní gravitační pole. CY Aquarii patřila mezi horké hvězdy a kdyby Gummidgy nezůstala téměř na okraji soustavy, byl by z ní žhavý kámen. Nejrychlejší loď, o které jsem kdy slyšel, mohla udělat dvacet g...

"Ta by se sem dokázala dostat za pět hodin," řekl Emil. "To je celkem jedenáct hodin. Loď s jedním g by..."

"... by letěla příliš dlouho. Lloobee by zešlel. Musejí něco o Kdatlynech znát. Vlastně si myslím, že lhali, když tvrdili, že nemají žádné kdatlynské jídlo."

"Možná. Dobře, předpokládejme, že jsou přinejmenším tak rychlí, jako Argos. Tím se dostáváme do potřebných pěti hodin. Hmmn?"

"Devatenáct lodí." Na časovém rozpisu byly uvedeny v pořadí podle třídy. Vyškrtl jsem patnáct, které neměly hyperpohon, a také Argos. Takže zbyly tři. Vyřadil jsem také Pregnant Banana, protože to bylo nákladní plavidlo řízené počítačem, které sice udělalo deset g, ale nemělo vnitřní vyrovnávací pole. A nehodila se ani osobní loď Golden Voyage, protože byla menší než Argos a navíc dokázala vyvinout pouze jedno g.

"To je báječné," liboval si Emil. "Drunkard's Walk. Podívejme. Vzpomínáš si na tu loveckou společnost s vlastní jachtou, o níž jsem se zmínil?"

"Jo. Znáš to jméno."

"Tak to je ta jachta. Drunkard's Walk. Co si to říkal?"

"Znáš jméno vlastníka té jachty. Je to Larchmont Bellamy. Jednou jsem se s ním setkal v Elefantově domu."

"Pokračuj."

V té chvíli už bylo na ukousnutí jazyku pozdě, ale to jsem ještě nevěděl. "Moc toho nevím. Elefant je můj přítel, je to přízemník. Má přátele po celém známém vesmíru. Jednou odpoledne jsem k němu zašel na sklenku a byl tam Bellamy s nějakou ženou... Jak se jmenovala? Už to mám, Tanya Wilsonová. Je v té samé lovecké společnosti. Je stejně stará jako Bellamy."

"A co je zač ten Bellamy?"

"Je mu tři sta let. Bez legrace. Měl šachovnicově zbarvenou kůži a na hlavě otřesně růžového beltského kohouta. Uměl mluvit. Dokázal třeba vyprávět staré vtipy tak, že se jim každý musel znovu smát. Ale znal i nové vtipy."

"Mohl by unést Kdatlyna?"

Musel jsem chvilku přemýšlet. "Mohl. Není xenofobní, mimozemšťané ho neznervózňují, ale nemá je rád. Vzpomínám si, jak jednou prohlásil, že bychom měli Kzinty jednou pro vždy vyhladit. Nicméně, peníze nepotřebuje."

"Mohl by to udělat jen pro zábavu?"

Bellamy. S huňatým růžovým obočím nad hlubokými očima. Vyprávějící parodujícím hlasem a s kamennou tváří, s níž také dokázal předkládat pointy vtipů. Napadlo mě v tu chvíli, jestli to není tak trochu podfuk.

Během tří set let slyšíte tolikrát ty samé vtipy a ty samé příběhy vyprávět tolika způsoby, navíc nesčíslněkrát měníte taktiky, abyste se přizpůsobili měnícímu se vesmíru... Dokázal udržet tu kamennou tvář, protože už ho nic nevzrušovalo? Kolik nudy ho potkalo za těch tři sta let?

Kolikrát můžete měnit morální zásady, aniž je všechny ztratíte? Bellamy se narodil před tím, než jistá biologická laboratoř na Jinxu vyvinula omlazovací koření, které prodlužuje život. Dospělosti nabyl, když banky lidských orgánů byly jediným klíčem k dlouhověkosti, kdy život zločinců neměl cenu ani papírového stáru. Věku povinné vojenské služby dosáhl v době, kdy Kzintové byli jedinou známou civilizací mimo sluneční soustavu a obávanou vetřeleckou hrozbou.

Nyní civilizace zahrnuje lidstvo a devět dalších známých mimozemských životních forem a nápravou zločinců se zabývá polovina publikovaných prací v oblasti biochemie a psychoterapie.

Co by Bellamyho morální zásady asi řekly o Lloobee? Kdyby nějakého Kdatlyna neunesl, mohl by si ho »vypůjčit«?

"Tady si můžeš vytvářet jenom domněnky. Já Bellamyho tak dobře neznám."

"Dobrá, za prověření to stojí." Emil se naklonil nad časové rozpisy. "Sakra, přistál asi třetinu obvodu planety odsud!

No nic. Najmeme si nějaké auto."

"Eee?"

"Budeme potřebovat nějaké přibližovací, abychom se dostali do jejich tábora. Abychom zjistili, jestli se zmocnili Lloobeeho. Ty víš, že kdatlynský sochař, který..."

"Pochopil jsem to. Čau a hodně štěstí. A jestli se tě budou ptát, kdo tě poslal, v žádném případě se, proboha, nezmiňuj o mně."

"To nepůjde," namítl Emil rozhodně. "Bellamy se mnou nebude mluvit. Nezná mě."

"Zřejmě jsem nemluvil dost jasně. Zkusím to tedy ještě jednou. I kdybychom věděli, kdo jsou ti únoscí, což nevíme, nemůžeme k nim vpadnout s namířenými lasery..."

Emil odmítavě zavrtěl hlavou. "Teď je to něco jiného. Ti lidé si musejí chránit svou pověst, není to tak? Jakápak by ta jejich pověst byla, kdyby celý lidský vesmír věděl, že unesli Kdatlyna?"

"Ty nepřemýšlíš. I kdyby všichni na Gummidgy znali pravdu, piráti by jednoduše změnili dohodu. Požadovali by dodatek o utajení, jehož porušení by podléhalo finanční sankci."

Emil mocně plácl do stolu, až se ozvěna odrazila od stěn. "Budeme jenom sedět s rukama v klíně, když nás okrádají? Do háje, máš jméno hrdiny!"

"Hele, bereš si to nějak osobně, ne?"

"Hrdinské jméno! Beowulf! Musí se teď obracet v hrobě."

"Kdo je Beowulf?"

Emil vstal, aby se mi mohl zpřímá podívat do očí, takže jsem viděl jeho výraz naprostého znechucení. "Beowulf byl

první epický hrdina v anglické literatuře. Zabíjel příšery holýma rukama a udatně pomáhal lidem, dokonce i těm, kteří nepocházeli z jeho země. A ty..." Odvrátil se. "Jdu za Bellamym."

Zůstal jsem sedět a zdálo se mi, že pěkně dlouho. Když se musíte, ale nemůžete rozhodnout, pokaždé se vám zdá, že to trvá věčnost. Pravděpodobně jsem neseseděl ani celou minutu.

Když jsem však vyrazil ven, Emil už nebyl v dohledu.

"Hej! Kam si chodíte půjčovat vůz," křikl jsem na chlapa, který nám půjčoval soupisy s časovými údaji o přistáních kosmických lodí.

"Do veřejné půjčovny. V transferové kabině navolte čtrnáctku a potom jděte pěšky jeden blok východním směrem."

Takže na téhle základně transferové kabiny přece jenom jsou. Jednu jsem našel, vhodil potřebnou minci a namačkal čtrnáctku.

Cesta do půjčovny Publics Rental byla mou první možností podívat se po základně. Moc toho k vidění nebylo. Budovy, polovina z nich provizorních; základna byla založena teprve před čtyřmi roky. Obytné domy, laboratoře, mateřská škola. Nad hlavou se zářivý bod CY Aquarii opíral do ochranné kopule, která jeho paprsky rozprostírala do mírného bílého jasu. Bylo tam jen několik lidí, jejichž hnědá kůže měla velice temný odstín kvůli ochraně před krutými ultrafialovými paprsky venku. Někteří měli na krku pověšené ochranné brýle.

Tolik jsem stačil zahlédnout, když jsem ten jeden blok utíkal na doraz.

Právě nasedal do jednoho vozu, když jsem dorazil sotva popadaje dechu. "Změnils názor?" uvítal mě.

"Ne, ale... huuú... ty změníš svůj. Ufff. S tou náladou, jakou teď máš, jsi schopen letět přímo... do Bellamyho tábora a... heeh... nadat mu všivých pirátů. Jejda! Éééh! Pokud se mylíš..., dá ti jednu do nosu..., a pokud máš pravdu, buď se ti vysměje nebo tě... zabije."

"Jestli se chceš hádat, tak si nastup a hádej se vevnitř."

Nastoupil jsem s trochu už zklidněným dechem. "Kdy to konečně v tý svý prázdný makovici pochopíš? Budeš riskovat život, a to pro nic za nic. Vysvětlil jsem ti proč."

"Musím to zkusit, ne? Zapni si bezpečnostní síť."

Zapnul jsem si bezpečnostní síť. Její vlákna byla tenká jako obyčejná nit a nebyla o moc pevnější, ale zachraňovala životy. Jakýkoli prudký tah na ni aktivoval pole, které mohlo v mžiku obklopit pilota a ochránit ho tak před nárazem.

"Jestli pořád cítíš potřebu pátrat po únoscích, proč to nedělat tady," pokračoval jsem. "Je velká šance, že Lloobee bude někde tady na základně."

"Starou belu," pronesl Emil a zapnul přístroje.

Vznesli jsme se. "Bellamyho jachta je jediná loď, která vyhovuje všem podmínkám."

"Vyhovuje jim ještě jedna loď. Argos."

"Nasad' si ochranné brýle, budeme vylétat z kopule. Co je s Argosem?"

"Přemýšlej. Především musel někdo být na palubě, aby nastražil plynovou bombu, která nás omráčila. Proč by ta samá osoba nemohla někde držet schovaného Lloobeeho, ať už s roubíkem nebo v bezvědomí, až do přistání Argosu?"

"Do háje! Ještě stále by mohl být na Argosu! Ne, vlastně nemohl, celý ho už prohledali." Emil měl nepřítomný pohled. V té chvíli jsme vyletěli ven z kopule. CY Aquarii, která do té doby byla mírnou světelnou skvrnou, se rázem změnila v bolestivě zářivý bod. Ochranné brýle okamžitě ztmavly a zakryly slunce.

"Budeme to muset prověřit později," konstatoval Emil. "Niméně můžeme hned zavolat městské úřady a říct jim, že jeden z únosců byl na palubě Argosu."

Ale nemohli jsme. Tam, kde měla být vysílačka, zela prázdnota.

Emil se udeřil do čela. S jeho jinxanskou silou to byl zázrak, že přežil. "Zapomněl jsem. Na Gummidgy radiovysílačky ve vozidlech nefungují. Musejí se používat lodní lasercomy, jejichž paprsky se zaměřují přes některou z orbitálních stanic."

"Máme komunikační laser?"

"Vidíš nějaký? Možná, že někdo za deset let přijde na to, že by šlo namontovat lasercomy do aut. No, co se dá dělat, musíme to odložit."

"To je hloupost. Udělejme to hned."

"Nejdřív to prověříme u Bellamyho."

"Já tam neletím."

Emil se jenom pousmál.

Měl pravdu. Byla to zcela zbytečná poznámka. Mohl jsem si vybrat ze tří možností: Porvat se s Jinxanem.

Vystoupit a jít zpátky pěšky. Jenomže už jsme byli nejmíň kilometr nad zemí a základna se krčila kdesi v dáli.

Navštívit starého přítele Bellamyho a nenápadně se u něj porozhlédnout, když už tam budu. Vlastně by bylo dost nezdvořilé nezastavit se u něj. Vlastně, bylo by to dost hloupé ocitnout se na stejné planetě, nezastavit se a neříct alespoň nazdar.

Vlastně... moc jsem si tu třetí alternativu zdůvodňoval.

"Udělej pro mě jednu věc," řekl jsem Emilovi. "Nech na mě všechno mluvení. Ty můžeš být ten silný, tichý typ, který se hodně usmívá."

"Fajn. Co mu řekneš?"

"Pravdu. Ne celou pravdu, ale kus z ní."

* * *

Cesta trvala čtyři hodiny a uběhla rychle. V palubní přihrádce jsme našli karty a blok na zapisování výsledků. Vůz tiše a hladce prorazil bariéru rychlosti čtyř machů a nabral výšku. V dálí se ukázalo majestátní pásmo mladého pohorí.

"Umíš létat s auty?"

Vzhlednul jsem od karet. "Samozřejmě." Umí to hodně lidí. Každý svět má své divoké oblasti a je nesmyslné rozmísťovat transferové kabiny po nějakém lese, zejména ne po takovém, kam noha turistů nevkročí, jak je rok dlouhý. Když máte civilizace po krk, jediný způsob jak cestovat je nechat se přenést kabinou na okraj některého parku a pak si pronajmout auto.

"To je dobře." poznamenal Emil. "Pro případ, že bych nebyl akceschopný."

"Teď je řada na tobě, abys mě povzbudil."

Emil ke mně významně natáhl hlavu. "Jestli to má nějaký význam, pak vím, jak Bellamyho skupina našla Argos."

"Pokračuj."

"Pomohlo jim v tom hvězdné semeno. Muselo o něm vědět hodně lidí, včetně Margo. Možná se někomu zmínila o tom, že zastaví loď, aby se cestující mohli podívat."

"K ničemu to moc není. Mohla totiž místo zastávky vybírat z dost velkého prostoru."

"Skutečně? Přemýšlej. Především Bellamy by neměl žádný problém vypočítat, kdy Margo dospěje do soustavy Gummidgy."

"Správně." Hyperpohon má jen jednu rychlost.

"To znamená, že Margo se musela zastavit v určité vzdálenosti obrazně vymezené jako povrch koule, aby stihla sledovat rozevírání plachty hvězdného semena. A co víc, aby to cestující na její lodi mohli sledovat hodinu, musela být přímo před semenem. Tak lze zjistit přesný bod její zastávky."

"No, bude existovat určité rozmezí chyby."

Emil pokrčil rameny. "Okruh půl světelné hodiny. Bellamymu stačilo jenom počkat na správném místě. Měl na manévrování hodinu."

"Bravo," řekl jsem. Ovšem bylo několik věcí, které jsem Emilovi ještě nechtěl sdělit. "Mohl to tak udělat, v pořádku."

Chtěl bych se zmínit jen o jedné věci."

"Sem s ní."

"Pořád říkáš »Bellamy udělal tohle« a »Bellamy udělal támhleto«. Ještě nevíme, jestli je vinen, a byl bych ti vděčný, kdybys to měl na paměti. Pamatuj, že je to přítel mého přítele a nezačni s ním jednat jako se zločincem, dokud si nebudeš jist, že jím je."

"Dobrá," slíbil Emil, ale zjevně se mu to nelíbilo. On si jist byl, že Bellamy je únosce. Mohl nás připravit o krk, kdyby si nedával pozor na jazyk.

* * *

Na poslední chvíli jsem se zarazil. Bylo to jenom malé nedorozumění na Emilově straně, ale byl to dar z nebes a přiznejme si, vítaný.

Přeletěli jsme šest až sedm stovek kilometrů stepi: rostla na ní modrozelená tráva, kterou s velkými rozestupy spásala stáda zvířat. Stáda za sebou nechávala jasně viditelnou stopu, protože tráva (nebo co to bylo, neviděli jsme to zblízka) po spasení měnila barvu. Nyní jsme se blížili k lesu, ale nebyl to takový ten temně zelený les známý v lidském vesmíru. Byly to spíš barevné orgie: šarlatové, zelené, fuchsiové a žluté skvrny, přičemž ty žluté měly temně fialové puntíky. U lesa stál lovecký tábor. Na pozadí barevného stromoví i modrozelené stepi působil naprosto cizorodě, jako pěst na oko. Věvodil mu velký baňatý tábornický stan velikosti pěkného sídla. Pod povrchem plachty bylo vidět rozdělení jednotlivých místností. Před vchodem seděla drobná postava, jejíž hlava právě sledovala zvuk našeho letu. Jachta stála opodál.

Byla rozpuštěná vyzdobena jako vesmírné plavidlo nějakého hejska. Jakousi briliantově oranžovou kresbu doplňovaly oslnivě zářivé značky namalované v barvách, které se k sobě moc nehodily. Před rokem mi Bellamy nepřípadal jako člověk, který by vlastnil takovouhle jásavou jachtu. Ale stála tam na třech širokých přistávacích podpěrách, které byly na spodu opatřeny deskami, a špičky měly namířenou vzhůru, zrovna směrem k nám.

Vypadala směšně. Její trup byl příliš tlustý a podpěry příliš široké. K tomu ve špičce zely otvory dvou manévrovacích trysek, které připomínaly komické nozdry klauna. Celý Drunkard's Walk vypadal jako klaun.

Tábor jsme v mžiku přeletěli druhým machem a širokým obloukem se pak vraceli k přistání. Když jsme se podruhé, nyní už pomalu, blížili k táboru, Emil poznamenal: "Bellamy si nedělá příliš starostí, aby se před námi ukryl. Hm, hm."

"Co?"

"Ta jachta. Není dostatečně velká. Loď, kterou kapitánka Tellefsenová popsala, byla dvakrát tak velká."

Dar z nebes. "Nevšiml jsem si. Máš pravdu. Takže Bellamy je z toho venku," poznamenal jsem."

"No, jen si posluž. Řekni, že jsem pěkný idiot."

"Proč bych měl mít zlomyslnou radost kvůli jedné hloupé chybě? Navíc, stejně bych sem musel dřív nebo později zaletět."

Emil si povzdechl.

"Předpokládám, že se asi musíš s Bellamym pozdravit, než poletíme zpátky."

"Ale no tak, Emile! Už jsme tady. Jo, ještě jednu věc. Neříkej Bellamymu, proč jsme sem letěli. Mohl by se urazit."

"A mohl by si pomyslet, že jsem pořádně hňup. Právem. Neměj strach, já mu to nepovím."

Ze stepní »trávy« se vyklubalo po kolena vysoké kapradí. Suché a křehké, takže nám pod nohama praskalo. Rostliny byly na vrcholcích tmavě modrozelené, ale barva postupně dolů světlala. Nebylo tudíž divu, že pasoucí se zvířata za

sebou zanechávala ze vzduchu dobře viditelnou stopu.

Člověk s nasazenými ochrannými brýlemi čistil pušku na uspávání zvířat. Mezitím, co jsme vystupovali, čištění dokončil a zbraň nabíjel dva centimetry dlouhými štětinami s anestetickou chemikálií. Už jsem takovou zbraň dřív viděl. Štětiny se daly vystřelovat jednotlivě anebo v dávkách. Puška jich mohla ve vteřině vypálit až dvacet. Jakmile zasáhly něco, v čem proudila krev nebo něco krvi podobného, okamžitě se rozpouštěly.

Jeden typ štětiny se obvykle hodil na všechny formy života na daném světě.

Muž se vůbec nenamáhal, aby vstal, když jsme se k němu blížili. A neodložil ani zbraň. "Ahoj. Co pro vás můžu udělat," uvítal nás přátelsky.

"Rádi bychom..."

"Beowulf Shaeffer?"

"Jo. Larch Bellamy?"

Nyní vstal. "Na téhle bláznivé planetě nemůžu nikoho poznat. Všichni mají na obličejích brýle, všichni mají stejnou barvu kůže. Museli byste chodit nazí, aby bylo možné poznat, o koho jde. A potom by vás stejně poznaly jenom ženy. Co k sakru děláš na Gummidgy, Beo?"

"Řeknu ti to později. Larchi, tohle je Emil Horne. Emile, seznam se s Larchmontem Bellamym."

"Rád vás poznávám," usmíval se Bellamy, jakoby tomu tak skutečně bylo. Pak se jeho úsměv rozrostl ve smích, který ale hned potlačil. "Pojďme dovnitř, dáme si něco tekutého."

"Co bylo k smíchu?"

"Nechtěl jsem se vás dotknout, Horne. Vy a Beo tvoříte zvláštní dvojici. Jak jsem se tak na vás díval, když jste přicházeli, připomněli jste mi středně velký plážový míč a baseballovou pálku. Jak jste se sešli?"

"Na lodi."

Stan měl sklopitelné otáčecí dveře, které udržovaly potřebný tlak. Uvnitř to vypadalo docela luxusně, i když všechen nábytek byl skládací. Křesla a pohovky byly měkké, jejich čalouněný povrch udržoval tvar díky izolovaným statickým nábojům. Světlo zajišťovaly zářivé pruhy ve stanové látce vypnuté tlakem vzduchu. Automatický bar byl přenosný a vznášel se. Jakmile jsme vešli dovnitř přilétl k nám, přijal naše objednávky a vzápětí nám naservíroval nápoje.

"V pořádku," pronesl Bellamy a sesunul se do křesla. Když odpočíval, tak odpočíval naprosto jako kočka. Nebo jako tygr. "Beo, jak jsi přiletěl na Gummidgy? A jak se má Sharrol?"

"Nemůže cestovat ve vesmíru."

"Ano? To jsem nevěděl. To se může stát každému." Ale v očích byla otázka.

"Chtěla děti. Vždycky chtěla děti."

Pohlédl na mé červené oči a pak na bílé vlasy. "Ááha. Takže jsi se s ní rozešel."

"Jenom dočasně."

V jeho očích se zase objevil otazník.

Nebyl to žádný naléhavý výraz. V Bellamym prostě něco bylo. Měl štíhlé tělo a úzký obličej s přímým ostrým nosem, s vystouplými lícními kostmi a s temnými, hluboko posazenými očima pod černým obočím. Ty oči vzezření jen zdůrazňovaly.

Ovšem nebylo to jenom v očích. Z fotografie se těžko dá odhadnout věk člověka, který bere omlazovací koření. Do určité míry to však jde, když ho vidíte jít. Starší lidé vědí, kam jdou, dřív než se zvednou. Nejsou roztěkaní, nemrhají energií, nezakopávají si o nohy a nenarážejí do všeho možného. Bellamy byl starý. Vyzařovala z něj síla a jeho pohled pronikal do hloubky.

Pokrčil jsem rameny.

"Za daných okolností jsme zvolili tu nejlepší alternativu, Larchi. Je to náš přítel a jmenuje se Carlos Wu. Už jsi o něm někdy slyšel?"

"Matematik, že ano?"

"Jo. A taky dramatik a hudební skladatel. Rada plodnosti mu dala neomezené povolení plodit děti, už když mu bylo osmnáct."

"Tak mladému?"

"Je geniální. Jak říkám, je to náš dobrý přítel. Rád mluví o vesmíru, ale má přizemáckou fobii jako Sharrol. No a se Sharrol jsme se rozhodli, že za ním půjdeme a požádáme ho o pomoc. A on souhlasil.

Takže jsme se dohodli a Sharrol se za něj na dva roky provdala. Za dva roky se vrátí a ožením se s ní a budeme mít svou rodinu."

"Já bych to asi udělat nemohl," zareagoval Bellamy.

Žralo mě to hodně dlouho, ale nikoho jiného. Tahle poznámka mě znovu popudila. "Co bys dělal ty?"

"Našel bych si jinou ženu. Ale já jsem mizerný starý chlap a ty jsi mladý a naivní. Co když se Wu pokusí udržet si ji?"

"To neudělá. Řekl jsem ti, že je to přítel. Navíc, s tím povolením má už víc než deset žen."

"Takže jsi odletěl."

"Musel jsem. Nedalo se to vydržet."

Díval se na mě soucitným pohledem. "Nemůžu si vzpomenout, že bych někdy byl tak zamilovaný. Beo, jsi zralý, aby ses pořádně nalil, a jsi mezi přáteli. Nepřejdeme na něco ostřejšího, než je pivo?"

"Díky za nabídku, ale ne. Nemíním ti brečet na rameni. Už jsem si žal utopil. Týden jsem na Wunderlandu pil Vurguuz."

"Cože?! Vurguuz?"

"Řekl jsem si, když už, tak pořádně. Takže..."

"Jak to chutná?"

"Jako pocukrovaný ruční granát s mátovou příchutí. Člověk má pocit, že by radši polykal nože."

Zdalo se, že zavládne mlčení. A nebylo divu vzhledem ke způsobu, jímž jsem zabil veškerou konverzaci - všechno jsem poskvrnil svými osobními problémy. "Takže, jakmile jsem musel cestovat, napadlo mě, že některým lidem prokážu laskavost. A proto jsem tady."

"Jakou laskavost?"

"Jeden můj kamarád je ET preparátor. Je to složitá profese. Slíbil jsem mu, že pro něj získám informace o fauně a biochemii na Gummidgy. Teď, když je planeta otevřena pro lovce, budou lidi jako ty dříve nebo později potřebovat jeho služby."

Bellamy se zamračil. "Rád bych ti pomohl," řekl, "ale já zvířata nezabíjím. Já lovím. Střílím po nich jenom uspávacími střelami, takže chvíli dají pokoj a nechají se vyfotografovat. To samé platí i pro ostatní."

"Aha."

"Ale mohl bych vám nabídnout, že vás jednou vezmu s sebou."

"Jo, díky. No, udělám si tedy vlastní průzkum mezi případnými zájemci."

Potom Bellamy jako správný hostitel zapojil do konverzace Emila. Ten měl dost daleko do typu silného a tichého člověka, který se hodně usmívá; ve skutečnosti jsme se velice rychle dozvěděli všechno o horkých novinkách v oblasti počítačů. Ale držel slovo a nezmínil se o tom, proč jsme přiletěli.

Byl jsem mu za to vděčný.

Odpoledne rychle utíkalo a brzy přišel čas na večeři. Většina lidí na Gummidgy se přizpůsobila zdejšímu osmnáctihodinovému dnu se dvěma jídly: vydatnou přesnídávkou a večeří. Bellamyho pozvání jsme přijali.

Na večeři přišel i zasvěcený lovec jménem Warren, který nám vnutil fotografie všeho možného, co se mu od přiletu na Gummidgy podařilo chytit. Tvrdil, že dnes se mu podařilo trefit elegantní zvíře podobné chrtovi, ale »ještě rychlejší«, dále tvora podobného opici, který měl miskovité ruce umožňující vrhat kamení, a konečně nějakou kytku.

"Kytku?"

"Vidíte ty stopy po zubech na mé botě? Musel jsem po tom vystřelit, abych mohl odejít. Nebyl v tom žádný opravdový sport, ale když už jsem po té ztracené věci vypálil..."

Jeho jediná podobnost s Bellamym spočívala v tom, že měl ten samý těžko definovatelný rys vysokého věku. Teď jsem si byl jistý, že to není otázka vzhledu. Zřejmě to byla záležitost individuality. Bellamy a Warren byly individuality. Nijak se neprosazovali, nepotřebovali to dávat najevo, ale ani jeden, ani druhý by se nepodřídili vedení někoho jiného.

Warren odešel hned po večeři. Šel se podívat za ostatními s přesvědčením, že narazili na nějakou horkou stopu, když se nevrátili na jídlo. Nechtěli jsme dál zneužívat pohostinnosti a rozloučili jsme se také. Už se smrákalo, když jsme vyšli ze stanu.

"Nech mě pilotovat," řekl jsem.

Emil zvedl obočí, ale přešel na druhou stranu k sedadlu spolucestujícího.

Jeho údiv ještě vzrostl, když viděl, co dělám.

Nastavil jsem autopilota na cestu zpět na základnu a nechal vůz letět samostatně, dokud jsme nezaletěli za obzor. V té chvíli jsme byli asi kilometr a půl nad zemí a pěkně daleko. Zrušil jsem nastavený kurs, klesl téměř až k zemi a obrátil se zpátky k lesu. Letěl jsem těsně nad vrcholky stromů a pomaleji než zvuk.

"Vyprávěj mi něco o hrdinovi Beowulfovi," poznamenal jsem.

"Jakou hru to teď hraješ?"

"Ty si myslíš, že to, jak je Drunkard's Walk veliký, zbavuje Bellamyho podezření, že jo?"

"Taky že ano. Ta jeho jachta je příliš malá na to, aby to byl pirát kapitánky Tellefsenové."

"Je malá. Jenomže my už víme, že některý z pirátů byl už na palubě Argosu."

"To jo."

"Předpokládejme, že jím byla Margo."

"Kapitánka?"

"Proč ne?"

Řekl jsem mu to všechno pěkně jedním vrzem. Margo mohla pustit ten plyn. Margo mohla Bellamymu říct, kde najde Argos, a potom počkat, až se objeví. Margo mohla lhát ohledně velikosti Bellamyho lodi.

Taky jsem přidal, proč jsem Emila držel v nevědomosti až do teďka: aby Bellamymu v hněvu hned všechno nevyklopil. Emil polknul a nevěřičně konstatoval: "To sedí. Ale stejně bych býval přísahal, že je Bellamy nevinný."

"Kromě jedné věci. Nepozval mě na lov."

Pod námi ubíhala žlutá skvrna lesa. Ukázalo se, že ty purpurové puntíky ve žlutí, které jsme viděli z velké výšky, byly obrovské květy, jež měly v průměru přes metr. Kolem nich poletovali ptáci velcí jako čápi. Pak jsme přelétali nad šarlatovými pýchavkami, které se kývaly v závanech vzduchu způsobených naším letem. Držel jsem se stále v malé výšce a nízké rychlosti. Motor létajícího auta je tichý, ale rána při proražení zvukové bariéry by nás učinila více než nápadnými.

"To je tvůj důkaz proti němu? Že nechtěl, abys lovil s ním?"

"A dal mi ztraceně dobré důvody."

"Řekls, že nenávidí mimozemšťany. Že je to přízemák. Některým přízemákům bychom připadali jako mimozemšťané i my dva."

"Možná. Ale Drunkard's Walk je pořád jedinou lodí, která mohla přepravit Lloobeeho, a Margo je pořád náš nejlepší tip na únosce na Argosu. Možná, že piráti mohli Argos najít s trochou štěstí sami, ale měli by mnohem lepší vyhlídky, kdyby s nimi Margo spolupracovala."

Emil vyhlédl ven. "Myslel si na tohle všechno celou dobu, co jsme byli v táboře?"

"Ne, dokud mě nezbavil naděje, že mě vezme na lov. Pak jsem si byl docela jistý."

"Jsi prvotřídní lhář."

Nevěděl jsem jak to popřít, a tak jsem mlčel. Nicméně, Emil se mýlil. Kdybych si vyplakal své problémy na Bellamyho rameni, kdybych přijal jeho pohostinnost, předstíral přátelství, pil jeho alkohol, smál se jeho vtipům a přiměl ho, aby se smál mým, nebylo by to dobré. Bellamy si dokázal lidi získat, aby ho obdivovali, aby ho měli rádi, a na druhou stranu v nich vyvolával touhu, aby si i oni dokázali získat jeho. A Emil by nikdy nepochopil, že Bellamy v mých očích nikdy nemohl spáchat něco skutečně špatného.

Před šesti lety jsem se pokusil ukrást skupině Piersonových Loutkářů pořádný vesmírný koráb, který více méně mohl být i válečnou lodí. Bylo mi v tom zabráněno dřív, než jsem začal s realizací tohoto plánu, no a co? Loutkáři mě vydírali, ale zase, no a co? Kdo říká, že jiné rasy známého vesmíru si o nás, lidech musejí myslet, že jsme perfektní? My víme, že nejsme. Zeptejte se nás!

"Promiň," řekl Emil. "Dostal jsem tě do toho přes tvůj odpor a teď, když se snažíš co nejvíce pomoci, navážím se do tebe. Jsem nevďěčný. Ty si šéf. Co teď," zakončil své sypání popele na hlavu.

"To závisí na okolnostech. Zatím ještě nemáme žádný důkaz."

"Ty si opravdu myslíš, že Bellamy je ten, koho hledáme?"

"Skutečně si to myslím."

"Může Lloobeeho držet kdekoli. Stovky kilometrů daleko."

"Když budeme takhle přemýšlet, tak ho nikdy nenajdeme. Nebyl ve stanu. Ani Bellamy by na něco takového neměl nervy. Kdyby byl na lodi, viděli bychom otevřené dveře -"

"Zavřené."

"Otevřené. Lloobee nemůže skrz trup lodí nic vnímat. V takovém uzavřeném prostoru by se zbláznil."

"Dobrá."

"Víme jednu věc, která by nám mohla pomoci. Bellamy má dezintegrátor."

"Skutečně ho má?"

"Svědčí o tom ty díry na palubě Argosu. Tys je neviděl?"

"Ne. Myslíš, že si někde vyhloubil nějakou skrýš?"

"Jo. Bellamy není člověk, který by nechal zahálet nějaký přístroj nebo zařízení. Jestli má otrokářský dezintegrátor, určitě ho použije. Je to bezvadný hloubicí nástroj. Udělat s ním prostornou jeskyni může trvat hodinu a prach by byl roznesen na stovky kilometrů daleko. Prach způsobený dezintegrátorem je téměř jednoatomový."

"Jak hodláš tu jeskyni najít?"

"Podíváme se, jestli tohle auto má dálkový radar."

Nemělo. Pronajímaná auta ho obvykle mají na planetách, kde existují bažinaté oblasti. Teď jsme alespoň věděli, že Gummidgy nebyla bažinatá. Všechno na přístrojové desce mělo svůj význam, ale nic z toho nebyl sonar.

"Budeme muset pátrat očima," poznamenal Emil. "Jak jsme blízko Bellamyho tábora?"

"Asi padesát kilometrů."

"Fajn, takže máme šanci, že nás nezahlednou." Emil si poposedl a rukama si sevřel kolena. Jeho tajemný úsměv naznačoval, že na něco přišel. "Vystoupej na patnáct kilometrů. Nepřekračuj rychlost zvuku, dokud nebudeme mít dost prostoru."

"Co můžeme vidět z výšky patnácti kilometrů?"

"Mysli si, že jsem génius."

To mi patřilo. Bez reptání jsem začal stoupat.

Deset kilometrů pod námi se klikatila čára ostře vymežující hranici mezi lesem a stepí. Z této výšky se všechny nádherné barvy Gummidgy slily v jednu bohatou hněd'.

"Vidíš to?" zeptal se Emil.

"Ne."

"Hledej dvě téměř souběžné čáry. Jsou o trochu světlejší než barva lesa."

"Nic nevidím."

"Jsou vidět i na stepi."

"Pořád nic... Jo! Už to vidím!" Sytou hněd' lesa přetínal o něco málo světlejší pruh. "Sotva si toho člověk všimne. Co je to?"

"Prach. Vyvržený až do vzdálenosti stovek kilometrů, jak si sám řekl. Část se ho usadila na vrcholcích stromů."

Ta cestička byla tak jemná, že se chvílemi ztrácela. Byla však také rovná a její okraje se pomalu sbíhaly. Přetínala i step jemně světlejším modrozeleným odstínem. Než se okraje sešly v jeden bod, pruh zmizel. Fiktivním prodloužením linií však bylo možné očima ten bod najít.

Začal jsem zase klesat.

Pokud jsme si nebudovali vzdušné zámky, jeskyně s Lloobeeem musela být v průsečíku linií toho světlého pásu.

* * *

Když jsme se dostali hodně nízko, pruh se v barvách lesa a stepi ztratil. Předpokládaná jeskyně byla asi tři čtvrtě kilometru v lese. Nemohl jsem tam přistát z mnoha důvodů, k nimž mimo jiné patřil značný počet velkých rostlin a podle všeho taky pirátů. Zaparkoval jsem proto na okraji výběžku, který step vykrojila do lesního porostu.

Emil chvíli šátral na zádech a pak mi něco strčil do ruky se slovy: "Na, vezmi si to." K mému překvapení to byl sonický paralyzátor.

"To je ilegální," vyrazil jsem ze sebe šeptem.

"Proč šeptáš? Únos Kdatlyna je také ilegální. Možná budeme rádi, že je máme, a zachráníme si s nimi krk."

"Ale kde jsi vzal policejní paralyzátory?"

"Řekněme, že mi je nějaký zločinec podstrčil do zavazadel. A když se podíváš na pažbu, zjistíš, že to žádné policejní paralyzátory nejsou."

Původně sice nepochybně byly, ale pak přestaly být. Pažby měly vykládané broušenými smaragdy. Drahé. Soubojové pistole?

Určitě soubojové pistole. Prohrajte souboj s jednou z nich a o nic nepřijdete, tedy s výjimkou dobrého jména. Slyšel jsem, že by většina Jinxanů raději trvale přišla o ruku. Nebyly ilegální - na Jinxu.

"Nezapomeň, že člověka omráčí jen na deset minut," připomněl Emil.

"Za deset minut dokážu doběhnout dost daleko."

Emil si mě opatrně prohlédl. "Změnil ses. Mohl jsi mě odvézt přímo zpátky na základnu a já bych na nic nepřišel."

"To mě nikdy ani nenapadlo."

"Hm."

"Věříš tomu, že jsem se rozhodl stát se epickým hrdinou? Ať už to znamená cokoli?"

Emil pokrčil ramena a zamířil do lesa. Následoval jsem ho.

Neměl jsem v úmyslu Emilovi vysvětlovat své motivy. Zatáhl mě do nepříjemné situace a pokud si chtěl dělat starosti s tím, že chci vycouvat, tak ať si je dělal.

Vycouvat? To nešlo. Bylo už příliš pozdě.

Po určitou dobu jsem o Lloobeeho únosech nevěděl nic. Mohl jsem podezřívát Margo, ale bez jakýchkoli důkazů.

Později jsem mohl podezřívát Bellamyho. Ale zase bez jakýchkoli důkazů.

Jenomže Emil mě zatáhl do konfrontace s Bellamym a Bellamy byl přinucen hrát divadlo. Kdybych se teď opravdu stáhl, Bellamy by si o mě myslel, že jsem blb.

A až by se Bellamy setkal s Margo, myslela by si to o mě i Margo. A to by mi vadilo. Aby si oba - jak Margo, tak Bellamy - mysleli, že jsem idiot.

Nebyla to Bellamyho chyba, kromě toho, že záměrně unesl významného kdatlynského sochaře. Částečně to byla moje chyba, ale z větší části Emilova. Dokázal bych z toho vynechat Margo, ale Bellamy by musel zaplatit za moje chyby.

A proč by vlastně neměl? Byl to přece jeho protispolečenský čin.

Vegetace byla neuvěřitelně svěží a nekonečně různorodá. Chemicky se nepodobala obvyklému životu ve volné přírodě, avšak látka, kterou používala pro fotosyntézu připomínala chlorofyl. Rostliny na Gummidgy dostávaly po miliardy let vysoké dávky ultrafialového záření. Výsledkem byla velká hojnost života, velké množství hub, zvířat a parazitů. Na každé větvi těch fuchsinově zbarvených stromů byla přisedlá, orchideji podobná věc čekající až kolem poletí potrava. Vzduch také hýřil životem: ptáci, hmyz a neustálý déšť prachu a spor, lehoučkých létavých semen, listů a ptačího trusu. Půda byla suchá, kyprá a bohatá a ve vzduchu bylo cítit kyslík a mnoho cizích pachů. Někde v jejich spektru se skrývaly zatím neobjevené drahé parfémy.

Jednou jsme zahlédli kytku podobnou té, kterou měl na fotografii Warren. Našel jsem suchou větev a hodil ji na květ té příšerky.

Jako odpověď odkudsi přiletěl více než metrový had. Emil ho ochromil. U hlavy to mělo dvě malé ploutve, zatímco zadní konec tvořilo velké, kožnaté křídlo deltovitého tvaru. Tlamu to mělo podél dvou třetin těla.

Fuchsinové stromy náhle zakryla záplava šarlatových trubek. Žádné větve, žádné listy, ale kabely až metr tlusté, které se po sobě plazily a proplétaly se jako pořádně obrovské klubko hadů někde v jámě. Možná to všechno byla jedna rostlina nebo jedno zvíře, nikde jsme ale nezahlédli ani hlavu, ani nějaký ocas. A při pokusu projít bychom asi ztratili pevnou půdu pod nohama.

Obešli jsme to místo, ale stále se přitom drželi pod fuchsinovými stromy, protože předpokládaná jeskyně už mohla být velice blízko. Po chvíli jsme došli k malému oblému pahorku, který byl obrostlý nějakým stromem, nebo vlastně spíš jeho klikatícími se kořeny. Začali jsme ho obcházet, když mě Emil chytil za ruku.

Viděl jsem to. Na úpatí pahorku zelo malé, kulaté ústí jeskyně. U něj se o stěnu opírala nějaká žena a v ruce držela uspávací pušku.

"Dobrá," zašeptal jsem. "Pojď, vypadneme odsud!" Zatahal jsem Emila za ruku a otočil se zpátky.

Bylo to jako pokusit se zabránit válečné lodi ve startu. Emil se tiše rozběhl směrem k jeskyni se zbraní připravenou k použití. Zadržel jsem vzdech a vyrazil za ním.

Na rovném povrchu dokážu porazit každého Jinxana, jaký kdy běhal sprinty na krátkých tratích. Moje nohy byly dvakrát delší než Emilovy. Jenomže Emil se vegetací pohyboval jako přízrak, zatímco já se do něčeho pořád zamotával. Moje nohy a ruce příliš vyčnívaly, a tak jsem ho nemohl dohonit.

A to byla opravdu škoda. Protože jsme to měli! Měli jsme všechno, nebo všechno, co jsme chtěli. Hlídaná jeskyně znamenala náš důkaz. Bellamy a jeho lovečtí přátelé byli únoscí. Tato informace by byla silnou kartou při vyjednávání o svobodě Lloobeeho, a to přese všechno, co jsem Emilovi řekl. Stačilo jenom, abychom se vrátili na základnu a někomu o tom pověděli.

Ale nemohl jsem Emila dohonit.

Nedokázal jsem s ním dokonce ani držet krok.

Před jeskyní byl volný trojúhelníkový prostor, jenž na zemi protínaly dva silné kořeny té rostliny, která se podobala stromu a obklopovala celý pahorek. Ztratil jsem Emila na chvíli z dohledu. Když jsem ho znovu spatřil, pádl plnou rychlostí k díře a žena se zbraní byla ochromená. Emil doběhl k temnému ústí a zmizel v něm.

A jakmile se do tmy ponořil, nepochybně spadl.

* * *

Takže teď měli Emila. S napřaženými lasery...! Důkaz mu nestačil. Rozhodl se, že přivede Lloobeeho zpátky sám osobně. Nyní budeme muset vyjednávat o propuštění dvou lidí.

Skutečně budeme? Bellamy byl v loveckém táboře. Až zjistí, že jeho muži mají Emila, bude vědět, že já jsem někde nablízku. Ale ten, kdo byl v jeskyni, ať to byl kdokoli, si mohl myslet, že Emil je sám. V takovém případě by ho mohl zabít, a to na místě.

Opřel jsem se zády o strom. Po krátkém přemýšlení jsem namířil soubojovou pistolí na ženu a stisknul spoušť. Musím to dělat každých deset minut, abych ji udržel v klidu.

Nakonec někdo vyleze, aby zjistil, proč Emila nezastavila.

Neodvážil jsem se zkusit dostat se do jeskyně. Ať to byl člověk nebo past, či cokoli jiného, co zastavilo Emila, zastavilo by to i mě.

Zalitoval jsem, že soubojové pistole neměly větší sílu. Ten, kdo zdobil jejich pažby, omezil stupnici nastavení, protože konec konců jejich účelem bylo pouze dokázat zásah. Bylo by velmi komplikované vrátit jim jejich původní sílu, kromě jiného i proto, že by to znamenalo porušení jinxských zákonů. Právě policejní paralyzátory dokázaly umrtvit člověka na dvanáct hodin, ale i déle.

Seděl jsem tam a čekal, až někdo vyjde ven, když v tom jsem ucítil trnutí, které nepochybně způsoboval nějaký paralyzátor.

Ty pocity přicházely postupně. Nejprve tahání v kotnících, pak v lýtkách. Pak jakoby pode mne proniklo něco hrubého a mravenčivého. Jednotlivé pocity jen těsně nad hranicí vědomí, všepřonikající umrtvení. Pak náraz a hned další zezadu do hlavy. Ucítil jsem, jak se mi něco drsného tře o paže natažené nad hlavu.

Chvilí trvalo, než jsem si uvědomil, že mě někdo vláčí za nohy.

Byl jsem ochablý jako nudle, skoro ochromený. Bylo po všem. Nikdo z jeskyně nevyšel. Místo toho vykoul muž, který byl uvnitř s Lloobem. Držel tepelný senzor, kterým v okolí pátral po možném zdroji lidského tepla.

Najednou mne zahalila temnota. V prvním okamžiku jsem myslel, že ztrácím vědomí, ale nebylo tomu tak, pouze mě někdo dotáhl až do jeskyně.

"To je úleva," řekl Bellamy. Nepochybně to byl Bellamy.

"Bastard," odpověděl mu ženský hlas. Zdál se mi nějak povědomý: plný a zralý, s přízemáckým akcentem, který měl však trochu jiný nádech. Jakoby se časem ztrácel. Dialekt nezůstává navždy stejný.

Oči se mi samy otevřely.

Bellamy stál nade mnou bez jakéhokoli výrazu ve tváři. Tanya Wilsonová seděla opodál a podrážděně se dívala mým směrem. Za ní stál Warren a něco jí dělal na hlavě, na což reagovala cukáním.

"Vrať se do tábora," řekl Warren. "A když se někdo bude ptát..."

"Poškrábal mě květinový pták," dokončila Tanya. "Ostatní pokračují v lovu. Vzal bys laskavě na vědomí, že mám taky mozek?"

"Nebud' tak ztraceně nedůtklivá. Larchi, neměl bys je raději svázat?"

"Jestli chceš, tak to udělej sám. Není to nezbytné. Budou mimo sebe několik hodin."

Vážně?

Tanya Wilsonová vstala a zamířila k východu z jeskyně. Než vyšla, zatáhla za provaz, který visel po straně. Warren ji následoval a když odešla, znovu za provaz zatáhl.

Provaz byl připojen k něčemu, co vypadalo jako policejní paralyzátor, stejný model jako Emilovy pistole. Ochromovací přístroj byl umístěn na desce upevněné nad ústím do jeskyně a mířil dolů. Léčka, tak prostá.

Znecitlivění zmizelo. Můj problém byl teď opačný: vydržet nehýbat se. Ležel jsem natažený na kamenné zemi s rukama nataženými nad hlavou a s patami asi třicet centimetrů výš, než jsem měl nos. Kdybych alespoň mohl sevřít pěst...

"Zajímalo by mě, proč je najednou proti mě," řekl Bellamy.

"Kdo? Shaeffer?"

Viděl jsem v jeskyni čtyři postavy. Bellamy stál nade mnou, Warren byl poblíž východu. Zbýlé dvě seděly vzadu u řady beden z umělé hmoty. Jednou z nich byl muž, kterého jsem ještě nikdy neviděl. Tou druhou - obrovskou a v přítmi hrůzostrašnou, připomínající nějakou příšeru z dávné minulosti lidstva, kdy Zemi obývali různí démoni a nadpřirozené bytosti - byl Lloobee. Oba seděli tiše čelem k sobě, jakoby na něco čekali.

"Ano," pokračoval Bellamy, "Beowulf Shaeffer. Připadal mi jako velice příjemný chlapík. Proč by se tolik snažil dostat mě do potíží?"

"Zapomněls, Larchi?" vysvětloval s patrným porozuměním Warren.

"Oni jsou dobří a my jsme špatní. Obyčejný smysl pro zákonost a pořádek..."

"Všude kolem je příliš zákonosti a pořádku, Warren. Už nejsou žádné hranice. Sedíme si v našem malém vesmíru zvaném známý vesmír, který má v průměru šedesát světelných let, a degenerujeme. Máme příliš mnoho bezpečí. Všichni chtějí bezpečí."

"To je Shaefferův motiv. Podporuje zákonost a pořádek."

"To si nemyslím. Beo není ten typ."

"Jaký typ tedy je?"

"Lenivý. Typ, co dokáže přežít, ale je líný. Nepoužívá mozek, dokud nemá zjevné problémy. Ale má svou hrdost."

"Možná ho do toho uvrtal ten druhý."

"Předpokládám, že to tak bylo."

Následovalo nepřijemné ticho.

"No," řekl Warren, "tak to je špatné. Co s ním uděláme?"

Bellamy na mě nešťastně shlédł. Ve zšeřelé jeskyni nemohl vidět moje otevřené oči za ochrannými brýlemi. "Mohli by je najít napůl sežrané. Třeba těmi velkými skákavými potvarami, co loví býložravce na šedých pláních."

"Masožravec, který to udělá, se otráví. Musí být nalezen poblíž."

"Správně," přemítal Bellamy. "Je velice důležité, aby nebyl nalezen žádný důkaz proti nám. Kdybychom měli na krku obvinění z vraždy, asi bychom mnoho vyhlídek na dobrou dohodu neměli, přesněji řečeno asi žádnou. To bylo chytré, že použil paralyzátor. Uspávací puška by zanechala v tělech chemikálie."

Malý ostrý kámen mě nepříjemně tlačil ze strany do krku. Dráždilo mě to. Pokud jsem chtěl vyskočit z této směšné polohy na nohy, nemohl jsem to moc dlouho odkládat. Dříve nebo později se budu muset pohnout. Dříve nebo později by si Bellamy nebo Warren všimli pažeb Emilových upravených policejních paralyzátorů a pochopili by, k čemu jsou.

"Nejdřív potřebujeme ty masožravce z plání," poznamenal Warren. "Myslíš, že bychom je mohli..."

V tu chvíli Lloobee vyskočil.

Byl pět metrů od muže, který ho vzadu v jeskyni hlídal. Muž okamžitě vystřelil, pak vykřikl a pokusil se uskočit.

Kdatlyn do něj vrazil a povalil ho na zem.

Víc jsem neviděl, protože jsem už běžel. Za mnou zněl panický křik a Bellamyho řev: "Uklidni se, idiote. Byl v bezvědomí, než vyskočil ze země." A Warrenovo: "Uklidni se, jo? A kde je Shaeffer?"

Tak tak jsem si stačil vzpomenout, že musím zatáhnout za provaz a tím i za spoušť paralyzátorů, abych zneškodnil Bellamyho léčku. Vstup do jeskyně byl dlouhý a nízký, zvyšoval se postupně směrem ven. Přikrčil jsem se a tryskem jím proběhl. Za mnou zavládl větší zmatek: Stihl první muž, který běžel za mnou, zatáhnout za provaz znovu? To mi poskytlo potřebný čas.

Venku před jeskyní jsem prudce zabočil doprava. Klikaté kořeny tvořily přirozenou polootevřenou střechu ve výši asi tak Emilova vzrůstu. Přelezl jsem přes ní po čtyřech a potom seskočil a schoval se pod její masivní štít.

CY Aquarii byla přímo za mnou nízko nad obzorem, pár minut před západem. Mohutné kořeny stály v cestě jejím bílým paprskům a vrhaly na úbočí pahorku černý stín.

Začal jsem opatrně lézt vzhůru po svahu a držel se v tom stínu. Za kořeny se ozval zvuk chvatných kroků dvou spěchajících osob.

Hlasy, které se ke mně donesly, byly sotva slyšitelné. Nezdálo se, že by svědčily o nějakém intenzivním pátrání. Ale jak to? Ohlédl jsem se a nikdo mě nepronásledoval. V půlce pahorku jsem si svlékl modrý dlouhý svetr a nacpal ho pod kořen, co nejvíc to šlo, a pokračoval vzhůru. S povděkem jsem pomyslel na taninové tablety. Teď jsem mohl být celý neviditelný, pokud se budu držet ve stínu. Celý kromě vlasů.

Proč Lloobee sehrál to divadlo? Vypadalo to, jako kdyby mi četl myšlenky. Musel si být vědom, že nemá žádnou šanci uniknout. Ani já bych ji neměl nebýt toho, co udělal. Věděl, že jsem při vědomí?

Uměli Kdatlynové číst myšlenky?

Zastavil jsem se na vrcholu v mezeře mezi dvěma velkými kořeny. Fuchsinový strom vypadal příliš malý na to, aby potřeboval tak velký kořenový systém, ovšem sluneční záře byla silná a půda mohla být naopak chudá. Každopádně jsem se nyní mezi kořeny mohl schovat.

Ale kde byli moji pronásledovatelé?

Věděl jsem, že mě potřebovali. Dokud jsem jim unikal, nemohli zlikvidovat Emila. Bylo mi také jasné, že mě můžou najít, jakmile padne tma; na tepelném senzoru jsem musel plápolat jako signální oheň. Ale co kdyby se mi podařilo dostat se k autu?

Auto! No samozřejmě, to bylo ono! Zatímco jsem se někam škrábal, snažil se někde schovat a zmást přitom domnělé pronásledovatele, Bellamy nebo některý z jeho mužů se dali nejkratší možnou cestou k mému autu. Kdybych tam hned zaimřil, mohl jsem to k němu stihnout dřív.

Praštil jsem se pěstí do hlavy, aby mi už konečně začala pracovat. Moc to nepomohlo. Byl jsem bezradný. Jeskyně? Našel bych tam zbraně. Lovecké zbraně. Uspávací munice by pravděpodobně na lidské bytosti nepůsobila, ale mohla být jedovatá a každopádně mohla zranit. Ale ne, nemohl jsem do jeskyně vpadnout. Nebylo jak obejít tu ochromující léčku.

Někdo ovšem musel být uvnitř, aby mohl paralyzátor zapnout a vypnout a aby hlídal Lloobeeho. Další byl na cestě k autu. To jsou už dva.

Třetí si nepochybně už vylezl na nějaké vyvýšené místo, které bylo jistě předem vybráno kvůli dobrému výhledu do okolí. A teď čeká, až zahlédne moji sněhově bílou kšticí. Nemohl jsem uniknout a běžet k autu.

Možná. Ale možná, že ten třetí muž skutečně vyrazil za mnou, aby mě chytil. A možná, že zatahal za provaz, aby vypnul paralyzátor, který byl třeba už vypnutý, takže ho vlastně zapnul. A možná ochromujícím svazkem proběhl.

Možná.

Jenomže jestli se někdo z nich k autu dostal, jsem namydlený.

Stále jsem to převaloval v hlavě, zatímco mi hromady drahocenných vteřin unikaly. Neměl jsem žádnou možnost, jak se přesvědčit. Tanya byla zpátky v táboře. Jeden muž byl v jeskyni a další na cestě k autu. Třetí buďto někde čekal, až vystrčím hlavu, anebo ne. Musel jsem to risknout.

Vyběhl jsem zpod kořenů. Krátké tratě během dobře, dlouhé už tak dobře ne. Na konec lesa to bylo asi tři čtvrtě kilometru. Poslední desítky metrů jsem už jenom šel a funěl přitom jako pořádná vzduchová pumpa. Po nikom ani vidu ani slechu. Vidět ovšem nebylo ani auto. Stál jsem v úkrytu posledních stromů, nasával vítr a dodával si odvahy k přeběhnutí do kapradinové trávy.

Nalevo ode mne se vynořil Bellamy. Mírným poklusem nebojácně vběhl do travnaté stepi, stanul a začal se rozhlížet. V ruce držel jeden z těch Emilových paralyzátorů. Už mu muselo být jasné, že jsou to jen souborové pistole, ale byl to

jediný ochromující prostředek, který měl k dispozici.

Napravo od sebe něco zahlédl, něco, co mi zakrýval výběžek lesa. Otočil se a poklusem se tím směrem rozběhl. Sledoval jsem ho, jak jen to šlo. Všeljaké mnohobarevné pot'ouchlosti lesa mi neustále podrážděly nohy, ale do stepního kapradí jsem se neodvážil vyjít. Bellamy se tam zákonitě musel dostat první.

Když jsem ho objevil, už auto zkoumal. Vůz stál na otevřeném místě několik desítek metrů od jakéhokoli úkrytu. Každým okamžikem mohl nastoupit a odstartovat.

Na co čekal? Na mě?

Přikřčil jsem se za fuchsinově červený keř. Nervozita mnou trásla. Bellamy se uvnitř pozorně díval na něco na zadním sedadle. Zjevně chtěl zjistit, co jsme měli v plánu, než nás načapal. Asi tak každé dvě vteřiny zvedl hlavu a dlouze, pozorně se kolem dokola rozhlédl.

Do oka mi padl vzdálený černý bod. Chvilku mi trvalo, než jsem si uvědomil, že to ochranné brýle vytvořily bod, jenž zastínil intenzivní sluneční záření. Slunce bylo přímo na obzoru.

Bellamy otevřel úložní prostor.

To slunce...

Rozběhl jsem se v oblouku, abych se dostal mezi Bellamyho a slunce. Fuchsinové keře mi skýtaly určitý kryt a já ho plně využil. Bellamyho oči nepřestávaly ostražitě sledovat okolí, ale zatím mě neodhalily.

Náhle přibouchl dvířka úložního prostoru a obešel auto, aby se dostal dovnitř.

Byl jsem tam, kde jsem být chtěl. Můj dlouhý stín ukazoval přímo na auto. Vyrázil jsem.

Právě v té chvíli vzlédl. Díval se přímo na mne a potom jeho oči sklouzly po zálivu lesa, čímž ztratil několik vteřin.

Sklonil se, aby nastoupil, a v tom mě spatřil. Zbraň už nestačil použít, byl jsem příliš blízko. Stínící body na ochranných brýlích zakryly víc než jen CY Aquarii. Zakryly mě, když jsem se přibližoval.

Srazil jsem ho od auta ramenem a zaslechl nějaké kovové cvaknutí. Rychle se zvedl s prázdnými rukama. Zbraň v nich neměl, upadla mu. Otočil jsem se s nadějí, že leží na podlaze nebo na sedadle. Ale nebyla tam. Obrátil jsem se zpátky včas, abych uhnul ráně. Druhá ruka mě však už zasáhla a srazila. Okamžitě jsem vyskočil.

Stál před autem proti mně v uvolněném boxerském postoji.

"Dostanu tě, Beo."

"Ani ty nemůžeš najít zbraň."

"Nepotřebuju ji. S tebou si dokáže poradit každý normální desetiletý kluk."

"Tak tedy pojď." Zaujal jsem boxerský postoj a v duchu si blahopřál, že Bellamy neuměl karate, nějaké to ju-jánévímco nebo některé ze zakázaných vražedných umění. Zákony zakazující nošení skrytých zbraní už byly před stovkami let rozšířeny i na zvláštní bojová umění, ovšem Bellamy měl stovky let na to, aby se alespoň některá z nich naučil.

Měl jsem štěstí.

Přiblížil se ke mně lehkými a sebevědomými pohyby, přízemák v prvotřídní kondici. Musel se cítit naprosto bezpečný.

Čeho by se mohl bát od vyzábělého pápěry, od člověka, který se narodil a vyrůstal na We Made It v gravitaci 0,6 g?

Pousmál se, když přišel téměř na dosah, a já ho praštil do pusy.

Měl jsem poněkud delší ruce.

Odskočil kousek dozadu, ale já rychle přiskočil a trefil ho do nosu dřív, než se stačil krýt. Musel se vypořádat s mimořádným dosahem mých paží, ale jeho obrana už byla ve střehu a já neviděl žádný prospěch z toho, že ho budu mlátit do rukou.

"Jsi jak kudlanka nábožná," řekl. "Hmyz. Ale moc jednostranný." A pohnul se ke mně.

Ustoupil jsem a mírně udeřil, abych zůstal mimo jeho dosah. I s tím se musel vyrovnat. Měl příliš krátké nohy. Kdyby se pokusil vyrazit prudce dopředu, abych nestačil uhnout, nebyl s to udržet kryt.

Přesto to zkusil. Zasáhl jsem ho zespodu do žeber. Překvapením trhl hlavou. Žádný velký úder to nebyl, ale zřejmě ode mne očekával jen popleskávání. Čtyři roky strávené na Zemi se na mých svalech projevíly. Zesílily, i když vzhledem k dlouhým kostem na mé postavě moc patrné nebyly. Pokusil se mi dostat k tělu a já ho dvakrát zasáhl do pravého oka. Snažil se proto držet pevný kryt, což ovšem znamenalo, že na mě nemohl dosáhnout.

Podánilo se mi udeřit do stejného oka ještě potřetí. Zařval, přikřčil hlavu a vyřít se vpřed.

Rozběhl jsem se před ním a vedl ho v půlkruhu. Nikdy neměl šanci mě dohonit. Doběhl k autu ve chvíli, kdy jsem mu přímo před nosem přibouchl dveře a zamknul je. Než ho napadlo chňapnout po dalších, zamknul jsem celé auto a zajistil okna. Popadl kámen a praštil s ním do okna, ale to jsem už spustil letový motor a vznesl se z bitevního pole.

Bude si muset zvyknout i na mé metody boje.

Jakmile jsem s autem vzlétl, viděl jsem, jak se úprkem pustil zpět k loveckému táboru.

* * *

Žádná vysílačka, žádný lasercom. Základna byla třetinu obvodu planety daleko a já bych tam musel letět sám.

Naprogramoval jsem autopilota, aby letěl půldruhého tisíce kilometrů severně od základny a držel se přitom nízko nad reliéfem krajiny. Bellamy se musel za mnou vydat ve svém voze a já nechtěl, aby mě našel.

Ale když už jsem u toho, má vůbec nějaké auto? Žádné jsem totiž neviděl.

Možná bude muset použít... Ale nemělo smysl o tomhle přemýšlet, a tak jsem o tom dál nepřemýšlel.

V autě byl bar, z něhož jsme s Emilem moc neupili. Objednal jsem si něco lehčího.

Les zmizel vzadu. Sledoval jsem nekonečné pláň kapradinové trávy, která se pode mnou rychle míhala. V kosmickém prostoru je rychlost mach čtyři jako unášení vánkem, ale zkuste si to v autě ve výšce padesáti metrů nad terénem.

Nebylo to děsivé, bylo to hypnotizující.

Slunce zapadalo. Nyní se stále ještě drželo nad obzorem po mé levé straně. Zem byla rozmazaná šmouha a nebe zmrzlá bář. Vypadalo to, jakoby se zastavil čas.

Přemýšlel jsem o Margo.

Jaké divadlo zahrála! Ten zmatek, který předvedla po únosu. Ani si nevzpomněla na měřič hmotnosti nákladu. Dokonce nevěděla, že Lloobee je jeden z jejích cestujících! Ne, samozřejmě ne, jak by mohla?!

Vodila mě celou dobu za nos.

Vůbec jsem neměl v úmyslu jí uškodit. Až policii povím o Bellamym, nezmíním se o ní. Ale bude vědět, že já vím. Zajímalo mě, co jí přimělo, aby se do tohohle zapletla.

Ale proč se do toho vlastně pustil Bellamy? Nemohl přece tak zoufale potřebovat peníze. Jenom zábava? Chtěl pokazit vztahy lidstva s mimozemskými rasami? Myslíci druhy ve známém vesmíru jsou díky mezihvězdnému obchodu bohatší. Ale Bellamy přežil tři války lidí s Kzinty a o tvorech vypadajících jako Lloobee četl v dětských knihách.

Byl to člověk mimo svůj čas. Vzpomínám si, jakým způsobem řekl úplně nahý. Na Zemi jsem si nudistické povolení pořídil také, ale ne protože bych věřil těm povídkám o blahodárném účinku nudismu na zdraví, nýbrž protože jsem byl s přáteli, kteří toto povolení měli. Mimochodem, teď jsem byl také nahý. (Budu si kvůli tomu muset koupit povolení, až se dostanu na základnu?) Jenomže Bellamy se usmíval, když to vyslovil. Nudismus byl legrační.

Vzpomínal jsem si na archaismy v jeho mluvě.

Bellamy. Neudělal nic skutečně zlého, dokud se nerozhodl zabít mě a Emila. Mohli jsme být přátelé. Teď už na to bylo příliš pozdě. Dopil jsem a zmačkal pohár, který se hned vypařil.

V pravém koutku ochranných brýlí se vytvořil černý pruh.

Všiml jsem si moc pozdě. Černá skvrna plamenu Bellamého termonukleárního pohonu byla daleko na severu. Minul mě. Udělal to. Vzal si Drunkard's Walk.

Viděl mě?

Loď udělala obrátku a otočila se směrem ke slunci, zpomalila a zastavila se ve směru mého letu. Šel mi po krku. Prudce jsem uhnul, ale Bellamy uhnul také a stále se řítíl na mě.

Prohnal se nade mnou a moje auto, letící čtvrtým machem, se pod zvukovým třeskem zakymácelo. Rázová vlna na okamžik uchvátila vůz a pak zmizela.

Otočil se a blížil se ke mně zezadu.

Prásk! A zase zmizel v modro-zeleno-oranžovém slunečním západu. Na co si to hrál? Musel vědět, že jediný zášleh termonukleárního plamenu by se mnou skoncoval.

Mohl mě zlikvidovat, v kterýkoli okamžik chtěl. Drunkard's Walk se pohyboval dvakrát rychleji než já. Hrál si se mnou jako kočka s myši.

Znovu se otočil a znovu mě nadzvukový třesk srazil dolů. Rozmazaná čmouha ubíhající stepi se ke mně přiblížila a zase se vzdálila. Další takový nálet mě mohl v rychlosti čtyř machů srazit do kapradin.

Nehrál si se mnou. Snažil se mě přinutit k přistání. Na mém těle nesměly být stopy po zavraždění.

PRÁSK! A znovu černá čmouha proti zapadajícímu slunci.

To, v čem letěl, nebyla žádná hejskovská jachta. Taková nákladná hračka by byla dlouhá a štíhlá, ve předu se zbytečně protáhla jehlovitou špičkou. Měla by špatné manévrovací schopnosti kvůli těžkopádnému pohybu do stran.

Drunkard's Walk byla krátká a měla jakoby useknutou před s velkými manévrovacími tryskami, které vypadaly jako nozdry. Mělo mě to napadnout, když jsem viděl ty přistávací vzpěry. Velké, silné a těžké. Nyní byly zataženy do trupu, ale když na nich loď stála, měly na spodu něco jako hodně zploštělá kopyta, která umožňovala přistání v jakémkoli terénu.

Ten hejskovský obrazec vyvedený v jásavých barvách měl jenom kalit vodu. Ta loď...

Ta loď udělala velký looping a znovu se na mne seshora řítila.

Prudce jsem strhl řízení k sobě.

Krev se mi vytratila z hlavy a automaticky se zapnulo ochranné pole. Měl jsem kolem sebe měkký štít a ochranné pole drželo můj tvar jako vnější kostra. Vystartoval jsem vzhůru v ústřety Bellamymu.

Ať si to taky trochu užije sám.

Kdybych neměl trochu v hlavě, asi bych to nikdy neudělal.

Srážka bylo to poslední, co Bellamy teď chtěl. Zanechala by stopy, a to nejen na mém autě, ale také na Drunkard's Walku. Jenomže vesmírní piloti nabourají hodně aut. Nemohou si zvyknout na to, že v atmosféře nějaké planety je rychlost čtyř machů příliš velká. A on musel letět nejméně osmi machy.

Strhl řízení příliš pozdě.

Nabral jsem bok jeho lodi v ostrém úhlu. Bez ochranného pole by už ze mě byla sekaná. Okamžitě jsem ztratil vědomí.

Probral jsem se uprostřed ohnivého víru stisknutý ve svěráku, který mi nedovolil ani pořádně se nadechnout, a s bolestným škubáním v rukou. Auto padalo z nebe čtyřnásobnou rychlostí zvuku, jeho aerodynamická stabilita byla nadobro v háji. Děsivý pád jsem zřetelně pocítil ve vnitřním uchu.

Pokusil jsem se chopit řízení. Samozřejmě, že nefungovalo, vůz byl neovladatelný. Nicméně, zkusil jsem to. Potom se znovu ozvala bolest. Ruce jsem měl mimo ochranné pole; přirozeně, jak jinak bych mohl auto řídit? Polovina kloubů se při nárazu vymknula.

Zem se na mě vířivě řítila. Pokusil jsem se zatahnout ruce do ochranného pole, ale prudké klesání mě tvrdě zatlačilo do protinárazové sítě a pole drželo. Byl jsem zapuštěn ve skle.

Náraz.

Auto leželo na čumáku ve vysoké kapradinové trávě. Všechna plastická okna, včetně čelního štítu proti proudu vzduchu, se změnila v poletující úlomky, které zasypaly celý vůz. Rám štítu byl zohýbaný a polámaný. Visel jsem

bezvzádně v síti neschopen odepnout ji zmraženými rukama. Neschopen vůbec žádného pohybu, i kdybych byl volný.

A sledoval jsem Drunkard's Walk, jak se s vypnutým fúzním motorem snaží k zemi za pomoci gravitační brzdy.

V té chvíli jsem si oně zvláštnosti nevšiml. Byl jsem omráčený a viděl to, co jsem očekával, že uvidím: přistávající loď. A Bellamy? Ani on si ničeho nevšiml, ale musel by, kdyby se rozhlédl do stran, když sestupoval.

Sestoupil po schodech s očima připíchnutými na mě a s Emilovým paralyzátozem v ruce. Vkročil do kapradin, přešel k autu a nahlédl dovnitř prázdným zkrouceným rámem čelního štítu.

"No tak, vypadni ven."

"Nemůžu hýbat rukama."

"To je ještě lepší." Bellamy držel ruku s paralyzátozem dál ode mne a druhou rozeplnul síť a vytáhl mě ven. "Běž, nebo tě povleču."

Šel jsem, i když s obtížemi. Šel jsem, protože mě pořád píchal zbraní do kříže.

"Víš, že jsi mi pomohl? Měl jsi nehodu," řekl. "Ty a Horne. A pak vás našel nějaký dravec."

To znělo rozumně. Šel jsem dál.

Byli jsme na půl cesty k jeho lodi, když jsem si toho všimnul. Té zvláštnosti. "Bellamy, co drží tvou loď ve vzpřímené poloze?"

Znovu do mě šťouchl zbraní. "Jdi."

"Gyroskopy. To je to, co drží tvou loď vzpřímeně."

Bez odpovědi mě opět postrčil. Šel jsem. Každou chvíli si všimne...

"Sakra, co -"

Všiml si. Chvilku překvapeně zíral a pak se rozběhl. Nastavil jsem mu nohu, abych ho podrazil, ale ztratil jsem přitom rovnováhu a upadl přímo na nos. Bellamy mě minul, aniž mi věnoval jediný pohled.

Jedna z přistávacích vzpěr nebyla spuštěna. Při střetu jsem ji zarazil do trupu. Indikátor Bellamymu tuto záadu nesignalizoval, takže jsem musel poškodit i čidlo. Zvláštní bylo, že si toho ani jeden z nás hned nevšiml, i když šlo o vzpěru, která byla na straně natočené k nám.

Drunkard's Walk stála jen na dvou nohách a byla divoce rozkolísaná. Obrovskou hmotu držely proti gravitaci jenom gyroskopy.

Někde uvnitř lodi se musely točit rychleji a rychleji...

Ted' jsem dokonce slyšel kvílení, vysoké a stále narůstající...

Bellamy doběhl ke schůdkům a začal po nich vybíhat. Ted' mu nezbývalo nic jiného, než použít manévrovací trysky, a to rychle. Vzhledem k tak velkým manévrovacím tryskám, musely být gyroskopy - jež sloužily více méně ke stejným účelům - malé.

Ted' nadešla moje příležitost!

Pracně jsem se postavil na nohy a odbelhal se několik kroků. Bellamy shlédł dolů, ale hned se rozhodl, že pro tuto chvíli nejsem prioritou. Může se o mě postarat, až bude mít čas. Kam bych mohl jít? Kam bych se na této rovné pláni mohl schovat?

Určitá šance byla. Zastavil jsem se.

Bellamy se dostal téměř až ke vstupnímu prostoru, když loď mohutně zavyla jako nějaké obrovské zraněné monstrum.

Na gyroskopy to byla příliš velká zátěž. To kovové zavytí musela být smrtelná agónie jejich upevnění. Bellamy se zastavil. Podíval se dolů, ale zem byla příliš daleko. Podíval se nahoru a uvědomil si, že už nemá žádný čas. Pak se otočil a podíval se na mě.

Jasně jsem četl jeho myšlenky, přestože nejsem telepat.

Beo! Co ted'?

Neměl jsem pro něj žádnou odpověď. Loď znovu zavyla a já skočil na zem. No, neskočil, spíš jsem tělu dovolil, aby se zhroutilo. V ten okamžik jsem zahlédl, jak na mě Bellamy zírá. A hned vzápětí se Drunkard's Walk se skřipotem otočil vzhůru nohama.

Jeho čumák vyryl v půdě úzkou brázdu. Přistávací vzpěry se ale při zřejmě tvrdém přistání zaryly hluboko a ted' pevně držely. Bellamy vyletěl přese mě někam vzhůru do nebe. Loď na okamžik strnula a napnula se proti vzpěrám nabírajíc poslední sílu z odumírajících setrvačnicků. Pak skočila.

Vzpěry působily jako pružiny a vymrštily ji v přemetech do vzduchu. Dopadla a znovu vyskočila. Kvílela a metala kozelce jako postřelený zajíc, který se snaží uniknout lovcům. Chtělo se mi řvát. Udělal jsem to já, byla to moje vina, žádná loď by neměla skončit takhle.

Někde v jejích útrokách dobíhaly v rozervané kovové změti gyroskopové setrvačníky. Loď znovu dopadla a dál se převalovala. Nadskakovala. Převalovala se. Díval jsem se za ní. Konečně Drunkard's Walk daleko v modrozelené stepi mrtvolně znehybněl.

Stoup jsem si a belhavě vykročil.

Cestou jsem minul Bellamyho. Kdybyste si chtěli představit, jak vypadal, tak bych vám to moc neradil.

K lodi jsem se dostal skoro až za tmy.

Ležela na boku s jednou vzpěrou vytrčenou vzhůru. Je těžké poškodit kov lodního trupu, zvláště při nízké podzvukové rychlosti, kterou při těch skocích Drunkard's Walk měl. Našel jsem vstup a vlezl dovnitř.

Prostory pro posádku byly poničené, válela se v nich změř zpřeházených či rozbitých věcí. Části, ty nejpevnější, zůstaly téměř netknuty, ale ve slabých přepážkách mezi odděleními zely velké roztržené díry. Musel jimi proletět uvolněný setrvačnick.

Autodoc byl blízko zádi. Vypadal v pořádku a já ho zoufale potřeboval, abych si dal do pořádku ruce a zbavil se

bolesti. Jenže to bych radši strčil hlavu do tlamy bandersnatche. Když si člověk představí, co všechno může porouchaný automatický lékař způsobit, běhá mu z toho mráz po zádech.

Ničivý setrvačnick se nedostal do pilotní kabiny.

Když jsem zapnul komunikační panel, světýlka se rozsvítila. Zmrzačenýma rukama jsem s vypínači a vyladováním manipuloval dost neobratně. Zapnul jsem na panelu postupně všechno, co vypadalo, že má nějakou spojitost s komunikací. Dlaněmi jsem všechny knoflíky vytočil na maximum a nechal je tak. Nesnažil jsem se zaměřovat komunikační laser, ani do něčeho mluvit, ani vytukávat nějaký kód. Jestli na panelu něco fungovalo - a něco nějakou energii dodávalo, i když obsluhovací zařízení bylo poškozené - pak by na základně mohli poznat, že je někdo potřebuje. A ten někdo se s nimi snaží spojit poškozeným přístrojem.

Takže jsem se v pilotní kabině usadil a v klidu si pokuřoval. Použil jsem k tomu prsty u nohou, bolelo to míň, než kdybych cigaretu držel mezi prsty ruky. Vzpomněl jsem si, jak byla šokovaná Sharrol, když mě takhle viděla kouřit poprvé. Přízemáci tohle nedokážou, jsou méně ohební.

Konečně se někdo objevil.

* * *

Zvedl jsem skleněnou baňku, které Margo říkala frťan, a chvíli sledoval hru světla v červenohnědé tekutině. Byl to vskutku příjemný pocit, když jsem mohl zase používat ruce. Ještě před dvanácti hodinami byly k ničemu - nateklé a načernalé, jakoby již dlouhou dobu odumřelé.

"Na návrat hrdiny," pronesla Margo. V zelených očích jí zajiskřilo. Pozdvihla svého frťana a napila se.

"Uplynulých dvanáct hodin mě měl v parádě autodoc. Řekni, co jsem zmeškal. Dostaneme Lloobeeho zpátky?"

"Lloobeeho a tvého přítele taky." V jejím hlase znělo uspokojení. "S únosci byla uzavřena dohoda o amnestii a o zákatu publicity s pokutou deseti tisíc stárů pro toho, jehož vinou by byla jejich jména zveřejněna kdekoli ve známém vesmíru. Pokuta se vztahuje na každého muže, ženu i dítě na Gummidgy, včetně mne a tebe. A na Gummidgy je půl miliónu lidí..."

"To je pořádná dohoda."

"Nevydělali ale ani pětník. Musejí být rádi, že mají to, co mají. Bez lodi tady uvázli jako v pasti. Lloobee a tvůj přítel by se už měli objevit každou minutu."

"A Bellamyho smrt by měla být dostatečnou satisfakcí pro kdatlynskou důstojnost."

"Mmm," přikývla šťastně a uvolněně. Jaká by to byla báječná herečka! Jak hezké by bylo hrát s ní...

"Nezabil jsem ho úmyslně," dodal jsem.

"To jsi mi řekl."

"Takže nám zbývá jediná nedořešená věc."

Zvedla oči od sklenice. "A to?"

"Přimět Emila, aby tě z toho vynechal."

Frťan jí vyklouzl z ruky, dopadl na interiérový travnatý koberec a zakutálel se pod kávový stolek. Margo na mě zírala jako na zjevení. Chvilku jí trvalo, než zase promluvila: "Tebe je těžké prokouknout. Jak dlouho už to víš?"

"Prakticky od chvíle, kdy tvoji přátelé unesli Lloobeeho. Ale nebyli jsme si tím jisti, dokud jsme se nepřesvědčili, že ho Bellamy skutečně má. Ty jsi o jeho lodi lhala."

"Aha." Její hlas zněl bezbarvě a po jiskření v očích nebylo ani stopy. "Víš o tom Emil Horne. Kdo ještě?"

"Jenom já. A Emil mi jednu službu dluží. Vlastně dvě."

"Dobrá, dobrá," řekla. Pak šla a zvedla sklínku, která jí předtím vypadla. A právě v tom okamžiku do sebe zapadla poslední kolečka.

"Ty jsi stará."

"Tebe člověk těžko převez, Beo."

"Nikdy jsem tě neviděl pohybovat se tak, jak jsi se pohybovala teď před chvilkou. To je směšné, u chlapa dokážu odhadnout věk s odchylkou nějakých těch deset let, ale u ženy ne. Proč tak nechodíš pořád?"

Zasmála se. "Aby každý věděl, že jsem stará bába? To tedy rozhodně ne. Takže se pohybuji trochu nejistě a občas do něčeho narážím, zachytávám podpatky o koberce. Každá žena se to učí dělat, a to obvykle dlouho po tom, co se naučila nedělat to. Přílišná jistota v projevu a v pohybech prozrazuje." Stála proti mně vyzývavě rozkročená a s rukama v bok. Nyní byla její jistota obrovská, byla to šokující oslnující důstojnost. Možná kdysi opravdu bývala herečkou a už je to tak dávno, že její největší titule buď zemřeli nebo na ni zapomněli. "Tak jsem stará. No a?"

"Takže teď už vím, proč ses spojila s únosci. Ty, Bellamy a ostatní, všichni smýšlíte podobně. Žádné přesvědčování nebylo nutné."

S hráným smutkem zavrtěla hlavou. "Strašně zjednodušuješ. Vážně si myslíš, že všichni lidé po dvěstěpadesátce to mají v hlavě stejné?"

Pietovi Lindstromovi se ten nápad nelíbil od samého začátku, ale potřeboval peníze. Neměl omlazovací drogu už léta. Warren miluje lov celý život. Nelovil civilizované zvíře od válek s Kziny. Tanya byla zamilovaná do Larche.

Pravděpodobně se tě pokusí zabít."

"A ty?"

"Larch by do toho šel i bez mé pomoci. Mohlo se stát cokoli. Takže jsem se postarala o to, abych řídila Lloobeeho loď, a přidala se." Byla tak zatraceně živá, svěží. Myslel jsem si o ní, že je hezká už před tím, ale teď, co se vytratilo to holčičí chování, prostě oslňovala.

Pomyslel jsem na brandy.

"Tys ho milovala taky."

"Já jsem jeho matka."

Jakoby mnou projel elektrický výboj. "Brandy," vyrazil jsem ze sebe. "Co bylo v té brandy?"

"Něco, na co jsem přišla kdysi dávno. Hormony, hypnotika... Prostě elixír lásky. Zamiluješ se do mě. Za dva roky od nynějška tě opustím jako prázdnou sklenici od piva. Nebudeš schopen beze mne žít." Její úsměv byl krutý a chladný.

"Vhodná pomsta."

"Finagle stůj při mně!" Tu brandy jsem samozřejmě nepil, ale co k čertu... Pak mi to sepnulo. Dva roky. "Ty víš o Sharrol?"

"Ano."

"Já tu brandy nepil."

"Neboj, je tam jenom alkohol."

Z obou konců pohovky jsme se na sebe usmáli. Pak mezi nás vstoupil duch a já se zeptal: "A co Bellamy?"

"Larch riskoval. Věděl, co dělá."

"Nemůžu to pochopit." Nemohl jsem pochopit, jak to že mě nenenávidí. A co bylo horší, všechny otázky, které mě napadaly, se zdály být jistojistě špatné. Vybral jsem nakonec jednu, která mohla být i správná. "Co dělal?"

"Umíral. Vyčerpal už všechny možnosti nějaké činnosti. Podstupoval stále větší a větší rizika, až ho jedno stálo život. Jednou se k tomu bodu dostanu i já. Možná to poznám včas."

"A co pak budeš dělat?"

"Neptej se mě," odpověděla s konečnou platností. Už jsem to nikdy neudělal.

"A co budeš dělat teď?"

"Jeden nápad mám," řekla opatrně s pohledem upřeným na mě. "Sharrol Janssová rodí děti na Zemi, abys je pak vychovával. Já děti mít nemůžu. Moje vaječníky už dávno nemají vajíčka. Ale je nějaký důvod, proč bychom nemohli ty dva roky strávit spolu?"

"Žádný mě nenapadá. Jenom mi řekni, co z toho budeš mít?"

"Ještě jsem nepoznala vozemboucha."

"A ty jsi zvědavá."

"Ano. Neuráží se."

"Neurážím se. Tvoje lichotky mi zamotaly hlavu." Konec konců měl jsem před sebou dva roky, které bylo třeba nějak vyplnit a Margo byla tak úžasná.

* * *

Dva roky poté jsem byl sám na Jinxu a čekal na příští loď, která poletí na Zemi. Shodou okolností tam v té době byly i nejnovější práce Lloobeeho. Zapůjčil si je Ústav věd. Šel jsem se do ústavu podívat, co můj chránělec vlastně stvořil. Byl to šok.

Šokující bylo především to, že díla dávala nějaký smysl i při zrakovém vnímání. Dotykové plastiky kdatlynských tvůrců se totiž musejí cítit, jinak nemají žádný význam. Ale tohle byly busty a sošky. Někdo dokonce Lloobeemu poradil s barvami.

Přistoupil jsem blíž.

První exponát tvořila skupina sošek sedících nebo stojících lidských postav, které všechny velice zaujatě civěly na plochý čtverec z čirého skla.

Druhým byla dvojice hlav. Lidských, humánních, docela pěkných a hrozně ušlechtilých, nicméně provedených jako dětská hra na hádání: Kdo je to? Dotkl jsem se jich a byly teplé jako lidské obličej. Můj a Emilův.

Třetí a poslední dílo představovalo skupinu čtyř lidí, jedné ženy a tří mužů. Jevila se na nich určitá spřízněnost s opicemi a jejich druhým patrným rysem muselo být něco jako krev démonů. Tyhle postavy ovšem byly docela poznatelné. U tří byly cítit lidské obličej, i když poněkud odpudivé. Čtvrtá měla ovšem obličej hrozně mrtvolný.

Únosci zapomněli do dohody zahrnout i Lloobeeho. A Lloobee mluvil s novináři a pěkně jim povyprávěl všechno o tom, jaká byla inspirace jeho uměleckých výtvorů.